

Андрій
Процюк

Неореволюція
Частина 5.
Розкол.

“Розкол” (рефлексії на тему твору Федіра Достоевського “Преступлення і покарання”).

Книга написана, як спроба популяризації знання про Генетичне Біле Расове Руське походження самого Федіра Достоевського.

Також метою книги я вбачаю аналіз жидовірської літератури з точки зору Генетичної Білої Расової сучасности Генеїзму з його абсолютним Генетичним Білим Расовим НС.

Приємного прочитання

Розділ перший

1

Раскольніков вийшов на двір з провулку, в якому і Достоевський жив під час написання роману і попрямував до мосту поблизу сінної площі, біля якої відбудеться майбутнє вбивство.

Сам Раскольніков жив на п'ятому поверсі й через певні борги по грошах постаравсь оминати зустрічі з хазяйкою на четвертому поверсі, хоча додатковою причиною було те, що вся другосортщина відволікала цього художника внутрішніх моральних осциляцій від першосортного розколу, банально.

“Чому я переживаю через такі 2-го – сортні проблеми?, серйозно (не розумію? насправді розумію). Просто влада ось тут – бери, вже (!) бери, прийми цей розкол і стань врешті решт *Übermenschen*, якщо справді жадаєш тієї влади, й не думай про терпильні заповіді мертвого жидка...ех, оця додаткова невпевненість дій з її пасивними роздумами-перероздумами тієї самої неіснуючої (по

Юму) прескриптивної morale причинно через
роздуми щодо їх відповідності
слабкій тюхтійськості терпильного
стражденництва плакі плакі жидовірської моралі,
яка в таких речах завжди спиняє людей,
перетворюючи
їх благородні прагнення до влади на скам'янілий
огрубок викинутої на смітник жидовірської історії
забутої душі – без входу й виходу, лише забуття.
Тьху, думаю про 2-сортні речі якісь, досить. Та чи
готовий я до 1-сортних? – смішно, сам знаю ж
відповідь, що переживаю ще поки, треба все
обдумати, бо з одного боку Генетична мораль, а з
другого безумовний вплив плакі плакі жидовіри,
ага, лошара, а влада вже ось тут – бери, вже бери,
якщо справді хочеш, і не зупиняйся гнітючими
кайданами “не вбий”, терпила... Ех.” – подумав
Раскольніков

Окрім цих всіх проблем у Раскольнікова
вистачало ще й звичайної буденщини, яка своєю
безупинною надокучливістю відволікала його від
цих 1-сортних перипетій долі й змушувала бодай
подекуди сприймати все це – таке несуттєве для
його амбіцій. Сам Раскольніков, згідно опису,
виглядав, як Достоевський, тому то й він такий

рефлексивний, бо Достоевський не міг зобразити себе тим, ким він не є – та й людині подібного масштабу справді варто думати спершу над першосортним, однак стан шлунку Раскольнікова щоразу нагадував, що першосортні питання повинні враховувати хоча б якесь попереднє вирішення 2-сортних та, окрім того, стан його одягу був таким же недбалим, як і відношення Раскольнікова до власного шлунку, хоча й велика кількість людей в тих місцевостях вдягалась подібним чином, але Достоевський з Раскольніковим є надто 1-сортними людьми для того, щоби думати над такими дрібницями, хоча коли б він побачив Некрасова у 47 році, ех, тоді б йому і одяг треба було новий з дорожчим пальто і ліки від епілептичних випадків, а поки йому лише вигук п'яниці “що з капелюхом?” приводив до однієї думки – він хотів бути непомітним, а тут, щоб їм всім повилазило, його капелюх помітили, “що робити? тепер моє вбивство потоне в крові жидовірського морального тухтійства, бо то надто великий стрес – прийняти Генетичну мораль, тому я точно прогавлю якусь дрібницю, усе пропало”, (хоча) “може я зможу ще щось придумати, – а щоб тобі, й таке пропустити, воша”, а йти взагалом було

730 кроків, за підрахунками Достоевського, й думав далі Раскольников про його Dasein, тільки вже серйозніше, як ви можете зрозуміти.

Раскольников підійшов до будинку з переживанням відповідного йому ступеню суб'єктної всеохопності, мовляв “А якщо знову я застресую через непередбачувані в такому стані деталі, то що ж тоді буде, якщо піду проти мертвого жидка, окрім тюрми та важкого стресу ?

Мало того, що у разі невдачі я впевнюсь у власній слабкості, так ще й посадять”. Жило тут багато представників різних професій, але Раскольникова це не хвилювало, на відміну від Достоевського.

Раскольникова же ш хвилювало, що “якщо я навіть зараз є таким слабким жидовіром, який не спроможний мати Генетичну мораль, контролюючи власну долю, а не плакі плакі через відсутність в ній якихось значних багатств, то що ж буде безпосередньо при виконанні розколу? Розкол поглядів, вбивство невинної конячки та почергове падіння до жидовірського гніту плакі плакі в подушку?

Так, годі, час ще є, потрібно просто розколоти череп та обрати врешті решт сторону – або жидовіра, або Генетична мораль, раз і назавжди” – й після цих

роздумів Раскольников подзвонив у дзвоник до Альони Іванівни, який забрязкотів з гуркотом якоїсь тривожної бурі, під час вітряного пориву якої він підіймає певне знаряддя праці...і....

60-річна Альона Іванівна просканувала Раскольникову з відповідним рівнем висоти підборіддя, мовляв: “Так, за чим ви прийшли? Зачекайте но, надто ви вже виражаєте якусь пиху та рішучість щодо певних дій, хоча й досі через не дуже впевнену інтонацію, але ж воно відчувається, та, проте, людей багато, тому якщо щось і станеться, то є дуже висока вірогідність того, що будуть свідки й вас посадять, бачте, я також сильна.” й відчинила двері, Раскольников хутко ввійшов, немов би стиснутий кулак в його руці вже готувався дати по пиці цій бабі, й відповів, мовби на перекличці в армії :

“Раскольников, студент, був у вас місяць тому”

“Так, а зараз що ж тобі треба, бо ж бачу же ш, що окрім цієї показної формальности ти проявляєш надмірну агресію, і замість інтересу сказаного ти маєш на увазі ще щось – і я відчуваю, що це пов'язано зі мною. Хамелеоните, хлопче, видно це” –

запитала з відповідною емоційною відповіддю
Альона Іванівна

“Те саме” – сказав Раскольников, знову з тією самою інтонацією, мовляв “Роблю вигляд, що я просто звичайний хлопець, будь-ласка, повірте ж мені, бо я можу ще десь видати себе по поведінці, й тоді я вас уже так просто не вб'ю.”

“Ну тоді прохось, як такий сильний, я теж сильна, прийму цей виклик” – відповіла Альона Іванівна з відповідним ранговим гонором

“Та шо ж ви задумали? Бачу, що ці ваші розглядання, ця ваша поведінка та сукупна кількість факторів, які наявні зараз, – це все пов'язано з тим, що ви проявляєте якийсь особливий інтерес до моєї особи та моїх володінь.

Ви хочете щось вкрати, хлопче, чи то ж який ви злочин хочете зі мною учинити, відповідайте ж.” – сказала Альона Іванівна

“Роблю вигляд, що прийшов лише через те, що заставу приніс. Визнаю, що ви багата й владна, тому роблю вигляд, що заздрю та схиляю голову, щоб вам

підлестити та тим самим вивести себе з поля підозрінь” – відповів Раскольников

“Так, я проявлю цю владу прямо зараз, бережіться. Чи є кошти за попередню заставу?” – запитала для Альона Іванівна

“Кошти будуть, навіть з відсотками, бачте, схиляюсь перед вами “ – відповів Раскольников

“А тут вже влада цілком моя, так, її й затверджую, бачте, це моя територія, я її помітила, тому як захочу, то й продам вашу річ “ – відповіла Альона Іванівна

“Та можете хоч трохи помилувати мене?, бачте, схиляюсь, намагаюсь зобразити формат, в якому ви сильна, а я слабкий, тож дайте хоч трохи грошей за той годинник “ – відповів Раскольников

“Дам вам стільки, щоби знали своє місце й не посягали на мої володіння. 1,5 карбованця.” – відповіла Альона Іванівна

“1.5 карбованця? Так, я граюсь у слабкого, але не до того ступеню, щоб дозволяти вам так нахабніти з вашою владою, чиновнице” – відповів Раскольніков

“Влада ж моя, тому самі думайте, бо це сьогодні 1.5 карбованця, а влада ж моя значно більша за вашу, тому потім взагалі можу за ще менше продати, так. Мої володіння – мої й правила, не візьмете ту владу, ви слабкі” – відповіла Альона Іванівна

“Побачимо, хто тут має владу, і хто може її взяти. 1.5 карбованця – най буде, 1.5 карбованця. начувайтесь” – відповів Раскольніков

Раскольніков слухав, як Альона Іванівна користалась ключами

“Дивіться, ви ж самі вже показали, що ви схиляєтесь перед моєю владою, тому, враховуючи мої перестороги щодо вашого характеру, тож спробую закріпити владу, посилити ваше жидовірське тюхтійство. Отже, 1,5 карбованця – то взагалом, а з комісією за місяці буде 1,15 карбованця. Так, я маю владу, повторюю вам ще раз.” – відповіла Альона Іванівна

“Повторюю ще раз, що я граюсь у слабкого, але ж не до такого ступеню, дайте побути сильним язичником, я хочу відчувати владу над вами та вашими володіннями“ – сказав Раскольніков

“Я можу собі дозволити встановлювати правила там, де ще поки мої володіння під моєю владою й подібні до вас їх не відібрали“ – відповіла Альона Іванівна

“Я вам ще цигарницю принесу, вчергове зробивши вигляд, що я схиляюсь перед вашою владою. Я слабкий, а ви сильна, погодьтесь.” – відповів Раскольніков

“Тоді й схилятиметесь ще” – відповіла Альона Іванівна

“Тоді до того дня, коли ваша влада наді мною буде ще сильнішою. А ваша сестра в хаті?
(запитую, бо вже достатньо підлестився для того, щоби ви не помітили моїх справжніх намірів)” – запитав Раскольніков

“Я вам стільки доводжу, що я владна людина і це мої володіння.

Якщо щось станеться з цією хатою, моїми збереженнями, мною самою – то начувайтесь.

Бачу наскрізь ваші наміри та вашу непокору моїм спробам зупинити вас відібрати в мене владу, й намагаюсь вплинути на вас нею, щоби ви нічого в мене не вкрали та мене не вбили” – відповіла
Альона Іванівна

“Та бачу я, все, сховався у барліг та роблю вигляд, що суто через цигарницю прийду, може пройде?, знаєте. Все, до того самого дня, коли ви ще більше наді мною проявите влади, схиляюсь” – відповів
Раскольніков

Раскольніков вийшов від Альони Іванівни

“В мене ще досі переживання оцієї надмірної жидовірської слабкості. Відчуваю я, що вона має владу, і впливає на мене ще поки, тому треба ще підготуватись, а поки залишусь для того, щоби вчергове обдумати всі ризики майбутнього розколу”
– подумав Раскольніков

Раскольников пішов у пивницю

“Зараз вип'ю і стан полегшиться, стрес пройде і
плян складеться сам собою без надмірного впливу
миндалевидного тіла. Надто багато треба
враховувати для того, щоби вчинити те, що хочу, бо
поки я надто слабкий для цього, – прикриюсь тим,
що просто за morale. Насправді – просто 2-ий сорт,
воша, не здатна піти проти жидовірського
тюхтійства оточення, слабак” – подумав
Раскольников

Раскольников випив пива і йому стало легше

2

Раскольников відчув запійний та, проте, першосортний стан цього чиновника у рангових значках, та тематику того, що й сам він вчинить вчинок для того, щоби страждати, як і (((він))) страждав та й вирішив поспілкуватись з цією людиною в стані алкогольного сп'яніння. *

“Шановний добродію, можна вам поплакатись та знову відчутти себе хоча би трішки людяним, щоби мертвий жидок пустив у жидокомуністичний рай?, бо, бачте, я у вас побачив людяність, співчуття – й хочу, щоби і я комусь поплакався і постраждав, щоби легше стало перед відправкою до жидокомуністичного раю. Я Мармєладов, титулярний радник, а ви як – зі статусних?” – запитав

Мармєладов

“Поки студент” – відповів Раскольников

“О, теж з низькостатусних, то може ви мене зрозумієте й пожалієте – отож:

Знайте, є різні гріхи, але найбільшим гріхом є вбогість, бо саме вона примушує страждати не лише себе, але й оточуючих людей, ще більше завертаючи людей до жидовіри. Чи траплялось вам колись бути настільки вбогим, щоби всі зароблені сімейством кошти пропивати по кабаках?” – запитав Мармєладов

“А це ж як так?” – запитав Раскольніков

“А от так, я вже п'яту ніч так напиваюсь” – відповів Мармєладов

“Так ви ж можете просто не набухуватись, знову влаштуватись на роботу й перестати приносити страждання вашому найближчому оточенню” – відповів хазяїн

“Можу працювати, хм. Ви це чули?, пане Раскольніков, «можу працювати». Ні, не можу працювати. Якщо я щось робитиму, то одразу перестану страждати, а якщо я перестану страждати, то вигаданий мертвий жидок не пустить в жидокомуністичний рай, ось у чому річ, розумієте?

Саме тому я ще додатково принижуюсь, втоптуючи себе ще більше у багнюку, саме тому, а не тому, що я просто лінивий алкаш. ” – пояснив Мармєладов

“Навіщо ж принижуватись?” – запитав
Раскольніков

“Щоби мертвий жидок пустив у
жидокомуністичний рай, пане Раскольніков. Ви
вважаєте, що я просто лежень, який не хоче
працювати, і якому жида вигадали релігію, згідно
якої оце убожество є ідеалом?

тут Раскольніков промовчав Так, ви повністю
праві, а ось жінка моя ще лишається працюючою
людиною зі справжньою волею до життя та
справжнім віталізмом попри всі життєві труднощі,
які їй терени долі вистелили наждачкою, а не як у
мене, де
все своє нікчемство я прикриваю вигаданим
мертвим жидком. Тому я й пиячу тут цілими днями,
бо вигаданий мертвий жидок сказав бути вбогими.
Й, уявіть собі, ще й жінка жаліє, бо до слабких
проявляє співчуття, себто можна далі пиячити, бо
ж, уявіть, це заохочує тепер не лише вигаданий
мертвий жидок, але й дружина моя, нехай і

опосередковано. Звісно, хотілось би більшого, але якби було ще більше, то вигаданий мертвий жидок менше б насичувався моїми стражданнями.” – відповів Мармєладов

“Стражденець великий, їй бо” – іронічно зауважив хазяїн

“Такий вже я *додав Мармєладов, стиснувши долоню в кулак, який він хотів би направити як до хазяїна, так і, тим пачіше, до його самого, але стримавсь й замість того просто стукнув по столу*. Тому і п'ю, бо якщо не питиму, то вигаданий мертвий жидок не пустить в жидокомуністичний рай, розумієте?, розумієте?! Пиячу, бо є те, що заохочує це робити.

Шановний юначе, я звернувся до вас, бо бачу, що й ви збентежені питанням релігії.

Знайте, що дружина моя колись була щасливою людиною, яка жила справжнім радісним життям, з кожним подихом вдихуваним силою та бажанням до подальших звершень, а не бажанням вмирати під оплески церковних синагог.

Уявіть, як могла обпектись долею ця життєлюбна та життєствердна людина, якщо вийшла за такого

плаксія та тухтія, як я. Мене самого це здивувало. Я навіть і сам спершу робив вигляд, що можу жити повноцінним життям в очікуванні кожного наступного дня, а не в його запереченні. Відмовився від алкоголю, вів себе не так, як заповідає jewshua. Через 1,5 роки підсадив на гачок жінку й мав зовнішній привід почати пиячити – на роботі понизили.

Звісно, що Катерині Іванівній це спершу було незвично та вона безмежно цьому дратувалась, але я зміг підсадити її на цей гачок вигаданого мертвого жидка, уже зміг.

Розумієте, у мене ж діти навіть є. Ось донька моя, Соня, дала мені ось ці кошти, й замість того, щоби поперти мене працювати на роботу, як воно й годиться, вона нічого не сказала, жодного слова, дівчинці теж уже промили мізки мертвим жидком. Уявіть собі, скільки справді корисних справ вона змогла би зробити, якби не її ставлення до мертвого жидка, уявіть же ш. Тому теж жаліє, як і решта. Он як зумів.” – закінчив промову Мармєладов

“А навіщо ти ще й решту робиш нещасними, скотино?” – озвався хазяїн

“Бо мертвий жидок заповідав, розумієте, хрест, розп'яття, плакі плакі. Йому подобаються страждання. Чим більше існує страждань – тим більше він ними насичується. Тому й пиячу за сімейні кошти, щоби всі страждали, щоби якомога більше людей страждало, щоби вигаданий мертвий жидок радів й радісно потирав руки одна об одну. І потім пустить він усіх в жидокомуністичний рай, бо всі страждали, як він і хотів. алілуя, вип'єм на коня за Астафурчіка. “ – сказав Мармєладов

на фоні знову звучать обвинувачення у сторону Мармєладова

“Ходімо, пане, доведіть мене до хати” – попросив Раскольнікова Мармєладов

увійшли до хати, Катерина Іванівна побачила Мармєладова

“А ось і ти, пияка безпроблудний, гроші де дів? Пропив все, до останньої копійки. Ну як, вдосталь накормив уже яхве стражданнями, вдосталь?” – питає Катерина Іванівна, вхопивши того за волосся

“Ось, кормлю яхве стражданнями, бачте, пане.” –
звернувся Мармєладов до Раскольнікова

“А ти з ним пиячив? Секта яхве процвітає. Геть
звідси, геть.” – одказала Катерина Іванівна
Раскольнікову

*Раскольніков промовчав, вийшовши з приміщення,
й по дорозі встиг залишити їх сімейству кілька
мідяків*

“Невже всі власні проблеми є вирішеними, що ти
допомагаєш цьому пропащому сімейству? І уявіть,
що в цій сім’ї усі, без винятку, приймають все це, як
щось буденне. Це наочно показує, наскільки вся
жидовіра нічого не варта. Я ще доведу собі, що я не
настільки слабкий, щоб опуститися до такого
рівня” – подумав Раскольніков.

3

Раскольников прокинувся та подумав :

“Оце то, звісно, я себе занапастив”

розбудила Расколькова Настя, принесла чаю, Раскольников замовив ще й ковбаси, але Настя запропонувала щі, від яких Раскольников не відмовився

“У тебе проблеми, Родіон, хазяйка тебе в ментуру хоче здати за те, що за квартиру не платиш” – сказала Настя

“Нема коли мені гроші заробляти на роботах усіляких, у мене тут перипетії долі, узагалі то” – відповів Раскольников

“Перипетії долі, ага, на роботу шуруй” – відповіла Настя

“Не хочу на роботу, допоки не визначу, наскільки я сильний для того, щоби по справжньому жити.” – відповів Раскольников

“До речі, щодо життя, тобі матір лист надіслала” – сказала Настя.

“Дай но сюди.” – промовив Раскольников

***Родіон Раскольников читає лист*:**

“Родю, нам потрібно задобрити тебе та почати з м'якого ліричного відступу, щоби мати більше шансів на те, що ти приймеш ту пожертву, яку ми з твоєю сестрою робимо для тебе та всієї нашої сім'ї, бо без твого навчання, як того, на подальше заробляння грошей чого ми всі сподівались, ми будемо сидіти в безпробудних злиднях, тому й ми прийняли таке невдоволене для нас усіх, але приховане за “м'якістю ліричного відступу” рішення, що Дуня, твоя сестра, задля фінансових збагачень ляже під такого собі багатенького павича на прізвисько Лужин, але не приймай це близько до серця, хоч погоджусь, що він є ще тим виродком, як на перший погляд, але кажу тобі це повз строфи, щоби було більше шансів, що ти приймеш нашу з Дунею пожертву, однак відверто розуміючи рівень твого внутрішнього протесту проти подібних реплік навіть остання репліка нічого не віришить, бо ж вона тобі точно не сподобається через ще

більше опертя на те, що саме через твоє рішення покинути університет твоя сестра задля грошей лягає під одверто старого й гидкого пихатого павича, але ми обидвоє сподіваємось, що ти приймеш це рішення, прошу” – передала Раскольнікову мати

“Ні, мамо, не переконаєте мене погодитись з цією гидотою. Я ж бачу, що це Дуня хоче пожертву таку для сім'ї зробити та, особливо, для мене, але я про неї не просив. Я знаю, що я лишаюсь улюбленим сином та надією сім'ї, але досить цих жертв.

Так, стоп, а що я зроблю, щоби Дуня не вчиняла такої гидоти? Невже мені все ж таки доведеться вбити ту стару бабку? Треба ж розколоти їй черепа та визначитись, куди йти, за Мармєладовим. Чи шляхом сильного йти, себто шляхом *Übermenschen*? Чи шляхом слабкого, себто шляхом жидовіри? Все вирішено. Мінус бабка. От тоді й побачимо, на що я здатен” – подумав Раскольніков

кінногвардійський бульвар, лава, 15-16 річна п'яна дівчина з оголеними коліньми

Свидригайлов здалеку витріщається, підійшов ближче

“ей, Свидригайлов, дивіться, я вас запідозрив у гидкій спробі зґвалтування неповнолітньої, бачте

ж, морально я вище за вас – й ратуватиму за це.” – сказав Раскольніков

“я зроблю вигляд, що я не зрозумів те, у чому ви мене запідозрили, через чистоту власних намірів та власну моральну висоту” – відповів Свидригайлов

“Ви можете намагатись прикидуватись ким завгодно, але ж я бачу, чого ви насправді хочете. Чоловікові вже явно за 40, а він неповнолітнім школяркам під спідниці заглядає, гидота. ” – сказав Раскольніков

“Я ще раз зроблю вигляд, що є обуреним від твого нахабства в тому, в чому ти мене запідозрив. Малий ти шкет ще для того, щоби так зі мною спілкуватись.

Я статусніший та старший, а ти малий ще, тьху. ” – сказав Свидригайлов

почалась бійка між Свидригайловим та Раскольніковим

“Годі, в чому суперечка?” – спитав їх обох городовий, який встиг підійти ззаду та зупинити їх наміри

“Бачте – ось сидить дівча *вказує*, їй може й 16-ти нема ще, а оце *вказує на Свидригайлова* чоловік, який хоче скористатись її становищем (напідпитку) та зґвалтувати її, розумієте? а я роблю перед вами вигляд людини, яка морально вище за Свидригайлова, тому, будь-ласка : ви вгамуєте вашу совість, запобігши цьому, а я зможу втоптати цього персонажа в асфальт.

По рукам?” – запитав городского Раскольніков

“Так, по рукам.

Дівчино, ви як?” – запитав городской

дівча в цей же час нічого не розуміло, апатично відмахнувшись од городского

городовой продовжував довідуватись обставини сп'янілості у дівча, яке лиш в'яло просило відчепитись від неї

після нудних випитувань школярка встала з лавки й пішла сама додому

Раскольников дав 20 копійок менту, щоби той відвіз її додому

“Навіщо я розтринькуюсь грошима, якщо від їх наявности буквально залежить те, чи вбиватиму я бабку? / чи ні?

Так, треба вгамувати всі ці роздуми.

Піду до Разуміхіна. “

5

“Навіщо мені Разуміхін? Невже для того, щоби остаточно впевнитись, що в мене немає інших варіантів, окрім як завалити стару бабку? Ну нехай, погнали” – подумав Раскольников

вставши з лави, Раскольников під впливом усіх цих доленосних для нього роздумів випив горілки та ліг спати в кущі

Сон :

І сниться раскольникову його дитинство.

Дуже показово, що сниться йому місто, біля якого лише кладовище й церква. Ось і справжній символ того, до чого він, спойлер, насправді спроможний був.

Конногвардійський бульвар.

Зазвичай вози державного режиму були запряжені всілякими чиновницями, а тут запрягли Лизавету. І взяли якогось Миколу (походу того самого, який пізніше страждав за Раскольникова), який почав

бити, шмагати Лизавету, що обурювало Раскольнікова, який в безпам'ятстві благав “не робити цього, не робити цього”, але Микола шмагав, бив та, зрештою, взяв сокиру та розрубав голову Лизавети на дві частини.

Бум.

Раскольніков прокинувся

“То що ж це буде? Я надто слабкий для цього вчинку, надто слабкий. церкви та кладовища збоку, це знак, це знак.” – подумав про себе Раскольніков

Й пішов Раскольніков через сінну площу (й майже весь у сні, як Мармєладов) й біля конного провулку побачив міщанина й Лизавету (зустріти ту саму конячку зі сну біля конного провулку для нього було не очікуваною новиною, ще й одразу після сокирного побоїща)

Лизавета говорила з продавцями про те, що завтра Раскольніков зможе спокійно завалити сокирою лише стару бабку, бо самої Лизавети не буде вдома.

Почувши цю розмову між продавцями та Лизаветою Раскольніков зрозумів, що все вже вирішено за нього.

Мінус бабка.

Завтра.

Ось воно.

6

Раскольніков згадав, що коли він, уперше повернувшись від старої бабки, встиг зайти до одного якогось трактиру, то зрозумів, що він хоче завалити стару бабку.

Й він вже тоді був упевненим, що завалить її, бо в самому трактирі, неочікувано для самого Раскольнікова, знайшлась пара студентів, яка обговорювала, що й сама була б готова завалити ту стару бабку.

Після всіх цих спогадів він повернувся з сінної, кинувся на диван і цілу годину намагався якщо не усвідомити, то бодай підсвідомити те, до чого він, як виявиться пізніше, був не готовим.

А саме бути Übermenschen.

Новий день.

Ранок.

“Лежень, вставай, скільки можна дрихнути в ліжку?” – спитала Раскольнікова Настя

“Я ще не відійшов від вчорашнього збігу обставин, дай похропіть” – відповів Раскольніков

“Що ж за збіг обставин такий з ним стався?” –
подумала Настя

Раскольніков далі спить,
прокинувся

“Так, стоп, не метушись, візьми сокиру для черепа
бабки, так, ось вона, так, Настя пішла, беру сокиру,
збираюсь, що ще треба?, так, петельку зробити,
точнож, ох зараз кров'яки буде, погналі, що вже там,
ось петля, все, так, Настя не бачить, так, сокиру
взяв, зібратись, що ще треба, що ще треба, так, ніби
все, погналі валити бабку” – подумав Раскольніков

Раскольніков йшов дуже сконцентрованим,
(принаймні, він так свідомо гадав) “капелюх – ще й
ця деталь.” все, я вже тут. остаточно”.

“Ну давай же, відчиняй вже, – зараз я тебе вб'ю,
давно цього хотів, безкорисне старе бабисько, маю
право, не тварь дрожащая, зараз я тобі
карбованцями голову на дві половинки розколю,
хопа, сюда. Так, чого не впускаєш? А, боїшся. Ну
добре, пограємо з тобою в цю гру. Ось, все, бачиш,

повільніше, давай, як же я хочу тебе вбити, давай,
ти ж дуже хотіла цього, давай, впускай же, чого
встала, давай, впускай.”

Альона Іванівна, відчуваючи, що “він прийшов зробити те, що він задумав минулого разу” тримала двері.

Раскольніков, відчуваючи, що вона так і далі стоятиме, пішов прямо на неї.

“Здрастуйте, Альоно Іванівно, дивіться, я всього лише студент, та й не задумував я вас убивати, бачте, просто я вирішив усе ж таки розібратись з тими грошима. Ось тобі пояснення, стара шкапо. Звісно, що ви бачите, що я задумав, але формально я ж дотримався всіх цих церемоній привітання, дотримався?” – привітався Раскольніков

“Та що вам треба? Невже і справді вбити хочете? Я пручатимусь до останнього, знайте.” – відповіла Альона Іванівна

“Та ні, яке вбивство, тільки поцарапаю, точніше заберу свої гроші й піду, розумієте, ви сильна, точніше ж я ще сильніший й ви зараз у цьому

переконаєтесь, але не звертайте на це уваги, щоби я вас усе таки вбив” – сказав Раскольников

“У тебе нічого не вийде. Я бачу, що ти придурюєшся. Так, ти підлещуєшся, й мені то це приємно, ці владні гри у підданого, бо лестить, але я ж бачу, що справжня причина візиту відрізняється, що ти вбити мене хочеш, й ці інтонаційні пестощі до одного місця” – відповіла Альона Іванівна

“Та кажу ш, все через гроші.

Відношення моє лишилось до вас таким самим, як до просто можливості заробити грошей – взагалом, я вам у очі кажу, що не дуже то й ви владна, і я показую дійсно, що гордовитий. Бачте, все сходиться?” – сказав Раскольников

“Добре, це вже хоча б виглядає пряміше й цьому хоча б якось можна повірити – принаймні, якщо й граєте, то правдоподібно та розумно.

Добре, якщо ти такий бідний і студент, то я, з висоти свого барського плеча, зроблю тобі послугу. Так а чому такий слабкий ти, хлопчино? (ще й це так показуєш нащось.)” – промовила Альона Іванівна

“Це ти слабка, я тобі це доведу” – майже про себе промовив Раскольников

Нестерпна сконцентрованість Раскольникова постійно виснажувала його.

тим часом Альона Іванівна намагалась допетрати, що ж у формі застави їй дав Раскольников? Альона Іванівна розвернулася*

Все.

Замах сокири розрубав голову Фаріон на дві частини.

Навальний всьо

Далі Достоевський описує як саме кров'яка розтеклась по башці старої бабки.

Якщо комусь цікаві снаф-описи, то можете почитати.

Копирсаючись у власноручно-награбованому, Раскольников, загубившись у вирі деталей, хоч не струсу рухової активності, але неможливості

достеменно сконцентруватись., він почув, як до кімнати хтось зайшов. це була. Лизавета.

Лише безмолвний стовп її шоку стовбичився перед Раскольніковою сокирою Надлюдського яву.

удар сокирою, як по тій конячці з сінної площі

Лизавета також труп

опис подальших дій Раскольнікова

“Концентрація постійно втрачається, я це відчуваю (навіть про незакриті двері забув, бо так далеко в підсвідомості, що в такому стані я не спроможний бачити головне, перед собою, як ось це), треба йти звідси, ось вам і деталі.” – подумав Раскольніков

“Хтось йде, ніби як до мене, вище, ще вище, вже майже тут, що ж це? Треба знову сконцентруватись. (але я не можу).” – подумав Раскольніков

Підійшли до двері, подзвонили вперше, вдруге, вдсяте, по владному штурхонули двері, очікуючи на заплановану зустріч з Альоною Іванівною.

“Стоп, за дверима хтось стоїть й не одчиняє, бо ж двері зачинені на засув, отже тут замішаний кримінал, бо ж не просто так не відчиняє з тієї сторони той, хто просто стоїть і слухає, інакше б відчинили би вже давно, або гукнули би щось, отож бо тут точно кримінал, я не залишу це просто так. ” – промовив біля двері стоячий незнайомиць, який, врешті решт пішов та залишивши це просто так, так і не дочекавшись вискочившого з сердечного приступу Раскольнікова.

Весь запоморочений розум Раскольнікова, вискочившого з квартири, блукав десь далекими від його самого лісами, в гущі снів, одчинивших власні широкі пазурі вічних питань, настільки ж далеких від конкретики, як і сам Раскольніков наразі був далекий від тих конкретних питань, за які він хапався у спробах бодай якогось контролю бодай чогось, врешті решт чого не досягнувши, ледве доковилявши до власної квартири, зголіручившись схованком сокири та поринувши в тіні власного морального присмерку ледве вловимих абстракцій.

Розділ другий

1

Спав Раскольніков дуже довго, в очевидь, через перевтомленість від надмірного нервового перезбудження.

Прокинувшись, “стоп, зібратись, концентрація, що забув, так, ще ж не викладені вкрадені речі, так, нехайно, сховати вкрадене, так, не сюди стоп, так..”, Раскольніков знову заснув., знову прокинувся, “так, стоп, зібратись, так, сокира, речі, що може бути в крові?, так., шкарпетки., так, викинути, так”, знов кимарить., розбудила настя, принесла повістку з двірником

“Стоп, повістка, мене що, спіймали?” – промовив, тримаючи непомічену ранішу шкарпетку з бахромою в руках, Раскольніков

“Не спіймали ще тебе, поки просто кличуть в дільницю” – відповіла Настя

Настя з двірником пішли

“Так, шкарпетка хоч і заплямована, але не достатньо для того, щоби хвилюватись так, як я зараз.,
треба навіть буде її одягти для впевнености” – подумав Раскольніков

вийшовши з квартири, Раскольніков швидко збагнув, що його теперішній стан марення мерехтить ледве помітним зовнішнім світом та повним зануренням у власний спіральний тунель практичних та абстрактних способів уникнення відповідальности за скоєний вчинок та роздумування над морально-етичними дилемами молодого правника, що, в очевидь, не дуже відповідно до походів у ментовню, однак, він все ж наважився зібрати свої залишки концентрації в єдину ковбу розуміння практичної потреби в цьому походіві

Раскольніков увійшов до дільниці, змучений безконтрольністю власного тіла та відсутністю енергії бодай на щось, в очікуванні допиту.

У відділенні Раскольников відповідав так, що він, мовляв, “теж знає собі ціну”, смакуючи кожную власну відповідь пихатому помічникові квартального наглядача, постійно посилюючи рівень напруги в кімнаті, однак врешті решт знизивши градус температури через відомість про зобов'язання сплати податків.

Щодо тієї жінки в чорному, то письменоводитель Заметов просто захотів показати, що “він тут править” і після Раскольникова, який мов би замахнувся на ту саму владу письменоводителя, мовляв “Може ви забагато собі дозволяєте?” – після цього письменоводитель захотів знову впевнитись, що “він тут має цю владу” і так як з Раскольниковим він вже “розібрався”, то для закріплення цього ‘успіху’(чи як це назвати?) він перейшов до владарюванням над жінкою в тому самому пишному вбранні.

Раскольников розумів, що він претендує на те, щоби бути тим самим 1-им сортом, тому не бути люб’язним бути з 2-им сортом через власні амбіції?, відповідавши Нікодиму Хомичу:

“Дивіться, я такий слабкий, а ви такий співчутливий, пожалійте мене, будь ласка, я доповню, дивіться, ви такі сильні, я такий слабкий,

я й цю слабкість покажу свою, й цю свою слабкість покажу, тільки пожалійте мене”, де подекуди його перебивав письмоводитель кількома словами, щоби через відверто показушну зневагу показати цій малолітній шмарклі, хто тут править.

Також цікавим є той факт, що Раскольников зі вчорашнього дня мало їв й тому те, як часто він втрачав свідомість, було ознакою того, що причина такої його поведінки могла полягати в цьому, й на цьому Раскольников і наполягав (на тому, що в нього просто “стан такий” замість того, що він так, насправді, реагує на його ж убивство: і ця подвійність, очевидно, в декого могла створювати оцю “не впевненість щодо справжніх причин його поведінки”), однак стан Раскольнікова змінився одразу після того, як письмоводитель почали з хомичем обговорювати тематику вбивства, маловірогідне співпадіння в чому не могло не зацікавити останнього.

Очевидно, що письмоводитель так відповів та запитав щодо стану Раскольнікова через те, що він знову хотів довести цій черговій вискочці Раскольникову, що він є вищим за нього, впливовішим, мовляв “я Никодиму Хомичу відповідаю, вас я не помічаю навіть, пане

Раскольников.” і зробив це, мабуть, інтонаційно також дуже показово з оцією награною холодністю та “дуже зацікавленим” “ретельно-досліджуючим” поглядом у зміст паперів; а ось Никодим Хомич, судячи з усього, був щиро зацікавленим такою різкою поведінкою раскольнікова й після звернення від Ігора Петровича до Хомича той, відчувши, що є тут і цікавіші моменти, вирішив дати волю Ігору Петровичу в його зверненні до Раскольнікова (бо, очевидно, розгледів, що той зацікавився поведінкою Раскольнікова з професійної точки зору – й у цьому зацікавленні вже було щось відмінне од звичайного бажання відчутти владу на своєму робочому місці).

2

Концентрація Раскольнікова була такою розконцентрованою, що самому Раскольнікову в його вихоплюванні окремих речей з їх подальшим, ретельним аналізом, подекуди навіть мерещилось, що він справді ретельно прослідковує те, як розгортається справа навколо нього, а насправді його власне забуття про те, щоби викинути речі, на додачу до постійного стану марення та постійного нервового перевантаження, лише доводило таке очевидне протилежне. (й при тому стан у Раскольнікова був амбівалентний, від “Нехай вже: що буде – те й буде” до “А що ж то буде?”)

І до оцієї матеріальної сторони відносився зверхньо, мовляв “я не хочу відігравати певну роль й грати в оці ігри з тим, щоби *тільки б лишитись при тілі*, бо я вище за це – людина ідеалістичної моралі, де матеріалістичне – лише те, що вирішує суто ідеалістичні питання суто мого власного ідеалістичного *єстєства* “. Навіть отой гаманець був радше частиною дотримання *показової моралі*, мовляв “суть *того самого вчинку* в мотивах моралі”, хоча Раскольніков таким чином хотів, у першу чергу, відповісти на запитання для

самого себе :”Чи достатньо він сильний для Генетичної моралі чи він слабкий жидовір?”
(Спойлер : хоча, як потім виявиться, сам себе Раскольніков, все ж, віднесе до людей 2-го рангу й лише після того, піде в дільницю.

Цар – то є 1-им рангом, за Раскольніковим, а його піддані, здебільшого, 2-им рангом, а якщо піддані є представником 1-го рангу, то їх треба посилати до найвпливовіших інституцій, – державних верхівок – , за які відповідає, за Раскольніковим, 1-ий ранг. Тоді й будувалось би те саме суспільство, про яке мріяв сам молодий Достоевський, : себто, у системі Достоевського, всеодно найбільш підхожою моделлю правління є самодержавство., просто його, за Достоевським, треба “правильно побудувати”.
Якщо також враховувати, що Достоевський написав “преступлення і покарання”, як спосіб заробити грошей після збанкрутування від дуже значного захоплення азартними іграми, то можна зробити висновок, що сам Достоевський задавав собі таке питання, як то “А чи може бути вбивство моральним? Ще й собі грошей зароблю, й корисним буду” й ця робота виявилась деяким дослідженням у тогочасному життєвому періоді Достоевського).

Під добротою та розумом Разуміхіна Раскольников мав на увазі те, що Разуміхін (Вразуміхін) вразумить його пізніше на те, що Раскольников є надто слабким для Генетичної моралі й тому йому треба буде прийняти жидовіру. У Раскольникова є нагальніші потреби в порівнянні з перекладацькою справою за 6 карбованців – й сам Раскольников це розумів, хоча цих всіх речей ще, поки що, не розумів Разуміхін.

Сам Раскольников, блукаючий у забутті сторонньої змінності, остаточно поринув у вир власних переживань, прийшовши додому лише під вечір, й заснувши наступної ж миті під повною знесиленістю від спостерігання яву власних відчуттів, задля спостерігання нової серії внутрішнього кіна, яке Раскольников, прокинувшись від різких звуків, перестав відрізняти від реальності, повністю віддавшись гущі підсвідомості, яка лишала відвідуючих у повному невторопанні того, що ж сталося зі Раскольниковим, та того, про що ж його поведінка свідчить (й випадок з Настею це підтверджує).

Пояснюючи детальніше, чим сильніше нервові збудження та чим більше думок обробляє мозок за день й чим більше витрачає енергії – тим більше

хочеться потім спати, тому Раскольніков й спав стільки.

Але те, що він тоді прокинувся, було навіть для нього самого чимось новим. Він відчував, що нервове збудження настільки сильне, що вже він чує і перероблені спогади такими гучними, мов би то справді дійсність.

А Іллю Петровича він так поєднав з хазяйкою через те, що з Іллею Петровичем в нього не дуже приємні спогади з поліцейської дільниці, де він, відчувши агресію з боку Іллі Петровича та не дуже приємне ставлення до нього, – згадав про вбивство зі схожим рівнем нервового збудження, а хазяйку згадав через те, що якраз про неї він найбільше думав в останнє – й коли прогулювався на протязі 6 годин, й до того, оскільки треба ж було сховати то все таким чином, щоби встигнути до ліжка, та й взагалом – ось хто *хазяйнував* у хаті, в якій є речі Раскольнікова, *з, можливо, не вимитими слідами крові*, – й окрім тих речей могло бути ще щось, про що він у стані *виконати та проспати 1.5 дні після того* не пам'ятав вже. Й натовп той міг уявити собі Раскольніков через те, що, мовляв “так це хазяйка той вчинок зробила? Як ти посміла?” – тобто Раскольніков це все на себе брав, очевидно, що *це

майже точно з ним пов'язано – вони запідозрили хазяйку*: “Цікаво, чи пронесе мене повз підозру, чи за хазяйкою наступним буду я?”, а Настя так довго дивилась на Раскольнікова через те, що вона на секунду запідозрила й Раскольнікова у скоєному, але знову на рівні *відмічено й забуто для того випадку, який би ліпше це засвідчив через решту обставин винуватости самого Раскольнікова*(як і в Хомича, – а ось Ілля Петрович дещо більше зацікавивсь персоною Раскольнікова, хоча й поки *у стані вичікування*).

3

Раскольников у тому стані, коли величезне нервове збудження змушує в його голові через сон наяву будувати величезну кількість варіантів, пов'язаних з обвинуваченням, де подібні відчуття (то день триває місяць; то всі ці дні – то лиш один *той самий день* з подвійний вбивством) є наслідком того, що Раскольников, очевидно, виділяв той день з поміж решти й відчував величезну кількість нервового напруження з величезною кількістю думок, й тому ці кілька днів у нього, насправді, за відчуттями: одночасно тривали як місяць, так і в форматі *той самий день з тим самим вбивством*, бо одне – про формати нервового збудження, а друге – про формат вирізнення одного від іншого., коли ж Разуміхін був дуже веселим та вів себе так, ніби не розумів насправді, у чому бодай якийсь натяк поведінки Раскольнікова (ніби він не підозрював й не в курсі був щодо вбивства взагалом : годі й про роль Раскольнікова в цьому), а на відміну від Разуміхіна Раскольников відчував, що зібраність його купи настільки є ще недовпорядкованою станом марення, що його поведінка може спокійно викрити його ж самого, тому для ліпшої роботи

мозку він був зобов'язаним з'їсти того супу, однак
опісля всієї розмови з Разуміхіним Раскольніков
різко відчув, що він, насправді, не може
продовжувати гру, тому й почались думки про
візьму гроші, відшукаю іншу квартиру, оскільки
Раскольніков усе ще гадає, що він хитріший за його
оточення й розумніший, приховавши ніби той
внутрішній силовий запас, який у нього ніби то
різко з'явився, однак різкі побоювання щодо
письмоводителя Замєтова та його проговорювань
усього накопленого за ці кілька днів у стані
неконтрольованого марення на додачу до наступних
шести годин сну після склянки випитого пива
вирішили дещо охолодити своїм солоним бризом
його думки від тієї надмірної самовпевнености, яка
тотчас вирувала в ньому, маючи спромогу лише на
пасивне, з деякими ледве вимовленими репліками,
вислуховування одкровень Разуміхіна, який дуже
вдало вдає простого хлопця, який просто *по
братськи* хоче допомогти своєму другу, піклуючись
про нього, як, їй бо,..та навіть найкращий медбрат
навіть так піклується про своїх пацієнтів., й
навіть одяг придбає для Раскольнікова, який
останній через вир власних думок про дійсно
нагальні для нього проблеми не захоче навіть

слухати про якийсь зовнішній вигляд, однак
Разуміхіна це не спинятиме у спробах допомогти
Раскольнікову новим одягом., але чим він не зможе
зарадити другові, так це зустрічі зі Зосімовим.

“І як пацієнт? Усе ще в стані, який можливо свідчить про те, що він вбивця?” – запитав Зосимов

“Ні, я не в цьому стані, я не вбивця, перестаньте мене в цьому підозрювати, бачте, навіть агресію проявляю, тобто, зверніть увагу, що якщо далі підозрюватимете, то заподію вам шкоди” – відповів Раскольніков

розмова між Зосимовим та Разуміхіним, яка плавно перетікає в розмову про вбивство Раскольнікова

“Дивись, я от зараз детальніше розповім про ту справу про вбивство, щоби спровокувати Раскольнікова, підігруй” – сказав Зосимов

“ну давайте, починайте” – відповів Разуміхін

“Так ось, у тій справі, про вбивство Раскольніковим, вже невинного маляра звинувачують, але ми виведемо Раскольнікова на чисту воду” – сказав Зосимов

“Який ще там маляр?” – запитав Разуміхін так, ніби його дійсно це цікавило

“Та є там один, йому підганяють, що це він вже стару бабку вбив, яке безглуздя” – пояснив Зосимов

“Невинну жінку теж той виродок вбив” – зазначила Настя

”Виражаю власний інтерес, ніби я тут ні до чого й просто зацікавлений долею цієї маловідомої мені жінки” – сказав Раскольніков

розмова трійки *Настя-Зосимов-Разуміхін* щодо цієї справи обернулась безпосереднім зверненням від Разуміхіна до Раскольнікова, мовляв, “так це ж якраз напередодні твоєї хвороби ти те вбивство вчинив”, що, очевидно, зацікавило Зосимова, оскільки він, як лікар, чудово розумів, наскільки ж ці речі можуть бути взаємопов'язаними (принаймні галочку щодо того, “що ж то й хто ж то може бути.”, він поставив, а Раскольніков намагався зробити вигляд, ніби “він просто має мало сил, щоби реагувати на щось”, але й часова відповідність зміни

стану Раскольников до розмови про його вбивство разом з його статичністю, як досить частою відповіддю на *кожен наступний рух може видати мене справжнього*, бий/ біжи / замри.)

“Найпроблемніше тут те, що ми з тобою чудово знаємо, що це Раскольников вбив стару лихварку та Лизавету, але довести це на суді не зможемо., та ще й Кох та Пестряков палиці в колеса вставляють зі їхньою податливістю перед Порфирієвим тиском” – емоційно зазначив Разуміхін

“та поки Порфирій їх тільки на обробку взяв, ще доберемось до Раскольникова” – сказав Зосимов

“Так то воно так., взагалі, довести вину Раскольникова щодо вбивства зможемо навіть психологічним шляхом, але чи приймуть ці доведення судді, яким тільки й подавай матеріальні докази? – оце питання.” – промовив Разуміхін

“А якщо треба буде матеріальна база в суді, то зможемо довести?” – запитав Зосимов

“от це мене й гнітить, що все перед нами, лежить в метрі від нас, але довести його провину ми не зможемо просто так., а як довести Порфирію матеріалом, що то не маляр вчинив?” – відзначив, питаючи, Разуміхін

“ну от, я теж хотів би це знати” – сказав Зосимов

Разуміхін оповідає довжелезну історію про те, як, насправді, “очевидно було мені ще тоді, що це ніхто з поміж них всіх не винен, визнавших власну відсутню провину під насильницьким ментовським примусом, а натомість винен Раскольніков, якого ми зараз на чисту воду виводимо”

“За дверима?” – ця різка інтонація вчергове видала Раскольнікова, який тепер вже, в очевидь, мав щирий інтерес до справи, а ось різка зміна настрою Раскольнікова, мовляв “та не є я настільки вже зацікавленим.

Так то я, звісно, відпочиваю, треба набиратись сил, а то просто щось зацікавило мене, потім правда різко розцікавило. Вам що, – треба то знати, чому мене так цікавить це вбивство, яке я сам, з вашої

точки зору, і вчинив?” – й Разуміхін дуже добре вловив цю інтонацію, як і Зосимов.

Доводивши схему *того самого вчинку*, Разуміхін повністю описав те, що вчинив Раскольников – та проте поки ще процес визначення цілісної картини в них лишається – й головний учасник цієї картини, Раскольников, лежить, *пручаючись*.
Та, проте, чекаючи вироку.

5

До квартири прийшов якийсь пихатий павич із задертим носом та неприхованою огидою до всього, що не відносило його до вищого суспільства, в очевидь, помічаючи в прийдешньому саме те, що своєю простотою надто вже контрастувало з його хвиркальним франтом та інтелігентним лорнетом для спостерігання власної величності та читання інструкцій до туалетного паперу.

“Так, панове челядь, де тут один не гідний моєї уваги пройдисвіт на прізвисько Раскольніков?” – запитав Лужин

“Ось він, лежить, а ви що тут забули?” – запитав Разуміхін

“Так, я Раскольніков, що вже у вас, хто ви?” – озвався Раскольніков

“Я думаю, що ви чудово знаєте, хто я (*він не знає*), зачекайте, дійсно не знаєте, вам же був надісланий лист, пане пройдисвіт” – зазначив Лужин, якого

Разуміхін, задля проясненности ситуації, впустив до квартири, пояснити, що й до чого.

“Не звертайте увагу, ми тут займаємось невідомим вам вбивством, яке счинив Раскольніков, знедужавший після вчинення його, але вимовити кілька слів у відповідь він вам зможе.” – зазначив Разуміхін

“Для зображення ввічливости щодо відповідности моєму високопарному образу запитаю про те, чи не потурбую я це лежаче тіло?” – запитав Лужин

“Ні” – зазначили Лужин та Разуміхін

“Отже, я вам зараз довго пояснюватиму історію того, чому я хочу самоствердитись за рахунок вашої сестри через власне багатство та розуміння того, що бідними люмпенами простіше керувати, будучи багатим, так, я багатий” – зазначив Лужин.

“Знаю я про тебе все, пишний любителе справляти враження та володарювати біднішим за тебе населенням, гидотна ти нудото” – зазначив Раскольніков

“Я здатен перетерпіти усі твої випадки з мою сторону, скорчивши чергову пику та скориставшись черговим набором слів для вшивої інтелігенції, щоби, врешті решт, остаточно висміяти вашу сестру, спостерігаючи за вашою бездіяльністю, вже з хвилини на хвилину, бо лише ж подивіться, який я владарний, всюди чекають справи, значно важливіші за присутність усіх тут вас разом взятих.,
вам усе сказав, пане челядь” – зазначив Лужин

“Й де це ви сплянували?” – ледве зсилювавсь спитати Раскольніков

“Одне місце, яке я, звісно ж, ретельно підготував, як і завжди, власне кажучи” – зазначив Лужин

“Так, воно настільки ретельно підготоване, що тут всюди бруд, сморід, однак дешево, що, мабуть, для вас послугувало основним критерієм, так, пане пихата морда?” – спитав менш неприязно налаштований до Лужина Разуміхін

“Знову пропущу повз вуха цю пиху, потерплю, придумаю чергові відмазки, втім зазначу, що окрім них є дані про те, що я знайшов і містилице для моїх майбутніх утіх з вашою бідною сестрою, у певного лебязятнікова, пане Раскольніков” – зазначив Лужин

“лебязятнікова?, перепитаю, щоби краще запам'ятати це прізвище, на майбутнє” – перепитав Раскольніков.

“Так, а ви його знаєте? (*та ні*), хоча, мені й це не важливо, оскільки я ще приїхав попестити своє вже не молоде его прийшлим молодечим прогресивізмом” – сказав Лужин

“молодечим чим?, попестити як?” – запитав Разуміхін

“А ось таким молодечим ось так і попестити, пане “забув як вас там”., оскільки, бачте, для гонору в Петербург і приїхав, бо до образу освідченого інтелігента з лорнетом в руці й волю, ще й зрадивши відповідности власним, зазначу, дуже елітарним очікуванням” – зазначив Лужин

“Яким очікуванням то?, що ж очікували?” – запитав Зосимов

“А таким, бо тут більше можливостей до гонору в образі діловитого, пихатого павича, якому немає діла до вам подібним, як до чогось несуттєвого” – одказав Лужин

“А чи є у вас щось, окрім цього образу, як то щось, чим ви справді займаєтесь, а не лише мімікруєтесь з усім тим новим одягом в єдиний образ покорювача всієї імперії, пане пихатий индик?” – спитав Разуміхін

“Ні, окрім образу нічого немає, хоча й роблю вигляд, що я дуже інтелігентний та сучасний франт, зацікавлений усією світовою інтелектуальною модою сьогодення, ось так, подивіться на мене, я такий інтелігент” – красувався Лужин

“І тут Остапа понесло., гротескний пил в очі, нічого й не додаси” – зазначив Раскольніков

“Што?” – запитав олег царьов, однак у відповідь почувши лише тишу

“Дійсно, ви праві, о так” – зазначив, поправляючи лорнет, Зосимов

“Бачте, який я домінантний, о так, дійсно, піду но в дзеркало помилуюсь власним відображенням, справді, яка естетика власної величі, о так” – хизувався Лужин

“Не такий ви вже й домінантний” – хвиркнув Разуміхін гостей

“Ні, ви помиляєтесь, пане челядь, я дуже домінантний, я такий чудовий, просто не можу налюбуватись власним світилицем таланту, о життя, la vie” – поетизовано описував себе Лужин

“Ні, ви просто, давайте відверто, штучна вшива інтелігенція, за словесним самопотішанням якої немає нічого глибинного, відсутність” – одказав Разуміхін

“Та як ви посміли не захоплюватись моїм сконструйованим штучним образом, справді неподобство” – обурився Лужин

“Дуже просто, оскільки я вас не знаю й ви тут, очевидно, лишня одиниця, тому можете продовжувати займатись облизуванням свого внутрішнього его, а ми продовжимо спілкуватись з паном Зосімовим”

“Звісно, що через стан здоров'я ви не змогли оцінити мене, згідно того, як я себе відчуваю перед дзеркалом, але сподіваюсь, що, одужавши, ви зможете сповна насолодитись облизуванням мого власного его, пане челядь, тобто, пане Раскольніков” – попрощався Лужин з Раскольніковим, який втикав у стелю та думав про своє, паралельно слухавши продовжуючу розмову Разуміхіна та Зосимова про вбивство Раскольнікова, але вирішив ще дещо покрасуватись наприкінці знанням статистики.

“Бо ділом треба займатись, а не папірцями та числовими показниками на додачу до цих потуг

щодо того, щоби справити враження, пане Лужин”
– відповів Лужину Разуміхін

“Ну так, але ж, попри такі статистичні дані (щодо збільшення криміналітету в Московії) всеодно ж є така річ, як мораль “ – розійшовся Лужин

“Вам би, пане гордовитий піджак, бодай би заїкатись про якусь мораль, ще й з вашими теоріями сучасними“ – в’їдливо відмітив Раскольніков

“Ні, я такий високоморальний, тільки спробуйте зруйнувати мій образ, я таким слабким буду” – образився Лужин

“Так це не важко, бо ж ви самі в листі говорили, що найбільше тішитесь тому, що ви такий багатий та домінантний, а вона така бідна та залежна від вашої допомоги, чи ж бо не так, нікчемний виродку?” – зазначив Раскольніков

“Ні, ви що, в цьому неvigідному для мого образу положенні винна ваша мати, яка нацькувала мою

ручку на папір, який ще й листом полетів до вашої сім'ї” – сказав Лужин

“Так, чуєш но, ти, паяц псевдоінтелектуальний, якщо бодай ще раз я дізнаюсь, що ти ще бодай слово погане вимовиш про мою матір, то начуватимешся” – пригрозив Раскольніков

“От були б ви здоровими, то захоплювались би моїм високопочтенством, пане челядь” – сказав Лужин

“Сам ти челядь, а я здоровий та бачу тебе наскрізь, нікчемо., пішов звідси, негайно, виродку” – сказав Раскольніков Лужину, який вже той час же виходив з кімнати.

“Родійоне, що з тобою?” – запитав Разуміхін

“Не чіпайте мене, просто не чіпайте, ніхто, взагалі ніхто, з жодним спілкуватись не хочу” – сказав Раскольніков

На сходах Зосимов та Разуміхін й надалі обговорювали стан Раскольнікова, якому, здавалосьь,

було взагалі байдуже на усе, окрім того самого вбивства та усього, що з ним пов'язано.

Настя ще спробувала напоїти Родійона, але той, наповнений внутрішніми переживаннями, сказав їй, що ляже спати, однак насправді поринувши в таке гнітюче для нього теперішнє.

Додатково

Раскольніков, з приходом до кімнати Лужина, відповів йому з претензією, мовляв “так, ось я, подивіться на мене й ми з вами побачимо, хто з поміж обох виявиться хитрішим? Я готовий”, проте через *відігрування ролі* він все ще відповів не з тим напором, з яким насправді хотів би, а ось Лужин, з притаманною йому *гордовитістю*(показушною), прийняв виклик, хоча Раскольніков був дещо здивований тому, що виклик то й не по *тій самій частині, яку він вже очікував*, тому й не слухав надалі лужина, хоча Разуміхін все ж вирішив його запросити до розмови й почавши розмову, Раскольніков відповів гостеві, що, мовляв “ви мені зараз не цікаві, покиньте приміщення“, а потім різке *хех, що від вас очікувати можна? Ви щиро думаєте, що ваша поява тут є якоюсь дуже

важливою? Знали б ви, що насправді для мене важливо. І вдягніться якимось простіше, бо, чесно, надто вже ви очевидні у своїх намірах* й Лужин це, як людина дуже *пависта*, це чітко вловив, але свій візит вирішив закінчити, відповідно до своїх “очевидних намірів” – і, як виявилось, навіть зміг зацікавити оточуючих через висвітлення власних плянів щодо Дуні. Квартира та для сімейства Раскольнікових була важливою, однак, та й сам Раскольніков пояснював причини своїх дій через, мовляв “те, що хотів багато добрих діл зробити, й звільнити сімейство від Лужинського (замінити це прізвище на прізвище будь-якого багатенького *інвестора*) ярма”.

Раскольніков своєю відповіддю щодо *розбалакування* чітко підтвердив, що він вже все зрозумів про цього Лужина та він йому став абсолютно зрозумілим – та й Лужин сам надто вже підходив під оці *уявлення про людину за кілька секунд*. І Разуміхін йому відповів так, що, мовляв “бачте, чоловіче, ви й мені то не цікаві, тому або давайте переходьте до суті справи, прошу, або зникніть звідси”, ну й Лужин зі своєю розмовою про гроші також показав себе людиною, яка про них і дбає, в першу чергу, мовляв “я людина ділова, мені

треба все по статуту, по економічному, сучасному, *розумному та гордовитому* в матеріялістичному смислі”(“а розум показати – то так, мовляв, для загальної справи дотримання оцих всіх статутів, в яких така людина вважається розумною”).

Про Порфирієві допитування знову Раскольніков показав свій справжній істотний інтерес до справи – ще й в такий момент, коли, здавалось би, це не мусило б цікавити людину, яка є не дотичною до справи (інтонація Раскольнікова знову тут різка, не дуже відточена у своїй ролі).

Лужин також позначав для Раскольнікова оцю фінансову безвихідь, мовляв “або ви берете багатенького прогресивного сучасного павича у формі ярма для вашої сестри та самі маєте фінансові здобутки; або ж ви відмовляєтесь від цього і діло ваше таке, яке у вас зараз”.

6

На Раскольнікова знову наплинув стан “нехай вже буде, що буде”, оскільки він розумів, що надалі цей стан постійної напруги він не здатен витримувати й “потрібно відпочити”, тому він взяв кошти й пішов “покінчити з цим раз і назавжди”, однак, насправді, погульбенивши, витративши їх на дещо, але про це дещо згодом.

“А чи любите ви насолоджуватись простими радощами життя, без зовнішніх напруг, постійних клопотань про якийсь грошовий непотріб, однак з любов'ю до звичайного спокою, ех, душевний спокій” – говорив Раскольніков сам собі, милуючись вуличною музикою

Розпитавши про те, хто тут і чим торгує, Раскольніков дізнався про місцеположення тамтешнього трактиру, з більярдом, блек джеком та молодими пані.

Йшовши до місця вивільнення нервового напруження, Раскольнікову так і кортіло звільнитись від цього напруження вже по дорозі через так званий “перепихон”, але ніхто на нього не

звертав уваги., однак, дійшовши до місцеположення, та дещо пофліртувавши з тамтешніми дівицями, Раскольников спромігся з радістю зайти всередину, шукавши те, що його так бентежило та гнітило – вивільнення усього, що лежить всередині, щоби не докучало, тому, зайшовши всередину, він взяв газет та горілки.

В ту мить Раскольников відчував “волю до життя” через те, що, очевидно, відчував, що наступної секунди його вже зловлять і тоді запроторять до тюрми або вчинять *той самий вчинок, який ледве не зробили з Достоевським* й тому через переживання “ось ось, зараз мене можуть завалити” він так і казав *поїхати вже зараз, втікти десь, і чи вони там знайдуть?*, тому й пішов до того місця, де були пісні та алкогольна радість, бо там (на відміну від звичайних кабаків) вирувала справжня радість, справжнє життя, якого він так по справжньому жадав у той момент.

Зустріч із Замєтовим:

“Ну, що ж то зараз буде?” – промайнуло в очах Замєтова, а інтонація його чітко показувала, що Замєтов чудово розумів, “що ж зараз буде”, бо

Раскольніков не спроста ще раніше дуже зацікавив Замєтова й він відчував до нього більшу людську близькість в порівнянні з тією, яка зазвичай з'являється в людей, які бачили один одного один раз у житті.

“Так ви ж ніби мали плян, щоби відволікти нас від пошуку вбивці, тобто вас. ” – поцікавився Замєтов

“Ну ось, бачте, відійшов від нього, тому ось я, перед вами, так, це я вбив стару бабку та Лизавету” – сказав Раскольніков

Цікаво слідкувати за тим, як Раскольніков спілкується із Замєтовим, як із малою дитиною, якимось захопленим інфантилом, який мов би питає свого вчителя, на кшталт “А сьцьо це таке? Як воно плацює? Цьому, як та для цього, пане Ляськольніков?” – всі оці хлопання по плечу, пестливі звернення (, якими зазвичай користуються добрі вихователі до своїх діток, мовляв “ех, сонечко, ще рано тобі про таке знати”, “ бедрику ти мій, ну йди сюди, почухаю тебе за щічки”) – лише єдине звертання на “ви” формально дотримується структури цієї ієрархії “викладач-студент” й

постійно збільшуючи рівень інтриги, мовляв, “а хочете й справді знати правду? Розкажу вам її зараз, стільки всього розкажу.”

“Так, про те саме вбивство шукав інформацію, так, це те саме вбивство, яке я вчинив. Ви ж чудово зрозуміли, що я маю на увазі, пане Замєтов. Ви чудово мене зрозуміли, так, можливо ви не хочете поки вголос казати, що це я вбив стару бабку та Лизавету, але ж я бачу, яку насправді правду ви хочете знати детально“, “ви ж розумієте, про що я, так, ну розумієте же ш, ми всі тут розуміємо, що це я вбив”. Цікаво також те, що Раскольніков готовий все розповісти люб'язним до нього людям, яких він бачить вперше-вдруге, але не готовий розповісти бодай щось тим, хто знає його трішки довше.

“Знали б ви, чим я займаюсь і якої я величини, як людина. Я людина 1-го сорту з дуже цікавим життям, тому мене веселить сама думка щодо того, щоби переживати через якусь там безпеку тут і зараз – то все смішно. Звісно, що не нащось (немає причини) мені просто так йти в дільницю, але приховувати щось, коли можна ось так погратись з відчуттям якоїсь напрочуд винахідливої хитрости, мовляв, так, я такий”. “Ви ж мене підозрювали, ось,

дивіться, ви були праві, бачте, я вбивця, і я вам це розказую, я значно хитріше за вас, тому дивлюсь на ваші сумніви і мені весело з того.“ , мовляв, “прочитайте по виразу мого обличчя те, що я насправді хочу вам сказати, щоби гра ця була ще цікавішою”. Оце спілкування шепітом, з наближеним обличчям до вуха співбесідника, свідчить про інтимність розмови, мовляв “ви все правильно зрозуміли, так, я перед вами, я той самий, так.” – грався Раскольніков

“Я роблю вигляд, що не хочу я грати у ваші ігри, пане Раскольніков, й не цікавився я вашою справою, або ж, принаймні, роблю вигляд, що це не так, чи то пак по вашому я мав би одразу сказати, мовляв – так, я вас вважаю вбивцею й тому ви мені аж настільки цікаві.” – наполягав Замєтов

“Розумієте, так, я читаю про ту справу, так, і тоді я знепритомнів, бо я і є вбивцею, я вам натякаю, як можу”(це дозволяло відчувати Раскольнікову вищість його над рештою оцих буденних питань.

“Ну, скажіть же, ви же відчуваєте, що це я вбив стару бабку, скажіть же, ви ж тому далі

продовжуєте цю розмову.”) – наполягав у відповідь Раскольников

“І оце, на вашу думку, серйозна якась справа? Знали б ви, а ви знаєте, які справи я робив” – зверхньо зазначив Раскольников про справу московських фальшивомонетчиків

Також таким чином Раскольников мов би перевіряв свої навички в співчутті та співпереживанні іншим людям, мовляв “на що я готовий піти, щоби ще точніше впевнитись у тому, який я 1-ий сорт?”

“Що мені, всі карти розкривати, як би я вчинив, ну я хотів хитріше, обхідніше, а то вже аж так пряміше? Ну давайте, погнали.”– роздумував з азартом в очах Раскольников.

Пильно дивлячись на Замєтова Раскольников хотів показати, що, мовляв: “бачте, всі карти перед вами, все розкриваю, все розкрито, я й пошепки то все розповідаю, щоби ви ще більше відчули те, що я відчуваю і ким я насправді є.

Повністю розписав те, як було вчинено вбивство, мені цікаво поки так гратись з вами.”

“Як ви можете аж настільки сильно ризикувати? Ви точно впевнені у тому, що ви робите?” – насправді питав його Замєтов.

“Так, я точно є впевненим, уже прямо кажу, що я вбив стару бабку та Лизавету, дивіться” – продовжував гратись Раскольніков

“Не хочу грати у настільки складну для мене гру, пане Раскольніков, вам самим не здається, що ви так заграєтесь?” – сказав, запитуючи, Замєтов

“А доведеться, бо мені хочеться ж, азарту хочеться.” – додавав Раскольніков

Але з плином часу Раскольніков награвся, нервові збудження пройшло, натомість лишилась лише втома з інтересу до цього азарту, мовляв “А якщо я ще далі піду, то що буде?”

Причому він й через те, що це вбивство спричиняє почуття вищості над тим, з ким вбивство, власне, вчиняли й, взагалом, надає певного ореолу

“тваринної особливості”, яка часто сприймається, як вищість, тому то й він хотів, щоби було то все так само, як і раніше – і згадуючи його вчинок, він

поєднував оце відчуття жорстокости та тваринности та відчуття того, що він зміг це поєднати з його моральною теорією, мовляв “а можна же ш і так чинити – і це буде морально, уявіть.” Очевидно, що він відчував себе майже генієм, а можливо й точно генієм, який і теорії придумує і перевіряє їх в такий спосіб, хоча в момент перевірки його, очевидно, цікавило лише переживання оцієї тваринної вищости над кимось, бо над рештою він вже давним давно подумав.

“Ну, давайте, що ви, бачите ж, я перед вами отут стою – я достатньо сильний для Генетичної моралі, мої вчинки вам ще обдумувати роками, та й визнання не дуже то й треба, я просто розважаюсь зі споглядання на вас – людей, нижчих за мене, їй бо, хоча не дуже виню вас за це – ви ж такі, які є.”

“Й нехай буде вже, що буде“, але, награвавшись, Раскольніков утомлювався, не помічаючи нічого пройдешнього повз нього, ба навіть жінку, яка з горя втопилась, нічого., й відчувавши лише безсилу втому та бажання бодай якось покінчити з цим усім – раз і назавжди.

Відчувши, що єдиним, що ще якось спроможне привнести в його теперішнє життєвість, є спогади про вбивство, він вирішив сходити до того самого будинку до тієї самої квартири задля того, щоби знову відчувти всю ту волю надлюдини, відчуту раніше, але замість старого дизайну він побачив нові шпалери, які його відверто роздратовали через те, що через їх наявність він немов би не міг сповна відчувати цей зв'язок з цим самим місцем через спогади., й навіть зацікавленість робітників його зовсім не бентежила, тому Раскольніков продовжував згадувати все те саме, хіба зрідка щось відповідавши малярам, не звертаючи уваги на те, що він їм може ненароком щось бовкнути, давним давно поставивши все життя на кін історії, та й слідкуючи лише за напрямком вітру власних бажань, тут і зараз, без жодних перепон, тому й пішовши до кричащої юрби за покликом тієї крихти бажання життя, висипаною над апатичною теперішністю.

Слідкуючи за тим, куди Раскольнікова привела його виснаженість, він прийшов до упізнаного ним роздавленого Мармєладова посеред вулиці зі збентеженим конюхом над ним та, пізніше, збентеженим Раскольніковим, який навіть заплатив кошти задля того, щоби донести Мармєладова до місця призначення (його ж квартири), в якій його вже чекала Катерина Іванівна, зайнята, як і раніше, дітьми та мрійливими ностальгійними розповідями про те, як раніше було краще, однак усе змінилось, як тільки Мармєладова принесли до квартири, обступленого з усіх боків та доглянутого з боку Катерини Іванівни, дружини Мармєладова, безупинно нарікавшій на власну гірку долю та гірко чекаючій погибелі цього алкоголіка, помершого в обіймах власної доньки, Соні.

Давши 20 карбованців нещасній матері, Раскольніков вийшов з кімнати, зустрівши на сходах Никодима Хомича

“Ось і вбивцю зустрів, вітаю” – привітався Хомич

“Слухайте, чесно, от зараз взагалі не до того., там вгору по сходах вбита горем дружина, допоможіть їй якось, заради вашого ж серця, будь ласка” – співчутливо попросив Хомича Раскольніков

“Ви навіть кров'ю замочились, як при тому самому вбивстві” – відмітив Хомич

“Справді, замочився кров'ю, як тоді, коли вбив” – зазначив, задовольняючись спогадами, Раскольніков

Й відчував він щире щастя від того, що зміг бодай якось допомогти сім'ї цієї людини, яка, очевидно, була приреченою до подальшого страждання, й він таким чином показав їй співчутливе розуміння її становищу, а через неї співчутливе ставлення до усіх бідних та знедолених, яких доля викинула в бездонному морі безпросвітнього майбутнього, допоки вищі чини жирують, то нижчі лише бідуються власній долі.

На сходах Раскольнікова наздогнала Поля, сестра Соні, розпитавши, “Чому якийсь студент на прізвисько Раскольніков, який лише одного разу бухав з фанатом Астафура в якомусь трактирі, так

розщедрився з грошима?”, а Раскольников, у свою чергу, відповів, що “рано тобі ще знати про теологію плакі плакі мертвого жидка та про те, чому деякі люди намагаються покинути це жидовство. Батько твій шлях мені вказав”.

Відчував Раскольников, що вибір насправді він зробив, й не хоче просто так здаватись якимось виловлючам та хапунам чесних сильних прихильників Генетичної моралі, на кшталт його самого., час творити добро для люду, нехай і для Разуміхіна, до якого Раскольников прийшов задля втіхи знайомого.

“Нарешті я допоможу для мертвого жидка зловити ще одного прихильника Генетичної моралі, який буде плакі плакі в тюрмі, так він ще й сам до мене приходить побачитись” – зустрів Раскольнікова Разуміхін

“Так, Разуміхін, можливо в тебе це вийде, але я сам досі не зрозумів, чи я прихильник Генетичної моралі, чи жидовір, бо я відчуваю, що для Генетичної моралі я надто слабкий, а для жидовіри надто сильний, хоча й силуюсь час від часу бути ще

сильнішим, але тобі я про це не скажу” – відповів Раскольніков

“Ну то просто тоді скажу, що на тебе, як на вбивцю, вже шукають компромат : й ти про це знаєш – і Зосимов, і Замєтов, і решта вже наготові, а я роблю вигляд, ніби я пробовтався з п'яну про це, а не навмисно це тобі сказав, як їхній поплічник, хоча я чесно добрий, бо показав тобі твій справжній жидовірський шлях нюнеї та сліз, тому й ввязався у цю справу задля виведення всіх на чисту воду, нехай і через психологічний метод та на кухні, не в суді.” – зазначив Разуміхін, продовжуючи:

“Так ось, у тобі пізнали вбивцю якраз тоді, коли ти знепритомнів після розмови Іллі Петровича та Никодима Хомича”

“Всеодно ви це з вашою командою не доведете в суді, оскільки це – психологічні докази, а не фізичні” – зазначив Раскольніков

“Воно то так, але ми спробуємо, не сумнівайся” – сказав Разуміхін

“Чесно, мені так наразі всеодно на це все, що ти мені тут розказуєш.

Мене хвилює інше – поки ви мене ще не посадили і я можу робити хороші справи та зрештою зрозуміти для себе, чи можу я бути язичником, чи ні” – означив Раскольников

“Зараз, ось, бачиш, кімната моя світиться, хтось усередині, зараз усе скінчиться, раз мене посадять або ні, ось він, раскол” – промовив Раскольников, побачивши на вході батьків, обіймаючих його.

Раскольников знепритомнів

Раскольников відчував, що він ще й досі є надто слабким для того, щоби зустрічатися з батьками. До речі, видно, що втрату свідомості Достоевський через Раскольникова асоціював з його власними епілептичними станами.

Знепритомлення Раскольникова було від чергового надмірного для нього нервового напруження (з приводу його розколу), яке супроводжувало його увесь час, занурювавши у подальший набір чергових марень, уявляючих сон наяву, через

зовнішні марення, блукання в яких й надалі
бентежило Раскольнікова, дозволяючи хіба у сні
розслабитись від того величезного кластеру думок,
який вирував у ньому весь цей час.

Розділ третій

1

“Завтра ж, завтра я сповна сил прикинусь тим, ким я насправді не є, контролюючи погляд, поведінку та слова, але сьогодні я зайнятий – покиньте мене, вас Разуміхін проведе. “ – сказав Раскольніков

Всполохане сімейство в цілковитому розпачі від такої поведінки Раскольнікова

“Стривайте, ви бачили того, кого через кого, в тому числі, я, власне, і вбив стару бабку?” – запитав Раскольніков

“Ні, Родю, ще не бачили, але він знає про те, що ми вже в його фінансовій пастці й те, що мені потрібно задобрити твоє відношення до нього через похвалу, бо те, що він тебе відвідував, на додачу до того, що мені встигла розповісти Настя, для мене є очевидною ознакою того, що він тобі не сподобався, знаючи твоє неприйняття фальшивих, гнилих людей. “ – відповіла Пульхерія Олександрівна

“Так, усе вірно, тому я й агресував достатньо на цього виродка, щоби він зрозумів, наскільки я готовий захищати власну моральну честь та моральну честь нашої сім'ї, Дуню” – відповів Раскольніков

“Ти натякаєш на те, що Дуня має відмовити йому в шлюбіві?” – запитала Пульхерія Олександрівна

“Я не натякаю, а прямо кажу, що для мене це найважливіше зараз питання, щодо того, щоб ти кинула цього гнилого виродка раз і назавжди в помийну яму для забуття всього огидного з подальшим відригуванням таких же, як він, вже подальшими людьми., без жодних подібних пожертв для сім'ї, бо якщо ти це витримуєш і вважаєш благородним, то зі мною ти бачиш, що коїться, коли я це бачу, тому завтра чекатиму від тебе зупинення всього цього убозства раз і назавжди через лист з відмовою, инакше ж ти зганьбиш усю нашу сім'ю. Крапка.” – сказав Раскольніков

сімейство було в повному шоці від почутого, покинувши кімнату в ту ж мить під благання Разуміхіна, який з напруженим трепетом од співчутливого болю до сімейства розповідав про поведінку Раскольнікова (про його гордість, яка в жидовірі є гріхом) в ці кілька днів та про плян щодо того, де ж сімейству переночувати.

“мати, він щиро каже, отже все буде добре” – Дуня запевнила матір

“Міміка ваша свідчить про те, що ви подумали над тим, чи, мовляв, *вистачить цьому юнакові лише щирости*, бо мій мозок від випитого алкоголю звернувся у флейту водостічних труб, в яких будь-яка моя подальша хода будь-куди промокне під парасолею дирявого сита мого власного язика, себто можу по справжньому проговоритись, як от зараз про те, що про майбутнє вбивство Раскольніковим я знав ще за пів року, бо за його шатами темних таємниць завжди ховалось те, що я бачив наскрізь, та й Зосимов це недаремно побачив саме в ньому, ех, коротше, люблю я вас, за те, що можу таким хорошим людям допомогти та приємність зробити, бо ж взагалі мені подобається

наставляти людей на шлях їх справжній, допомігши їм, а хорошим людям то й поготів подобається допомагати.

Отож, піду я, повернусь за 15 хвилин“ – сказав Разуміхін

“Ех, Дуню, а що ж то буде? Бачу я, Дуню, материнською суттю бачу, що за останні кілька днів сталось щось невимовно жахливе” – зазначала Пульхерія Іванівна

“Єдине, що ми можемо зробити – це пояснювати його поведінку хворобою, але ж ми розуміємо, що сталось щось значно жахливіше, мамо” – відповіла Дуня

“Так, Дуню, дивитись через рожеві окуляри на це – наш єдиний вихід” – сказала Пульхерія Олександрівна

“Він таким вже і лишиться назавжди” – відповіла Дуня

*в очікуванні Разуміхіна, сімейство міцно обійнялось, занурившись на цей короткий час у

в'язкий дьоготь власних тягучих роздумів*.,
*прийшовши вчасно, чому, пізніше, приємно
здивується сімейство, Разуміхін швидко відчитався
про задовільний стан Раскольнікова, пообіцявши,
згідно плану, притягти ще й Зосимова, за яким
одразу же ш і побіг та з яким повернувся через
годину, після чого Зосимов розповідав про те, у що
він сам не вірить, але що необхідно розповісти для
того, щоби заспокоїти сімейство*.,

*вийшовши з кімнати, Зосимов зауважив те,
наскільки гарною є Дуня, що обурило до безтями
закоханого в Дуню Разуміхіна, який промовив:
“Як ти посмів, бачиш, люблю її, й будь-хто,
насмівшись підійти до неї, побачить те,
наскільки сильно я її люблю, тож сподіваюсь, що
мені не доведеться ще раз це повторювати, а то
отримаєш по морді” – промовив це Разуміхін, що,
однак, лише розсмішило Зосимова, якому Разуміхін
після того лише довго пояснював, що те, що
Зосимов спатиме в хазяйчиній квартирі, не
означатиме те, що до Парасковії Павлівни можна
буде чіплятись, але при тому постійно пояснював
Зосимову те, які вони будуть з Парасковією
Павлівною хорошою парою (в очевидь, як через те,

що навіть ледве помітний інтерес Зосимова до Дуні для Разуміхіна означав конкурента, тому він захотів перенаправити увагу Зосимова, а не лише погрожувати силою)*

Наступного дня Разуміхін прокинувся зі свідомим розумінням того, що він закохався в Дуню, та з розумінням того, наскільки він є менш статусним за Лужина.

бубонячи собі під ніс різні самонівечені речення, Разуміхін спромігся дочекатись того часу, до котрого прокинеться Зосимов, який, вирішивши не турбувати Раскольнікова, заговорив до разуміхіна:

“Вже готуй сценарій того, як заспокоювати сімейство Раскольнікових” – сказав Зосимов

“Не помиряться, але скажу вголос, що помиряться, бо “безнадійне сподівання” та любов до люду рухає мною” – відповів Разуміхін

“В яких умовах мені доведеться спостерігати за Раскольніковим?” – запитав Разуміхіна Зосимов

“В умовах цих апартаментів, мабуть що. Ти сам лишишся з ними, бо мені ніяково перед Дунею, в яку закоханий” – відповів Разуміхін

“Нічого, потерпиш” – відповів Зосимов

“Ще й наговорив їм вчора надто багато такого, про що не хотілось би наразі казати” – зазначив Разуміхін

“Та ти взагалі ще те тріпло” – сказав Зосимов

“Так, каюсь, такий вже
А ти справді віриш у те, що це міг не він вчинити?”
– відповів Разуміхін

“Звісно не вірю, просто сімейству так завчасно про це знати необов'язково.
Замєтов тільки надто швидко розвиває це все.” –
відповів Зосимов

“А хто ще знає про те, що це вбив Раскольніков?” –
запитав Разуміхін

“Порфирій уже знає” – відповів Зосимов

“Ти думаєш, що з ним справа вбивства швидше піде?” – запитав Разуміхін

“Так, вже готуй сценарій того, як заспокоювати сімейство Раскольникових” – сказав Зосимов

“Вони не помиряться між собою, але скажу вголос, що помиряться, бо “безнадійне сподівання” та любов до люду рухає мною” – відповів Разуміхін

“Тільки не розумію, до чого тут у цій всій справі вбивства Лужин? – вголос роздумував Зосимов

“Так, він багатше за мене, й так, я закоханий в Дуню, тому мені неприємно через свій недостатньо високий у порівнянні з ним статус, про який з самого ранку думаю.

Це ти хотів почути?” – запитав Разуміхін

“Ладно, знову ти за своє, все, пішов я” – відповів Зосимов

Прийшовши до сімейства Раскольникових, Разуміхін неочікував аж такого рівня приязности до нього, на що, звісно, повпливали і невпевнені вранішні роздуми самого Разуміхіна, тому він захопився за тему Раскольнікова, про якого, звісно, Разуміхін мав що розповісти, детально тарахкотячи по

Разуміхінному на всі питання зацікавленої Пульхерії Іванівни.

“пане Разуміхін, я б вас розпитала усе про Родіона, бо, бачте, я розумію, що за цей час сталося щось нестерпно (для мене) жахливе й ви співчуваєте, як мені то болісно переживати, а як матері, серце крається, бачте ж, воно в мені говорить.” – безупинно розпитувала Пульхерія Олександрівна

“мамо, я намагаюсь заспокоїти твоє серце, щоби ти через увімкнення раційо та наслідкове зменшення емоційности поберегла здоров'я, бо відчуваю я, що дізнавшись усю правду, ти не зможеш її витримати в собі” – застерегла матір Дуня

“Бачу я ваш жаль та тугу за старим Родіоном, тому зі співчуття до вас я зроблю вигляд, ніби поєдную правдиві історії про потаємне та відлюдкувате життя вашого справді відлюдкуватого сина та про те, що після озвучення мною тієї гнітючої для вас правди я вас зможу втішити тим, що ви ще зможете на щось повпливати в позитивному руслі, бо знаю, що надія – це те, що вас зараз врятує від

майбутнього материнського жаху” – відповів
Разуміхін

“Я відчуваю, що це ні до чого не призведе, але це та
єдина примарна надія, яка мене змушує
продовжувати бодай якось рухатись в цьому
напрямку” – відповіла Пульхерія Олександрівна

“Дякую вам за те, що ви дуже влучно описали
Родіона, та й до того ж ще й дійсно ніби
безсторонньо розкрили його справжню суть,
оскільки це, дійсно, дасть матері бодай якусь
примарну гірку до болі надію на те, що весь той
екзистенційний жах, який уїдливсь в Родіонове
серце, можна ще якось вийняти зсередини, нехай
навіть і теплотою якоїсь жіночої душі, якій він
зможе бодай якось привідкрити двері власної
колючої шкорлупи сердешних таємниць” –
подякувала Разуміхіну Дуня

“Не привідкриє він, а ось я відкрив вам, Дуне, але ви
не бачите, як я люблю вас, всім собою говорю” –
зненацька бовкнув Разуміхін, чим викликав
кокетливий усміх Дуні

“Знаєте ж, мій материнський жах всередині не з порожнього місця виліплений, оскільки знаю ж, наскільки ті Родіонові таємниці недосяжні для прогнозу, чим і лякаючою є його поведінка.

Ось, до прикладу, привідкрив він душу до однієї жінки, Зарніциної, так до того її провів по закутках душі, що забув про усі нецікаві для нього навколишньості, ніби увесь світ зупинився для нього, але причин для такого різкого влюбствування я не можу знайти – навіть як матері, годі й вам шукати там просвіт” – сказала Пульхерія Олександрівна

“Такий він, Родіон – дуже розумний, але й дивак, як ось з тим Лужиным мстливо поводився – й ніби одразу знав, як вестиме себе, ще значно заздалегідь до приходу самого Лужина” – сказав Разуміхін

“Звісно знав, бо тут і криються усі причини його теперішнього стану.

Усі.” – сказала Пульхерія Олександрівна

“То ви терпимо ставитесь до того Лужина, чи просто намагаєтесь підтримати нас із матір’ю?” – запитала Дуня

“Я просто поважаю вас і не хочу сказати чогось лишнього, бо хто я такий, щоби вам щось лишнє казати, насправді” – відповів Разуміхін

“Знайте, що нам приємна ваша повага, але, будь ласка, допоможіть і нам вирішити усю цю дилему, бо на одній згоді з нами весь цей вузол не розв'яжеться, й зараз я вам покажу увесь масштаб петель, й те, наскільки туго їх затягнув петро Лужин” – сказала Пульхерія Олександрівна

лист, у якому Лужин, відповідно до власного статусу пихатого павича, прямо звинувачує Родіона в необережному поводженні з его представників лорнетної інтелігенції, одним з хизуватих багатіїв якої є сам Лужин

“Ви ж знаєте Родіона, що якщо він про це дізнається, то негайним чином прийде та поставить Петра Лужина на місце, зруйнувавши намагання Дуні забезпечити нашій сім'ї подальше безбідне життя.

Дмитре Прокоповичу, зробіть щось ” – вблаганно прохала Разуміхіна Пульхерія Олександрівна

“Жити з ним Дуні, зрештою, тому остаточне рішення прийме вона” – пояснив Разуміхін

“Але ж ви розумієте, що це нічим хорошим не закінчиться, окрім як кінцевим пориванням з усім, що стосується Петра Лужина” – пояснювала Пульхерія Олександрівна

“Родіон сьогодні вестиме себе инакше, принаймні, вам так кажу, хоча й сам я у цьому не впевнений” – сказав Разуміхін

“Пора вже, як на страту, а я із сином зустрічаюсь, що ж то буде?” – вшолохано та з горем спитала Пульхерія Олександрівна

“мамо, є надія, тримаємось за неї” – намагалась заспокоїти Пульхерію Дуня

Пульхерія Олександрівна так і не змогла заспокоїтись, шукаючи в очах Разуміхіна бодай якісь промені надії, такої ж марної, але такої, до якої звикле у злиднях сімейство тягнулось і тягнеться

“важко мені, Дмитре Прокоповичу, по материнському важко, бо бачу ж, що надія ця хитка по шальках Родіонових терезів, які настільки ж мінливі, як і моя материнська надія : хитка й ледве утримувана, ледве” – зазначила Пульхерія

“, але вона є, мамо, вона ще є” – продовжувала заспокоювати Пульхерію Олександрівну Дуня

3

“Навіть у мені прокинулись якісь активні рухи оптимізму щодо стану Раскольнікова” – зазначив Зосимов

стан Раскольнікова в очікуванні боротьби, в очікуванні того, щоби покінчити з цим пихатим павичем раз і назавжди, але з душевним стражданням щодо того, як ця навала правди болісно відчуватиметься для дуні та матері

“Зараз вам більше дам надії на якесь майбутнє, болісно розуміючи, що це піднесення відчуватиметься ненадовго, але допоки Лужин не прийшов, то хочеться зробити матері та сестрі якусь приємність, бо ж люблю вас, попри усю зовнішню черствість” – зустрів сімейство Раскольніков

“Нарешті я зміг знайти той лікарський ключ, який зможе вкрутити потрібний гвинт у вашу душу, пане Раскольніков, але цей ключ лежить у вас самих, й дістати його я не спроможний, на відміну

від вас самих, тому шукайте, а я втішатимусь власній лікарській винахідливості” – захоплено повів Зосимов

“Й чим же мої ключі так зацікавили вашого внутрішнього шукача дверей, пане Зосимов?” – спантеличено сприйняв Раскольников Зосимова

“А мені подобається знаходити вихід із цікавих лабіринтів, пане Раскольников, суто професійний інтерес” – відповів Зосимов

“Якщо нехай і так, у що я вірю слабо, то чим же Разуміхіну моя шкаралупа так засіла в голову, що він лузає її, гризеться й носить з нею, мов з писаною торбою” – продовжував здивовано спантеличуватись Раскольников

“Так, люблю допомагати людям розплутувати петлі, а в твоєму випадку там такі морські вузли, які моїй доброті якраз і є відповідними через бажання допомогти зі твоїми внутрішніми хвилями, щоби знайти вірне русло” – відповів Разуміхін

“Важко мені й самому мучитись – й вас змучувати тим же” – промовив Раскольников, щиро простягнувши руку подяки до Дуні, чому та дуже ошчасливилась разом з Пульхерією Олександрівною та Разуміхіним

“Дякую, Родіоне, що бодай трохи зміцнив нашу надію в те, що твій стан – тимчасовість, викликана запамороченням, бодай на мить, бодай на трохи (вже навіть і на це згодимось), бодай так, дякую” – сказала Пульхерія Олександрівна

“Ех, мамо, так, зараз, я згадаю, як краще вам відповісти, щоби ви ще більше заспокоїлись. А, ось, згадав, що я хотів до вас першим зайти, все, бачте, ось ще більше надії, поступово заспокоюю вас таким чином, бо по инакшому ви знову побачите мене зі прояснішеними материнськими та сестринськими почуттями, ось” – розраховано утверджував Раскольников, однак на сестру та мати це не справило того відношення, якого він чекав, однак по порядку Раскольников вирішив продовжити:

“Ще зі справою однією хотів вас познайомити, щоби ви, мамо й Дуню, ще більше повірили у мою щирість та відкритість.

Справа про одного чиновника, роздавленого, від якого в мене досі плями крові на одежі”

“Але ж ти тоді притомний був” та “навкотайте примарною надією ваше сімейство щодо того, що ця химерна історія є лише наслідком вашого стану, який уже полишає вас” – додали, немовби наковтуючи Пульхерію Олександрівну та Дуню примарною надією з примарними сподіваннями, Разуміхін та Зосимов відповідно

“Доведіть, що приводів для наковтування цієї примарної надії більше, бо мій сумнів сестринський бачить, що все притомно з Родіоном, і його стан цілком відповідає його справжньому стану здоров'я” – зазначила Дуня

“Вимушений зізнатись, що й сам шукаю підпитку в цій надії, будуючи всілякі медичні натягування сови на глобус, й ви це позаяк помічаєте” – продовжував намагатись насичувати надією присутніх у кімнаті Зосимов

“Родю, продовж но ти переконувати сімейство, бо в Зосимова не виходить” – звернувся до Раскольнікова Разуміхін

“Так, ви хвилювались щодо залишків крові на моїй одежі, але хвилюватись там нема чого, бо то просто я переносив того чиновника додому, та й забруднився., ще й гроші усі віддав їх бідному, голодуючому сімейству, які ви, мамо, мені на особисті витрати дали, бо таким чином виражаю вдячність йому за те, що відкрив мені мій власний шлях, тому допомагати мушу всіма можливими методами не лише їм, але й собі, нехай і вбивством, чи не так, Дуню?” – запитав Раскольніков

“Ні, не всіма” – твердо провела межу Дуня

“То ти мене засуджуєш за те вбивство, так, засуджуєш же, так а в чому я винен, все по правильному вчинив, так і треба було. Втім, я просто хотів вас усіх тут заспокоїти та дати вам якусь надію, бо щодо решти ви мене не зрозумієте.” – закінчив промову Раскольніков

“Дякую, Родю, ми отримали цю примарну надію” –
відповіла мати

“Не тіштесть надто цим рожевим окулярам” – різко
відповів Раскольніков

“Родю, давай різко змінимо тему, я не можу терпіти
цю правду, тому поговоримо ж про смерть Марфи
Петрівни” – сказала Пульхерія Олександрівна

“ну, давай, але хто це така?” – спитався
Раскольніков

“Та, Свидригайлова дружина, про неї в тому листі
було” – відповіла мати

“Ага, ну давай змінимо тему, дійсно, згадав про таку,
ну то від чого ж померла?” – зненацька схаменувся
від пропозиції матері Раскольніков

“Так, Родю, ти включився, отже і я можу
включитись.

Так ось, подекують, що не випадково вона
загинула, однак через вбивство самим

Свидригайловим” – відповіла Пульхерія
Олександрівна

“Сестро, долучайся й ти” – звернувся до Дуні
Раскольніков

“Долучусь.

Так ось, у нього були причини для того, щоби її
вбити” – сказала Дуня

“Тобто через виправдання його вбивства ти можеш
виправдати й моє вбивство, Дуню?” – запитав
Раскольніков

“Ні, я не прийму того, що ти вбив, не прийму, я
нажахана від цього” – сказала Дуня

“Давайте знову відволічемось від цього, зупинимось
на тому, що конфлікт у них почався вранці” –
відволікла від теми вбивства Раскольнікова
Пульхерія Олександрівна

“Опишіть детальніше її побиття, хочу згадати ті
минулі почуття про те насилля, яке я вчинив” –
сказав Раскольніков

“Побили її вранці.” – сказала Пульхерія
Олександрівна

“Опиши детальніше насилля, я не насолодився
власною силою й надлюдською мораллю” – сказав
Раскольніков

“Зупинись, досить нас випробовувати на
кровожерливість, досить, кому сказала” – сказала
Дуня

“А втім, дійсно, досить, бо все, що ви кажете,
зводиться до мого вбивства” – сказав Раскольніков

“Так а про що ж тобі сказати таке, щоби не зводив
ти все до його?” – збентежено спитала Пульхерія
Олександрівна

“То що ж, ви так нажахані, що не можете не зводити
тему до того вбивства, яке я вчинив?” – запитав
Раскольніков

“Так, не можемо, бо ми ж розуміємо, що усі ці рожеві окуляри – лише пелена рожевого пилу в очі задля самовспокоєння” – сказала Дуня

“Дуню, досить, цей рожевий пил корисний для нас усіх, бодай для того, щоби спокійно надалі спілкуватись з Родіоном” – промовила до Дуні Пульхерія Олександрівна

“мамо, я ж вам ще цього рожевого пилу принесу, тільки зараз заспокійтесь, благаю” – сказав Раскольніков, розуміючи, що нічого він уже не принесе, ніби його щасливе майбутнє стерлось від усвідомленого розуміння промовленого

“Годі, ще ж не посадили мене, отож бо й поки бачу вас, то не просто пасивно очікуйте мого страждання.

Поки є час, то дайте ще пожити щасливо.” – вблагав оточення Раскольніков

“Нарешті, дотовкмачилось, давай же, Родю” – ошасливленно промовила Пульхерія Олександрівна

“Так а про що ж ти думаєш зараз, Родю?” – спитала
Дуня

“Та так, про своє, шкарлупне” – промовив,
сміючись, Раскольников

“Ну, як про шкарлупне, то й добре, отже є ще про що
думати вам, пане Раскольников, окрім як про те
вбивство.

Ну, а я піду.

Може ще встигну зайти до кінцівки вашого
конфлікту з Лужиным, до скорого” – відзначився
Зосимов

“Як же вчасно пан Зосимов обнадіяв мене з Дунею,
який чуйний чоловік” – здивовано промовила
Пульхерія Олександрівна

“Так, він дуже чуйна та добра людина, а Разуміхін
теж дуже чуйний, ще й закоханий у тебе.

Подобається він тобі, Дуню?” – запитав
Раскольников

“Так, звісно” – відповіла Дуня

“Не готовий я ще, недостатньо осміливсь, навіщо підштовхуєш?” – обурливо спитав Разуміхін, встаючи з-за стільця до виходу, розсмішивши Раскольнікова

“Ну то осмілишся пізніше, навіщо ж іти прямо зараз?”

Так, все, давайте переведемо тему, бо ж, бачте, Разуміхін не готовий.

Ось, наприклад, про годинник твій, Дуню, або ще бодай про щось, бо ж поки ще по справжньому живу, то розпитуйте мене, давайте ж“ – промовив Раскольніков

“Цей годинник подарувала Марфа Петрівна, навіть не Петро Лужин ” – сказала Дуня, що, звісно, не могло не обнадіяти Разуміхіна

“А я думав, що в Разуміхіна вже не має шансів з Дунею” – жорстко підколов Разуміхіна Раскольніков

“Ні, ще є, чому ж то” – відповіла Пульхерія Олександрівна

“Так, часу мало в мене лишилось, давайте про щось життєве поспілкуємось.

Ось, як згадав про стосунки, то чи пам'ятаєш ти, мамо, як я був женитись хотів?” – запитав
Раскольніков

“Ну, невже настільки мало, що вже аж так терміново треба змінити тему розмови?
Ну, нехай, так пам'ятаю” – спантеличено відповіла
Пульхерія Олександрівна

“Так ось, порину в спогади тоді про неї, бо ж, розумієте, треба нахапатись якомога більше спогадів перед судилищем, треба.
Так ось, обрав її тоді я через те, що по співчутливому люблю я бідних та знедолених, бо сам такий” – сказав Раскольніков, підійшовши до матері, обійняв її та сів назад

“То є ще надія, що ти повернешся?
Ось вона, така щира.” – замилувано відреягувала
Дуня на Родіона

“Нічого вже немає, уся ця буденна теперішність є такою далечінню для мене наразі – лише млявим,

блідим мерехтінням променів утраченої надії,
втраченої душі, бо насправді я вже там, на судилищі,
готуюсь до кари сердешньої.” – промовив
Раскольников

“Може є ще якісь причини того, що ти себе так
поводиш, окрім як через вбивство, ну бо ж не можу
я, твоя матір, визнати, що мій син є вбивцею” –
відзначила Парасковія Олександрівна

“Ех, мамо, за які ви нісенітниці чіпляєтесь у
прагненні втримання мого човна на плаву.
Все, кінець.” – зазначив Раскольников, отямившись:
“Так, стоп, не кінець, є ще незакінчена справа –
Лужин, з яким ти, Дуню, повинна покінчити, раз і
назавжди, або ж ти покінчиш зі мною”.

“Ну, Родіон, ти розумієш, що зависоким є моє
бажання допомогти всій сім'ї, зависоким, і як
знадобиться від нього щось, то піду проти власної
гордині (бо вона гріх у жидовірі), усе стерплю”. –
пояснила Дуня

“Точно все стерпиш?” – запитав Раскольников

“Звісно, що не все, але повір у те, що він сам не вимагатиме надмірного” – завірила Раскольнікова
Дуня

“Ну, кому ти розказуєш? Ти ж розумієш, що це пихатий павич, який ніколи перед своїм не зупиниться, Дуню, й вимагатиме від тебе повного контролю для його ж утіхи від усвідомлення вищости по статусу” – сказав Раскольніков

“Саме тому я й намагаюсь із ним зустрітись сьогодні, саме тому – й не звинувачуй мене у недостатньому рівні моральности. Я ще ж нікого не вбила, на відміну від тебе.” – сказала Дуня, бачачи, як Раскольнікову запоморочилось

Отямившись, Раскольніков продовжив :

“Ну то і як же ти впевнишся у тому, що він є пихатим павичем, як я й казав тобі?” – не безпричинно запитав Раскольніков

“Спочатку прочитай листа” – одказала Дуня

“Стільки пихи в того Лужина, скільки й погроз до тебе, Дуню, й наклепу на мене щодо переданих грошей сімейству Мармеладових.” – відзначив Раскольніков

“Так а, все ж таки, як ти вирішив чинити, Родю?, бо ж тут чітко написано, що якщо прийдеш ти, то Лужин, у його чергу, піде, раз і назавжди” – розпиталось у Раскольнікова сімейство

“Не змирився з тим, що, мовляв, нехай буде так, як буде, але кінцеве рішення всеодно за вами буде” – відповів Раскольніков

“Я це всеодно роблю для нашої сім’ї, тому ти повинен прийти на зустріч, як і Разуміхін” – сказала Дуня, з чим погодився і Раскольніков, і Разуміхін, і Пульхерія Олександрівна

до кімнати сором'язливо зайшла знедолена Соня Мармеладова

“А ось і моя майбутня дівчина, яка мене пожаліє в моїй надмірній слабкості для Генетичної моралі, отож, сідайте ж” – звернувся Раскольников до Соні

“моя самооцінка занадто низька, щоби навіть просто знаходитись у цьому середовищі, тому я просто передам вам запрошення на завтрашні похорони, й піду” – відповіла Соня, не спромігшись всидіти в цьому середовищі ще бодай трохи

“Я неодмінно буду, проте, будь ласка, сядьте, я хочу виразити повагу та співчуття до вас, прошу” – звернувся Раскольников до Соні, згадавши, що ще не представив дівчину сімейству:

“мамо, це та сама бідна, знедолена дівчина (як і в тому невдалому в підсумку весіллі) – донька чиновника Мармеладова, якого вчора потоптали коні.”

Соня не могла всидіти в цій компанії, надто ж нікчемною та присоромленою вона себе почувала серед їх присутності

“Я б хотів далі вас розпитати, щоби ви зрозуміли, що ви в цій компанії цілком доречні до присутніх та й, до того ж, сам відчуваю інтерес у тому, щоби хутчіш розпитати вас про все, допоки Лужин не прийшов з його брудною пикою, на відміну від вашого обличчя, такого чистого та цнотливого. Так ось, яким чином так швидко все влаштувалось?” – пояснив Раскольников, наприкінці додавши запитання

“Не влаштувалось би, якби не скаржились жильці на труп у кімнаті, та якби ви, значно поважніша за мене особа, не дали б мені кошти на поховання” – сказала Соня

“То поховання зі справлянням поминок завтра відбудуться, так?” – запитав Раскольников

“Так, спочатку поховання, а потім справляння поминок” – відповіла Дуня

“А яким чином навіть ваше сімейство, звикле до економії коштів, спромоглося організувати поминки за такі мізерні за моїми мірками кошти?” – запитав Раскольніков

“Звиклі до економії коштів, звикли шукати найдешевше з поміж найдешевшого” – відповіла Соня

“Розумію.

А ви думаєте про те, що я перед вами розкидуюсь грошима, а сам живу в якісь задрипаній конурі?” – запитав Раскольніков

“Так, бо вчора ви, нам, негідним вас та вашої уваги, віддали таку значну суму” – сором'язливо зазначила Катерина Іванівна

“Соню, ви, звісно, можете сісти з нами й не повинні соромитись, зовсім.

А ти, Родю, приходь з повним набором сил, щоби мати змогу від убивства відволікатись, гаразд?” – звернулась до Соні та запитала в Родіона Пульхерія Олександрівна

“Гаразд” – відповів Раскольников

“Родю, до тебе тільки но сімейство прийшло, як ти можеш так чинити?” – обурливо запитав Разуміхін

“Пообідаємо ще разом, сімейство ще буде задоволеним” – завірив Разуміхіна Раскольников

“А ви, Дмитре Прокоповичу, будете?” – запитала Дуня Разуміхіна, чим змусила його знітितись (він звісно погодився)

“Все, Родю, ще раз дякую за надію, особливо для матері вона так їй потрібна, дякую” – сказала Дуня, простягаючи до Раскольникова свою руку

“Й вам учтивість та поштенність проявлю, Соню” – промовила до Соні Дуня, що, в очевидь, саму Соню знітило через усвідомлення того “наскільки ж вона, забруднена дівчина (по жидовірі), з цими високопоштенними людьми справу веде”

“Дуню, зупинись, дай но ще закарбувати в пам'яті цю мить, чудову мить” – просив Раскольников

“Так назакарбовуєшся ще” – відмітила Дуня

“Мало мені, вас мало, часу мало” – сказав
Раскольніков

“Бачте, Соню, поки є така можливість, то кожною миттю насолоджуюсь, бо можу ще жити, хочу ще жити” – звернувся до Соні Раскольніков

“Дуню, бачиш, є ще надія, є” – відзначила мати

“Бачу, мамо, але теж треба і його не переводити у той стан надміру, не треба. Так і вбивство його пробачити зможемо.” – зазначила Дуня

“Дуню, і знову ти та за те вбивство.
Давай насолодимось же цією миттю спілкування з ним, допоки є ще така можливість, допоки маємо цю надію, нехай і примарну. ” – відзначила
Пульхерія Олександрівна

“Буде так, як воно буде, мамо” – відповіла Дуня

“Але треба його виводити з цього стану, треба, а з Лужиним не вийде його вивести, не вийде” –
всполохалась Пульхерія Олександрівна

“Ну то значить і не треба було з тим Лужиним тоді домовлятись. Я ж, повторюю, для сім'ї це роблю, в першу чергу.” – пояснила Дуня

“Погоджуюсь, а Родіон нехай відпочине поки після усього того, що коїться з ним.

А нам ось мучитись поки, в цьому задушливому місці, ще й з цією дівчиною.” – турботливо відмітила Пульхерія Олександрівна

“з якою дівчиною?” – перепитала Дуня

“З цією, Сонею, бо ж бачу, що в ній увесь ключ до дверей у справжню історію Родіонового вбивства” – занепокоїлась Пульхерія Олександрівна

“мамо, пам'ятайте ж про вашу надію, не дайте вашій підсвідомості заглушити рожеві окуляри всередині вас” – нагадувала Пульхерії Олександрівні Дуня

“Ой, не можу, Дуню, не можу я так, заплющувати очі, коли вони відкриті” – відповіла Дуні Пульхерія Олександрівна

“мамо, тут і не треба заплющувати очі, просто пам’ятайте про надію, ось і все” – порадила Дуня

“Стараюсь, Дунечко, стараюсь” – відповіла Пульхерія Олександрівна

“Я й сама вважаю Лужина негідником, Родіон тут правий, навіть попри усе, в чому насправді замішана ця дівчина. ” – затвердила Дуня

тут розмова між Дунею та Пульхерію Олександрівною закінчується, на відміну від розпочатої розмови між Раскольниковим та Разуміхіним

“Як близько ти цього Порфирія Івановича знаєш, який справу мого вбивства веде?” – запитав Разуміхіна Раскольников, на додачу попрохавший Дуню :”ще зачекати”.

“Ну, достатньо близько, а що таке?” – відповів Разуміхін, допитуючись відповіді про заздалегідь відому тематику щодо інтересу Раскольнікова про справу вбивства

“Та просто хочу побільше дізнатись про його, заодно якісь кошти виручу з його діл по заставництву.” – пояснив те, що треба було пояснювати лише для формальности ведення діалогу Раскольніков

“Ну то ходімо.

Справа набирає ходу, чи не так?” – запитав активізований Разуміхін

“Саме так, ходімо” – відповів Раскольніков

“Ну ти ж розумієш, що він знає, що ти є вбивцею?, бо ж я йому про тебе встиг багато розповісти” – бовкнув Разуміхін

“Софіє Семенівно, нам йти потрібно, ви вже пробачте, що недостатньо вам уваги надав сьогодні” – пояснив Раскольніков

“Ну, як треба – то треба, точно не мені вас спиняти”
– зашарілась Соня

“Ще сьогодні до вас зайду надолужити не
витрачений на вас час, Софіє Семенівно” – сказав
Раскольніков

*вийшовши з квартири, Разуміхін здивовано
спитався, мовляв :”Ти що, не боїшся, що хтось
усередину твоєї кімнати зайде, не зачиняючись не
замок?”, на що Раскольніков відповів, що, мовляв “я
просто живу, допоки можу, мені ніде сховатись,
тому просто живу, поки ще живеться”*

“Я би ще більше хотів вас розпитати, Софіє
Семенівно, бодай про щось” – несподіванно
зазначив Раскольніков

“так було би про що розпитувати наразі, все ж вам
відомо й так” – відповіла Соня

“Точно усе відомо? Не може ш бути геть усе відомо,
або ж я просто видаю бажане за дійсне” – сказав,
немов би спілкуючись сам з собою Раскольніков

“Так, геть усе відомо.” – відповіла Соня

“Можливо й так, видаю бажане за дійсне” –
зазначив Раскольников

“А тепер вибачте мене, пане Раскольников, мені соромно від себе знаходитись у цій компанії, я занадто нікчемна на вашому фоні, прощайте” – попрощалась Соня, негайно занурившись у власні рефлексії (“я занадто нікчемна на його фоні, як же тяжко це переживати”)

Несподівано для усіх трьох, біля них з'явився якийсь підозрілий чоловік, настільки ж допитливий, настільки й підозрілий, в очевидь зі не підробним інтересом до усіх трьох, особливо до Соні, за якою він стежив, слідом проводжаючи її кожен крок, дійшовши з нею аж до самої квартири:

“Ось, де ви живете” – безцеремонно зазначив незнайомець, додавши, що “ще прослідкує за Сонею, ну а поки він її полишить у спокої”.

А ось Разуміхін, на відміну від незнайомця, свого учасника діалогу (Раскольнікова) не полишав, сказавши тому :

“Як я радий, що ти тепер сам підеш до Порфирія, бо він тепер наочно побачить вбивцю, але посадити тебе не зможе просто так через брак доказів, ще й за твоїм упевненим психічним станом”

“Ну так, навіть додаткові відомости про те, що я старій бабці носив заставу не допоможуть йому жодним чином.” – впевнено відповів Раскольников

“Навіть те, що ти персні старій бабці носив, про що й марив, ніяким чином йому не допоможе” – зазначив Разуміхін

“Так а чи доведеться йому сьогодні побачити вбивцю, чи він на роботі є відсутнім?” – запитав Раскольников

“Доведеться, неодмінно доведеться, бо фанатик своєї справи, тому неодмінно ж чекає (вже давно), щоби самому побачити вбивцю вживу” – зазначив Разуміхін

“Так а чому йому так важливо самому побачити вбивцю?” – запитав Раскольников

“Бо хоче знайти шлях, як тебе засадити, обхідний, не прямий, в чому йому допомагає Замєтов, а я граю роль друга, який не розуміє, що й до чого, й хоче урятувати друга від тюрми” – пояснив Разуміхін

“Та чого ти не можеш прямо сказати, що ви всі мене засадити хочете, в чому проблема?” – роздратувався Раскольніков

“Бо з виконанням ролі хорошого друга є більше шансів тебе засадити” – відповів Разуміхін

“Не засадите, нічого у вас не вийде” – зі штучною роздратованістю відповів Раскольніков, думаючи про те, яким чином і йому відігравати ролю

“Ось, сюди заходь, тут тебе піймаємо” – відповів Разуміхін

“Знаєш, Разуміхін, ти надто показово видаєш те, що ти закоханий у Дуню” – зненацька зазначив Раскольніков

“І що ж мене так видає?” – розгублено занепокоївся Разуміхін

“Та все – від сором'язливости перед Дунею до непригаманної тобі поведінки” – зауважив Раскольников

“Не змушуй мене контролювати свою поведінку” – обурився Разуміхін

“Не змушую, просто зазначаю, що ти ось знову почервонів” – знову зазначив Раскольников

“І оце мені за те, що ми хочемо тебе засадити? Ну ти ж розумієш, що всеодно матеріальні докази відсутні” – відмазувався Разуміхін

“Зрештою, я ще просто хочу постібатись над тобою, шпійоне” – зі глузливою зверхністю звернувся до Разуміхіна Раскольников

“Мені це неприємно, досить” – вкотре обурився Разуміхін

“Та не досить, ти смішний, Разуміхін, а я хочу з тебе поглузувати, тож я беру і глузую” – розсміявся Раскольников

“Ти змушуєш мене почувати себе таким слабким, виродок” – вчергове обурився Разуміхін

“Так, я висміюю тебе, ти такий смішний, Разуміхін.”
– продовжував висміювати Разуміхіна Раскольніков

“виродок” – ледве не ревів від приниження
Разуміхін

Раскольніков, як виявилось пізніше, просто грав
ролю для отримання тієї картинки для Порфирія,
яка не дозволить запроторити Раскольнікова за
ґрати, однак і Разуміхін йому відверто набрид.

“Якщо образиш мене при Порфирієві, то начувайся
ж” – обурливо погрожував Раскольнікову Разуміхін

Раскольников продовжував цей штучний вичавлений сміх, який змусив заревіти Разуміхіна, який щиро обурился від поведінки Раскольникова до тієї межі, що навіть загресував по столу, вдаривши кулаком та довівши склянку для чаю на столі до стану розбрязкотілої у вщепки посудини.

“Мене стан якоїсь там склянки не цікавить, бо моя головна ціль наразі – засадити Раскольникова, тож сідайте, панове” – сказав Порфирій

“Так, потрібно закінчувати сміятись та, врешті решт, привітатися з вами, як Раскольникову” – звернувся до Порфирія Раскольников

“Так, почнемо ж гру, а Разуміхін не хоче чи що?” – почав втиратись у довіру Порфирій

“Образився, бо моя ж гра вимагала щирого натурального сміху, який його образив аж до тієї міри, до якої ви його зараз можете бачити” – пояснив Раскольников

“Й це неприємно” – обурливо вголос відповів Разуміхін

“Ну, то нехай же і я долучусь до гри, щоби втертись у довіру до вас, пане Раскольніков” – пояснив Разуміхін

“Й ти теж туди пішов, козел” – обурливо звернувся Разуміхін, але вже до Порфирія, однак потім отямившись та розсміявшись :

“Так, годі піддаватись впливу ігор Раскольнікова, якого я привів, зрештою, для того, щоби ти його засадив, Порфирію. До того ж, у нас і своя гра є, ось бодай зі Замєтовим, який багато тобі розповів про Раскольнікова, а зараз тут сидить для того, щоби хвилювати Раскольнікова” – відповів разуміхін

(“А от до такої гри я не був готовий” – подумав Раскольніков)

“Ну, не лише для цього, але і для цього також” – доповнив Замєтов

“Ну, то з тобою явно зможемо успішніше засадити Раскольнікова, чи не так?” – натякнув на щось Замєтову Разуміхін

*гра Раскольнікова з Порфирієм почалась
Раскольніков пояснив, що й до чого*

“Ви повинні ввязатись у це вбивство в письмовому варіантові, бо инакше ж не отримаєте те, що ви декларуєте бажаним, а насправді ж я чудово розумію, що насправді ви бажаєте лише розмови зі мною” – пояснив Раскольнікову Порфирій

“Бачте ж, я хочу приховати те, за чим я насправді до вас прийшов, тому і роблю вигляд, нехай і не зовсім переконливо, що, мовляв, у мене навіть немає коштів на папір, я такий бідний, я такий нещасний” – продовжував зображати нещасного Раскольніков

“Ну, якщо вже ваша відмазка така слабка, ну то напишіть мені, а я все оплачу за вас, щоби ви припинили так примітивствувати” – пояснив Порфирій

“Мій запит настільки непереконливий?” – запитав Раскольніков

“Повірте мені, аж настільки” – відповів Порфирій

“Ну, що ж, але це єдине, що я наразі придумав, тому гнутиму цю лінію й надалі, як не ціною тих карбованців, так їх особистою важливістю для мене” – продовжував не переконувати Раскольніков

“Тому то й ти стрепенувся від того, що Порфирій опитуватиме закладників, бо сам не готовий до цих опитувань” – звернувся до Раскольнікова Разуміхін з очевидним наміром донесення цієї інформації до Порфирія

“Так, я згоден, що причину вигадав досить нікчемну, як на мій розум, але продовжуватиму захищати саме її, бо інших пояснень моїй поведінці у мене самого немає” – викручувався Раскольніков

“Та причина, як причина, що вже там” – виправдовувався Разуміхін

“Тобто в мене є ще одна нитка для клубку – себто ваша матір?” – перепитав Раскольников Порфирій

“Так, користуйтеся” – холодно та не зацікавлено відповів Раскольников

“Ну й коли до вас ця нитка приїхала?” – запитав Порфирій

“Вчора ввечері” – відповів Раскольников

“Ну, знайте ж, що причина вашого візиту, відрізняється від заявленої вами, бо я був у вашій хаті та жодних ознак загублених речей там не знайшов.” – холодно пояснив Раскольникову Порфирій, додавши :“Так, пане Раскольников, я чудово знаю, що ви були заставником у тієї старої, бо ж не просто так ви вчинили те вбивство, чи не так?”

“Тут мені нічого додати, наразі ви мене переграєте” – викручувався, як міг, Раскольников

“Так і ви мені в цьому допомагаєте вашою боягузливістю, бо ж ви останні лишились з поміж тих, у кого були причини вбити ту стару. Хоча, як я вже казав, психологічні докази суд не цікавлять, однак я ще пошукаю нитки, пане Раскольніков” – загрозово зауважив Порфирій

“Так, я останній лишився, але для суду це не доказ, бо я все ще можу пояснити подібну поведінку власною хворобою” – продовжував вештатись на стільцеві Раскольніков

“Теперішню вашу поведінку ви теж готові пояснити хворобою, чи не так?” – глузливо запитав Порфирій

“Ні, просто наразі у вас не вийде мене піймати” – пояснив Раскольніков

“Та тримайся вже тієї лінії, що ти ще досі у хворобливому стані, що ж ти відійшов то?” – запитав Разуміхін

“Вірю, я повірив” – глузливо висміював Раскольнікова Порфирій, підбурюючи його до того, щоби сам Раскольніков проговорився

“Та ви й так знаєте, що я є вбивцею, годі гратись” –
обурився Раскольников

“Та гни вже цю лінію, що ж ти відійшов од неї?” –
Разуміхін продовжував заводити Раскольнікова в
болото самовикривальних ролей

“Ні, прийму цей виклик, був здоровим, насправді.
Правду ж я кажу, пане Заметов?” – знахабнів од
власної сміливості Раскольников

“Так, по моєму, ви й тоді були здоровими, то ж для
слідства пояснення причин вашої минулої
поведінки не підійде” – спокійно відповів Заметов

“Ну, подивимось, наскільки ж ви можете
притримуватись цієї ролі, пане Раскольников, бо ж
такі речі, як, наприклад, ваша нічна прогулянка у
квартирі роздавленого кіньми чиновника
пояснюється або хворобою, яку ви самі сміливо
заперечуєте, або вбивством” – відповів Порфирій

“Ну ось бачиш, Родіоне, що твоя сміливість ні до чого тебе не приведе, тебе переграють, раз і назавжди” – зазначив Разуміхін

“Ні, Разуміхін, я крутитимусь до останнього, не посадите ви мене, не посадите” – зарікся вголос Раскольніков, звернувшись як до Разуміхіна, так і до всіх присутніх у кімнаті, включно зі Порфирієм

“О, це ми ще побачимо, пане Раскольніков, це ми ще побачимо” – зі грайливою загрозливістю відповів Порфирій

“Важко з тобою грати, Порфирію, дай щось хильнути, врешті решт” – озвався Разуміхін

“чай/ кава/ щось покрепше?” – запитав Разуміхіна Порфирій

“чаю давай, вистачить поки” – відповів, посміхнувшись, пожвавлений Разуміхін

“як же їхня гра мені вже в печінках сидить, постійно змушують бути готовим, а я хочу жити, звичайним спокійним життям, а не озиратись

постійно на форму, як у фітнес клубі, дістали” – мовчки обурювався Раскольников

“Бачиш, уже тяжче Раскольникову, тяжче, усе працює” – пожвавився й Порфирій, звернувшись до Разуміхіна

“Ну й чудово, все працює, влучно ми його” – пожвавився Разуміхін

“Так а давай його тепер про загальне розпитаємо, про його відношення до вбивства” – звернувся до Разуміхіна Порфирій

“Давай.

Ось диви, Родіоне, ти досі вважаєш, що це вбивство було правильним?” – запитав Раскольникова Разуміхін

“Чесно, мені вже байдуже, я просто втомився” – зазначив Раскольников

“Ну ось ранній Достоевський такою маячнею це пояснював раніше, теорії якісь ліпив, сміхотворство.

Я, звісно, нічого не кажу про пояснення самого факту вбивства, але ось у раннього Достоевського вони надто смішні” – висміював Достоевського Разуміхін

“Як висміює, як висміює” – зверхньо гиготав Порфирій, додаючи :

“Однак у раннього Достоевського були підстави для того, щоби так вважати, були.”

“Але ж ти розумієш, що цю його теорію можна довести до такої нісенітниці, що волосся дибки стане” – продовжував виношувати власне розуміння цієї думки Разуміхін

“Ну так, можна, вони так і роблять” – спокійно відповів Порфирій

“Ну то я тоді теж так зроблю, посмієшся” – відповів Разуміхін

“Та прошу, я ж не зупиняю” – продовжував веселитись із серйозности Разуміхіна Порфирій

“І знову оця гра, знову ролі.
От, Родіоне, знову він грається, й навіть зараз,
подобається йому оце” – звернувся до Раскольнікова
Разуміхін

“І подобаються вам оці дитячі ігри?” – зверхньо
спитав Раскольніков

“Так, подобається, я ж і з вами зараз граюсь,
підводячи до тієї статті, яку видання “періодичне
слово” видало” – відповів Порфирій

“Оце то ви відкопали, неочікувано” – з подивом для
себе зазначив Раскольніков

“Так а ви що, не в курсі цього?” – з подивом навіть
для себе запитав Порфирій

“Вперше чую, якщо відверто” – відповів
Раскольніков

”Ну, що ж, ваша поринутість у це вбивство
захоплює” – відзначив Порфирій, разом зі
Разуміхіним

“А де ви відкопали цей опосередкований доказ?” – запитав Раскольніков

“Так у мене ж ниток багато, от і потягнув одну – та й отримав” – відповів Порфирій

“Пам'ятаю те, як уже тоді аналізував свій майбутній психологічний стан упродовж виконання вбивства” – згадував Раскольніков

“Так, і вже тоді перестрахувались щодо майбутньої відмазки у вигляді хвороби, але цікавим у ній є навіть не це, а те, що ви там пояснювали, чому саме ви маєте моральне право на вбивство” – доповнив Порфирій

“Ну тільки не кажіть, що стаття ця натякає на погляди раннього Достоевського, бо це ж зовсім не так” – з іронією зазначив Раскольніков

“Звісно ні, там суть не в тому, а в тому, що саме ви через те, що вважаєте себе першим сортом, себто Übermenschen, можете чинити вбивства та усе те, що дозволить вам ваш моральний компас” – пояснив Порфирій

“Ну, я достатньо сильний, щоби відповісти вам, що моя стаття повністю відповідає суті вбивства, яке ж я і вчинив, однак я ж не написав буквально, що кожен мусить обов’язково щось подібне чинити, натомість я чітко розділив право на вбивство та обов’язок вбивства, тому ця заціпка у вас є досить слабкою, однак змушений зазначити, що, справді, вважаю себе великою людиною, тому можу вбивати, бо маю право.

А моральний компас Раскольнікова є компасом жидовіри, ще досі я не вийшов з неї” – пояснив Раскольніков

“Тобто ви віруєте в жида? (А як же тоді заповідь : не вбий?)” – запитав Порфирій Раскольнікова

“Вірую, тому й написав цю статтю, бо всередині Раскольнікова сидить Übermensch, який хоче вбивати, бо може це собі дозволити, але якому треба додаткові пояснення, мовляв, чому він може порушувати заповіді, бо в жида також вірю.” – відповів Раскольніков

“І у берла лазара віруєте?” – запитав Порфирій

“Так, вірую, а де ви мене спіймати хочете?” –
запитав Раскольников

“І навіть при тому, що ви чините, ви продовжуєте
вірити в жида?” – запитав у відповідь Порфирій

“Так, вірую, ви не відповіли на моє запитання” –
відповів, зазначивши, Раскольников

“Стійте, я намагаюсь вас підвести під дещо.
Якщо ж ви вірите у жида та його (((не вбий, не
підійми меча, будь слабким))), але придумали досить
слабку відмазку щодо того, що, мовляв, усі маніхеї
будуть покараними, то як ви, попри усю слабкість
цієї відмазки, дивитесь на те, що не всі маніхеї були
покараними та й, в очевидь, що не усі маніхеї будуть
покараними?” – намагався підвести Раскольнікова
Порфирій під його ж софістичне маніхейство
всередині статті

“Тобто ви кажете про те, що я маніхей, згідно
прийнятої мною віри?” – запитав Раскольников

“Так і кажу, бо ви порушуєте заповіді” – відповів Порфирій

“Ну, взагалі то ви праві, якщо відверто” – погодився Раскольников

“Ну так а як же визначити, що якщо ви навіть і вб'єте, то ваша Генетична мораль виявиться правильною” – запитав Порфирій Раскольникова

“Це цікаве питання, тут подумати треба.
Взагалом, порушити заповідь зіону згідно статті Раскольникова зможе лише перший сорт, Übermenschen, до якого Раскольников, в очевидь, на думку Раскольникова, відноситься, бо сам Раскольников знає, що Родіон Раскольников є генієм, першим сортом, провідником моралі Übermenschen” – самозахоплено продовжував себе описувати Раскольников

“І багато таких Раскольникових насправді?” – глузливо запитав Порфирій

“Звісно ні, Раскольникови, на думку Раскольникова, унікальні, рідкісні, генії, тому й Раскольников

учинив те, що він учинив, щоби відчутти себе тим, ким він, на думку Раскольнікова, і є. ” – захоплено продовжував пояснювати Раскольніков

“Родіоне, ти серйозно себе вважаєш таким впливовим *Übermenschen*?” – запитав Раскольнікова Разуміхін, на що Раскольніков спромігся лише мовчки подати ознаки того, що він згоден з цим, на що Разуміхін додав:

“Надто палишся ти, Родіоне, не думай, що так легко переграєш Порфирія.”

“Та не настільки я палюсь, у статті же лише натяки, жодної конкретики” – спокійно відповів Раскольніков

“Ну от, дивіться, а як практично визначати отаких жидовірян, які, на вашу думку, не достатньо талановиті, щоби йти проти законів *zionu*?” – запитав Раскольнікова Порфирій

“Ну, то вже не клопіт Раскольнікова, який собі ціну знає” – відповів Раскольніков

“Ну, а якщо не знає він його справжньої ціни?” – запитав Порфирій

“Ну то тоді буде винуватцем, й вимушений буде піти за ґрати” – відповів Раскольников

“Ну так а ти, згідно твого убивства, можеш взагалі не страждати, чи що?” – запитав Раскольникова Разуміхін

“Страждати, чи не страждати (?) – це такі маленькі питання на рівні світу для таких людей, як Раскольников” – відповів Раскольников

“Дайте ще одну додаткову нитку для мого клубку, пане Раскольников” – попросив Порфирій

“Давайте швидше, я втомився” – відповів Раскольников

“Скажіть прямо, що ви себе вважаєте генієм, щоби я вас підвів під чистосердечне, пане Раскольников” – попросив Раскольникова Порфирій

“Ну, так, себе вважаю генієм, і, що далі?” – з апатичною зневажливістю відповів, запитуючи, Раскольніков

“Ну, тобто ви цю статтю написали для того, щоби виправдати своє наступне вбивство, так?” – запитав Порфирій

“Звісно, що так, але чистосердечне я не підпишу, і прямо нічого не стверджуватиму” – вкотре зневажливо відповів Раскольніков.

Почекавши хвилину, вони з Разуміхіним пішли.

“Дякую за розмову, пане Раскольніков. Сподіваюсь, що ви зайдете до мене цими днями, та ми зможемо ще пограти” – додав Порфирій

“Гратимемо по формальному, чи по вашому?” – спитав Порфирія Раскольніков

“По моєму, звісно ж. До речі, ось нитка, беріть, розплутуйте клубок” – звернувся до Раскольнікова Порфирій

“Ну, взяв нитку” – відповів Раскольников,
зрозумівши, що Порфирій знову кудись його веде

“Ось, то тепер, бачте, як з нею клубок зав'язується?”
– продовжував гратись з Раскольниковим Порфирій

“Бачу, тому відповім вам так, як ваш клубок не
зможе зав'язатись” – відповів Раскольников,
відшукавши, де тут капкан

“стоп, Порфирію, де ж ти намагаєшся притиснути
Раскольнікова до стіни (немов солдати з диваном на
четвертому поверсі), якщо події ці відбувались за
три дні до вбивства?” – здивовано запитав
Порфирія Разуміхін

“Так, забув, я такий незграбний, так, мене піймали,
визнаю” – зазначив Порфирій, який, в очевидь,
безпомилково знав, про що ж насправді питати
Раскольнікова

Зустріч закінчилась, геть знесилений Раскольников
вийшов на двір разом із Разуміхіним

6

“сильний цей Порфирій, важко з ним” – зазначив Разуміхін

“ще й ти роботи підкидував постійно” – зазначив Раскольніков

“Ну а як же? Треба ж мені їм підказувати, де конкретно вони тебе спіймати можуть.” – відповів Разуміхін

“Бо не можуть вони довести в суді, що це я вбив ту стару, тому й хочуть, щоби я бовкнув ненароком, а вони потім і в суді записали, як чистосердечне, або ж підпису чекають, та й по всьому” – Раскольніков пояснив Разуміхіну те, що той і так знав

“Я це все й без тебе знаю, але психологічних причин, які у твого вбивства є безсумнівними, недостатньо, тому вони просто виконують свою роботу” – відповів Разуміхін

“Але вони можуть мене десь підловити на тому, можуть.

Я сьогодні вже втомився, а вони ще й на завтра мене кличуть” – пояснив Разуміхіну Раскольніков

“Тому на завтра відпочинь, а я ніби як захищу, і так я краще зіграю роллю друга” – відповів Раскольнікову Разуміхін, отямившись, що знайшов відмазку, щоби не робити цього :

“Стоп, зачекай, а мені не треба нічого грати, бо якщо ти дійсно не винен (а всі ми знаємо, що це ти вбивця) – то ти не пробовкаєшся”

“Тут ти мене спіймав, і я би проговорився” – відповів Раскольніков

“Ось бачиш, всі ми знаємо, що ти вбивця” – додав Разуміхін

“Але навіть, якщо до мого безпосереднього визнання дійде, то я всеодно зможу пізніше стверджувати протилежне” – доводив Разуміхіну Раскольніков

“Ну так а як викрутитись із того, що ти вже безпосередньо визнав?” – запитував у Раскольнікова Разуміхін

“Тому й заплутує мене Порфирій у його клубок, щоби я бовкнув щось і не зміг потім заперечити це, заплутавшись у його ж клубку” – пояснив Раскольніков

“Так, жорстко він з тобою” – погодився Разуміхін

Підійшовши до Бакалєєва, Раскольніков згадав про дещо:

“Хочу перевірити, чи досі матеріальні докази моєї причетности до вбивства присутні, бо на психологічних Порфирій не вивезе” – пояснив Разуміхіну Раскольніков

“Ну, Порфирій мене змушує слідкувати, за тобою, тому я піду й прослідкую за тобою” – відповів Разуміхін

“Будь ласка, бодай не зараз, у тебе ще стільки часу попереду” – промовив вичавлений, немов ганчір'я після помитої підлоги, Раскольніков, тому Разуміхін

махнув рукою на Раскольнікова, зрозумівши, що нічого цікавого не дізнається від нього наразі . Раскольніков же ш весь спрів од хвилювання, поки виконував задумане, однак усе ж таки виконав, після чого покинув квартиру, вийшов на двір, однак замість звичного тиняння зі сторони в сторону він побачив, як на нього тицяє пальцем двірник та каже якомусь підозрілому чоловікові, мовляв: “Ось він, ось він”

підійшовши до двірника, Раскольніков запитав :”чим конкретно у вас цікавився цей чоловік?”

“Питав, чи живе тут якийсь студент, не більше” – відповів двірник

Раскольніков, зметикувавши, що мова ведеться про вбивство, побіг за міщанином, швидко його наздогнавши, однак спочатку просто оглядаючи, потім не витримавши й почати розпитувати, мовляв “що ж ти хочеш?, кажи вже.”

“Я знаю, що ви убивця” – промовив незнайомець

Раскольников зрозумів, що, можливо, цей персонаж має матеріальні докази, бачачи його напрочуд зверхне хмикання.

раскольников відчув, як кінець наближається до нього з тією стрімкістю швидкості темряви, яку донині він і не міг вбачати в такій наразі далекій та від'ємній од нього швидкості світла, тому Раскольников ледве спромігся доковилати до квартири та лягти на ліжко, намагаючись згадати якомога більше тих спогадів, які він заледве пам'ятав, щоби готовішим запроторитись за ґрати, де замість майбутнього та надії є лише минуле та ностальгійні спогади за тим, як колись було краще. Почувши, як до нього підіймається Разуміхін, Раскольников удавано заплющив очі, щоби побути з цими своїми думками на самоті.

“Не зміг довершити власну справу, не зміг, вершитель доль на пів ставки.

хитрющий 1-осортний геній, який навіть бездоказово убити старе нікому не потрібне бабисько не зміг, сміховиння власного нікчемства, та й годі.” – ніяк не міг досамознічевлюватись Раскольников, лежачи та придумуючи новіші й вигадливіші способи окунути себе в лайно.

Вже й вийшовши на прогулянку якимось невідомим для нього ж самого чином, Раскольников не отримав бажаного, побачивши лише того самого незнайомця, махаючого йому зі притаманним йому розумінням того, “в кого ж влада наразі”, на що повівся Раскольников, пішовши за незнайомцем, зайшовши у той же під'їзд, однак усе ще думаючи про вічні питання (“однак сам Раскольников навряд чи міг би чітко розповісти, про що він наразі думає”).

Раптом неочікуваний гуркіт перервав його потік в'язких роздумів, змусивши бодай на мить повернутись до практичного питання : “як же вижити?”

Навколо розпочалось незрозуміле жахіття, де 2-осортна муха намагалась пробити скло для 1-осортних та, не спромігшись, заплющила очі, щоби Разуміхін до неї не підійшов, після чого Раскольников побачив стару недобиту бабцю, вдаривши сокирою по ній уперше, вдруге, але побачивши, що це не приносить жодного результату, окрім як висміючого обрису старої бабки, навколо якої з'юрбився увесь будинок, очікуючий, поки Раскольников прокинеться.

Прокинувшись, Раскольников намагався зрозуміти, чи дійсно він прокинувся, бо стояча персона у дверях, яка видуплено зиркала на лежачого Раскольнікова, породжувала сумніви щодо того, чи є такий трешняк дійсністю, однак провівши в ліжку певний час та зрозумівши, що персона у дверях є дійсно персоною у дверях, Раскольников зрозумів, що він прокинувся, запитавши зустрічне “ви хто?” й у відповідь почувши “Аркадія Івановича Свидригайлова, який попросив дозволу представитись”.

Розділ четвертий

1

“Свидригайлов, я вже не сплю?” – запитав того
Раскольніков

“Ви вже не спите, однак питання доречне,
враховуючи особливості моєї зарашньої поведінки,
мимоволі породжуючій такі запитання, однак моє
звернення до вас є менш сновидним, на противагу
до мого приходу, оскільки я вас прохатиму про
допомогу з моїм переслідницьким залицянням до
солодкавої піхви вашої сестри” – мрійливо
облизувався Свидригайлов, спіткнувшись о репліку
Раскольнікова:

“Ні, збоченцю, валіть до себе у бордель, а сімейство
наше облиште”

“Справді, інтерес до вашої сестри в мене суто
хтивий, фертильний, але хочеться ж, розумієте,
тому й наполягаю на своєму” – відповів
Свидригайлов

“То це вам набридла стара Марфа Петрівна й ви її доконали, тотожним чином намагаючись обгидувати мою власну сестру, поки вона є молодю, а потім теж її завалити хочете, так то?” – прямо запитав із завчасним знанням відповіді Раскольніков

“Ну, далєбі ж ви далекоглядними є, пане Раскольніков.

Я теж умію передбачати події, як не на десятки років уперед, так бодай на стан слідства, яке виявило природню кончину Марфи Петрівни, обпікшись на найпростішому завданні.

Однак, на відміну від вас, обставини як першого, так і другого, мене зовсім не хвилювали” – пояснював Свидригайлов

“ще б пак, хто би сумнівався” – уїдливо зазначив Раскольніков

“Ну, зображати із себе якогось співчутливого мораліста в мене не вийде, нехай навіть і для того, щоби злягтися з вашою сестрою” – холодно відповів Свидригайлов

“Знаєте, мені от дуже хочеться вам зараз набити пику, от за всі ваші гидкі виригування з вашого гнилого рота” – поділився зі Свидригайловим власними плянами Раскольніков

“Та прошу дуже, хочте – бийте, я ж не пручаюсь, та й не дуже люблю агресувати, якщо відверто, а ось ви мабуть вже очікували якоїсь агресивної відповіді з мого боку, але я надто нудьгую останнім часом навіть для цього” – відповів Свидригайлов

“То може й тому ви зараз такий не агресивний, бо я вас можу врятувати від цієї нудьги наразі?” – запитав Свидригайлова Раскольніков

“Саме так, а що, настільки це кидається в очі?” – запитав Раскольнікова Свидригайлов

“Ну, взагалі то ще й як” – відповів Раскольніков

“Ну, ви цілком праві, справді, нудьга мене заполонила, й тому шукаю вашу сестру, бо нудьгую, відверто нудьгую, й саме тому до вас прийшов, бо відчуваю, що у вас немов би є те, що зможе бодай на трохи мене зацікавити” – пояснив Свидригайлов

“Ну, так, моя думка вас точно зможе зацікавити” – відзначив Раскольніков

“Ну, от у тому, що точно зацікавить, то я не певен, але якось та й зацікавить, мабуть, як і, в очевидь, молодече тіло вашої сестри” – дещо відсторонено та апатично відповів Свидригайлов, хтиво пожвавившись на останньому реченні

“Але, зрештою, навіщо вам моя думка, якщо у вас так багато знайомих, так багато зв'язків, тощо?” – запитав Свидригайлова Раскольніков

“Бо нудно вже мені з ними, скільки б не зустрічав, та все нудьгую. От і шукаю бодай щось цікаве, що ще зможу знайти. А заробіток у клюбах наберу. ” – відповів Свидригайлов

“У яких клюбах?” – перепитав Свидригайлова Раскольніков

“По всіляких казино, шулером зароблю” – пояснив Раскольнікову Свидригайлов

“А раніше багато заробляли?” – перепитав
Свидригайлова Раскольников

“Ну, як бачите, на безбідне життя вистачало.
Насправді, мене ще в життя Марфа Петрівна
влаштувала, але я свободу люблю, а вона мене
документом у себе зв'язувала, тому, знайте, в мене
були причини її вальнути, не лише її зістаріле тіло”
– спокійно роз'яснив Раскольникову Свидригайлов

“Тобто ви намагаєтесь підвести під те, що, мовляв,
мою сестру ви не вальнете, бо в неї документу
немає?” – запитав Свидригайлова Раскольников

“Насправді, суть не в документі, якщо чесно, просто
мені нудно було, й тому завалив Марфу Петрівну, та
й більш нічого тут немає” – пояснив Раскольникову
Свидригайлов

“А сумуєте ви за нею, чи вам всеодно?” – запитав
Свидригайлова Раскольников

“Може й сумую часом, але хіба за тим, що подекули
дозволяла мені не нудьгувати.

Часом ввижається вона мені, а вам хтось ввижається?” – пояснив, запитуючи Раскольнікова, Свидригайлов

“Та поки не траплялось., а вам як привиди ввижаються?” – пояснив, запитуючи Свидригайлова, Раскольніков

“Ну отак, ніби справжня людина переді мною. Так мені ввижалась Марфа Петрівна, неодноразово” – відповів Свидригайлов

“Відверто кажучи, я й очікував, що вас усе таки совість дещо мучить від убивства вашого.” – відповів Раскольніков

“Так мабуть ви так подумали, бо й ви сам убивця, свою людину відчуваєте, чи не так?” – запитав Раскольнікова Свидригайлов

“Якщо це й навіть так, то я вам ніколи про це не скажу” – відповів Раскольніков

“Ну, то я вам це кажу, хоча й уже раніше це казав” –
намагається протаранити Раскольнікова
Свидригайлов

“Коли то ви таке казали?” – запитав Свидригайлова
Раскольніков

“Тоді, коли спостерігав за тим, як ви прикидуєтесь,
немов би спите, то сказав, що, мовляв, ви і є тією
людиною, яка зможе бодай трохи перетворити
мене-нудьгуючого на мене-живучого”

“А ви вже звідки знаєте, що я є вбивцею?” – запитав
Свидригайлова Раскольніков

“Чесно, сам поняття не маю” – відповів
Свидригайлов

“То якщо ви знаєте, що я є вбивцею, то який у вас
був досвід спілкування з привидами?” – запитав
Свидригайлова Раскольніков

“Якщо ви гадаєте, що я з Марфою Петрівною про
вічне спілкувався, то ви помиляєтесь” – відповів
Свидригайлов

“Невже й зі мною таке буде?” – запитав
Раскольников

“Безсумнівно” – відповів Свидригайлов

“А до вбивства ви бачили привидів?” – запитав у
Свидригайлова Раскольников

“Одного разу бачив” – відповів Свидригайлов

“То може ви тоді їх бачите не через убивство, а
просто через “стан марення”?” – запитав
Раскольников

“Може й так, але ж у вас цей стан марення значно
відчутніший, отже й привидів бачитимете частіше,
пане Раскольников” – зазначив Свидригайлов

“Не буде так у мене, замовкніть” – продовжував
бурхливо заперечувати дійсність Раскольников

“Так а чому ж не буде? Буде, однак бачитимете їх
лише ви.” – продовжував оповідати про привидів
Свидригайлов

“Я сказав, що не буде, отже не буде, й не смійте перечити мені” – продовжував ще бурхливіше заперечувати дійсність Раскольников

“Ну, може ви й праві, а за ваше вбивство ви де опинитесь, у раю?” – запитав Раскольникова Свидригайлова

“Я не вірю в будь-яку релігію, окрім як жидистиянство, я хрісткуколд” – відповів Раскольников

“А що, коли після вашої кончини буде не трильйон цнотливих білявок, а щось більш відповідне до вас?” – запитав у Раскольникова Свидригайлов

“Що ж є більш відповідним мені, у порівнянні з трильйоном цнотливих білявок?” – запитав Раскольников

“Кишки, кров та купа трупів” – відповів Свидригайлов, додавши:

“Бачу, що моя відповідь вас змусила задуматись, чи не так?”

“Я не хочу задумуватись над такими питаннями, тому швидко докладайте, чому ви прийшли, та вимітайтесь звідси.” – прямо відповів Раскольников

“Ваша сестра Євдокимія все ще вільна, чи йде за Лужина?” – прямо запитав Свидригайлов

“Якщо ви бодай ще раз вимовите її ім'я, то отримаєте від мене смачного джеба у вашу збочену пику” – прямо відповів Раскольников

“А як же не вимовляти, якщо я прийшов про неї розмовляти?” – запитав Свидригайлов

“Якщо так, то швидше давайте, пане збоченець” – відповів, звернувшись до Лужина, Раскольников

“Ну, дивіться, я би хотів трахнути вашу сестру, бо цей пан Лужин, як ви могли помітити, є ще тим пихатим павичем” – прямо запропонував Раскольникову Свидригайлов

“Не дочекаєтесь, пане збоченець” – відповів Раскольников

“Ну прямими методами не дочекаюсь, звісно ж, а ось обхідними тільки так і доберусь до вашої сестри. Спершу через позбування конкурента жодного впливу на сестру, з вашою допомогою, а потім і через прямі залицяння до вашої сестри, без вашої допомоги.” – відповів Свидригайлов

“збоченець ви” – підсумував увесь діалог
Раскольніков

“Так, я такий, однак ваша сестра спроможна зацікавити чоловіка не лише разючою зовнішністю, але й особистими якостями” – відповів
Свидригайлов

“Про які особисті якості ви стверджуєте?” –
запитав збоченця Раскольніков

“Різні, однак, це вас не стосується, на відміну від самої Євдокії Романівни, з якою я обов'язково ще заручусь, ось побачите” – завірив Раскольнікова
Свидригайлов

“Вірю, я повірив.

А чому ж ви мені це все розповідаєте?” – запитав у Свидригайлова Раскольников

“Бо після того, як я власноруч уб’ю Лужина, вимагатиму ж від вас необхідний для мене дозвіл на зустріч із Євдокією Романівною, яку я хочу купити за 10 тисяч карбованців” – відповів Свидригайлов

“збоченець ви, збоченець, дзуськи вам, а не моя сестра” – відповів Раскольников

“Ну, дивіться, ви можливо гадаєте, що я хочу купити вашу сестру, й це так, якщо усе пройде так, як мною бажано, однак якщо усе пройде не так, то я просто дам вашій сестрі 10 тисяч карбованців, бо мені нудно й хочеться зробити щось таке, що дозволило би бодай на трохи розважитись перед кончиною” – відповів Свидригайлов

“Мені всеодно, під якими лозунгами ви намагатиметесь купити мою сестру, але я сказав, що поки я житиму, то не бути цьому, крапка.” – відповів Раскольников

“Нудно мені, пане Раскольніков, я би хотів розважитись із вашою сестрою, ще й задешево для мене” – прохав про сестру Свидригайлов

“Ні. Й це моє останнє слово, вимітайтесь звідси” – відповів Раскольніков

“А вашої сестри то яке слово?
Передайте ж їй прохання, бодай це зробить” – надалі продовжував нахабнішати Свидригайлов

“Не зроблю, вимітайтесь” – відповів Раскольніков

“Ну, тоді буду змушений звертатись до вашої сестри особисто” – відповів Свидригайлов

“Начувайтесь же, не надійтесь” – відповів Раскольніков

“Надіятимусь, вам же корисніше буде від того, як я Лужина приберу” – відповів Свидригайлов

“Ви гадаєте, що мене це якось зацікавить?” – запитав Свидригайлова Раскольніков

“Зацікавить, не сумнівайтеся в цьому.
Принаймні я вами зацікавлений ще зранку.” –
відповів Свидригайлов Раскольникову

“З якого ранку? Де ви мене могли бачити?” –
запитав Свидригайлова Раскольников

“Випадково побачив, й одразу зрозумів, що ви
вбивця, як і я, однак я не надто зацікавлений у вас,
на відміну від вашої сестри” – відповів
Свидригайлов Раскольникову

“Так а скоро вже ви виїдете звідси геть?” – запитав
у Свидригайлова Раскольников

“Це ви що маєте на увазі?” – перепитав у
Раскольникова Свидригайлов

“Ну, в оту вашу подорож” – відповів Раскольников
Свидригайлову

“Якщо не отримаю вашу сестру, й не переконаюсь у
тому, що мені потрібен той запасний варіант, то
нікуди я не поїду” – відповів Свидригайлов

“Про який такий запасний варіант ви стверджуєте?” – запитав Свидригайлова Раскольников

“Є там один, точніше одна” – відповів Свидригайлов

“Отже, ви змогли знайти запасний варіант за цей короткий час” – зазначив Раскольников

“Так,
але вашу сестру я всеодно дуже хочу.
Їй ще подачка від Марфи Петрівни там в духівниці
лежить, 3 тисячі карбованців” – відповів
Свидригайлов

“Й чому я мушу вам вірити?” – запитав
Свидригайлова Раскольников

“Можете не вірити, але я хочу, щоби ви мені
повірили, бо мені, зрештою, це вигідно.” –
переказав наостанок Свидригайлов, спостерігаючи
за тим, як Раскольников з Разуміхіним покидали
приміщення

2

“Ну і хто ж то був?” – запитав Раскольников
Разуміхін

“Свидригайлов, той самий виродок, який вбив
Марфу Петрівну, а зараз домагається Дуні, тому,
Разуміхін, тобі, як закоханому в мою сестру, задача –
бережи її від цього збоченця” – відповів
Раскольников

“Добре, берегтиму, а де я можу його відлупцювати?”
– рішуче запитав Разуміхін

“Не знаю” – відповів Раскольников

“Ну, якщо ти не дізнався, то я дізнаюсь” – відповів
Разуміхін

“Бодай знатимеш, кого лупцюватимеш?” – запитав
Разуміхіна Раскольников

“Знатиму” – ствердно відповів Разуміхін

“Бо, знаєш, я отут подумав, а може й справді в усіх вбивць бувають привиди, чи не так?” – запитав у Разуміхіна Раскольніков, немов би не чекаючи від нього жодної відповіді

“Поняття не маю, про що ти кажеш, я не вбивця” – відповів Разуміхін, запитавши на додачу:

“Так а чому цей привид приходив, поясниш?”, на що Раскольніков зовсім не відповів, поринувши у власні роздуми про трильйон цнотливих білявок, тому Разуміхін продовжив : “Поки ти тут із привидами говорив, я з Порфирієм зустрічався, бо аж настільки добре відіграю свою ролю, що й сам далебі починаю в неї вірити”

“Ну, добре, коли ви ще граєте ролі, а ось непереливки мені буде, коли ви відіграєте їх врешті решт” – відповів Раскольніков

Закінчивши розмову, вони прибули до місця призначення, зустрівшись одразу з Лужиным, який не спромігся з ними привітатись, як і вони з ним, а ось самого Лужина привітала Пульхерія Олександрівна., а Раскольнікова привітала Дуня, що чітко розставило її власні пріоритети.

Всі за столом, нехай же ш почнеться видовище.

“Мені не важливо, як пройшла ваша подорож, але я вас запитаю з міркувань підручника з етикету, на сторінці 100 якої вказано, що треба проявляти ввічливість за столом” – почав розмову Лужин

“Ну, попри те, що вам не важливо, а от нам важливо те, що ми дійшли сюди благополучно” – відзначила Пульхерія Олександрівна

“Дуня теж у тому стані, який дозволить їй приймати зважені рішення, тобто такі, які мене обожнюватимуть попри все?” – запитав Лужин

“Я завжди в порядку для себе самої, а от матір через ваші зустрічі втомилась, по здоров'ю” – відповіла Дуня

“Ну, з себе я зніму всю відповідальність за її втому, то не мій клопіт” – відповів Лужин

“Ну, можете знімати з вас же відповідальність, але нам від того не легше, однак оцей пан перед вами справді, на відміну від вашої зверхності, справді

полегшив нам роботу” – зазначила Пульхерія Олександрівна

“Так, начуваний про цього не гідного навіть на блиск моїх чобіт пана” – відповів Лужин

“Ви чули, що мені потрібно в таких випадках заповнювати простір собою для розмови, щоби ця зовнішня мовчанка перетворилась на бодай якусь розмову, отож тематикою сьогодні буде ваш конкурент, Свидригайлов, дружина якого загинула нещодавно” – перервала мовчанку Пульхерія Олександрівна

“Який ще, нагадаю, приїхав до Петербургу за Дунею” – відзначив Лужин

“Ну то окрім вас ми матимемо ще один клопіт” – занепокоїлась Пульхерія Олександрівна

“Навряд чи в мене може бути якась конкуренція, а у вас якийсь додатковий клопіт” – зазначив Лужин

“Не переоцінюйте себе, пане Лужин, бо Свидригайлов – то дуже небезпечна особа” – відзначила Пульхерія Олександрівна

“Я надто сильно ціную себе, щоби не сприймати себе на кілька порядків вище за Свидригайлова, як щодо впливу, так і щодо збочень самого Свидригайлова та його особистих секретів, на кшталт того, як його дружина врятувала від тюрми” – зазначив Лужин

“ви точно знаєте, про що ви кажете, пане Лужин?” – запитала Лужина Дуня

“Ну, щодо його справи можете бути впевненими, бо про це небіжчиця Марфи Петрівни сказала, однак були ще й менш перевіреніші чутки, на кшталт його нахилу до педофілії та жорстоких злочинів на її ґрунті, тому, знайте, що Свидригайлов – гидкий персонаж” – заявив Лужин

“Ну, щодо одного злочину з тим Пилипом – то там різняться чутки” – відповіла Дуня

“Ну, якщо він не сам тоді повісився, то його, принаймні, спровокував Свидригайлов” – відповів Лужин

“Можливо й так, але там чутки різняться, хоча я теж слабо вірю в те, що він сам повісився” – сказала Дуня

“Вірите то ви слабо, але виправдання так і лунають в його сторону від вас.

Ну, на такі слабкі версії щодо різних слабких причин він і розраховує, в очевидь, однак його розрахунок з Марфою Петрівною взагалі не вдався, враховуючи те, що він буквально вбив людину, на фінансах якої лише й міг жити подібний йому” – зазначив Лужин

“Облишимо розповіді про нього” – попросила Дуня

“Не вийде, він до мене приходив” – відповів Раскольніков, доповнивши:

“він сподівається з тобою зійтись, сестро, й просив передати від марфи петрівни 3000 шекелей” – передав Раскольніков

“яхве денежек пріньос” – обмовилась Пульхерія Олександрівна

“деньгі правят міром” – обмовилось у Лужина слівце

“детальніше розкажи” – попросила Раскольнікова Дуня

“Сказав, що його дітям він чомусь передає маєток (не від великодушности же ш, в очевидь), а втім більше нічого важливого” – передав Раскольніков

“Ну так а Дуні будуть шекелі, він про це казав?” – запитала Пульхерія Олександрівна

“Казав” – ствердно відповів Раскольніков

“І, будуть?” – запитала Пульхерія Олександрівна

“Не при Лужині” – відповів Раскольніков

“Ну, як вся увага Раскольнікову, який ще й огризається, то я, Петро Петрович Лужин, син Петра син Лужи, буду вимушений покинути цю

кімнату задля збереження власної чесотної цноти”
– величаво промовив Лужин

“Та давайте вже без оцих ваших підручників з етикету та гордовитої поведінки, лишіться ж” –
просила в Лужина Дуня

“Але ж, моя гордість була задітою, немов стріла пройшла крізь серце у бароковім вогні мого осоромленого лорнету, справжнє неподобство те, як брат ваш приховує від мене певні особливості про мого конкурента, яке спонукає мене страждати моїм скривдженням егом.” – жалівся Дуні Лужин

“Ні, Родіон є моїм братом, тому або ви приймаєте його, або ви не зможете зі мною одружитись” –
відповіла Дуня

“Але ж моя гордість поранена грубістю невихованих масштабів од вашого брата, яке, о, моє пихате серце не витримало” – продовжував обурюватись Лужин

“Між моєю сім'ю та вашою гордістю я завжди оберу перше, тож або заткніть друге у кишеню вашого его, або забудьте про наш шлюб” – відповіла Дуня

“Що за неподобство від вас, Євдокиміє Романівно, ви ж усього лише покоївка, яка не може дозволяти собі таких вольностей, моє високопихатство обурене” – не міг впокоїтись Лужин

“Повторюю ще раз для ображених : між сім'єю та вами я завжди оберу сім'ю” – повторила ще раз для ображених Дуня

“Яке нечувана неповага до моєї персони, пані Євдокиміє Романівно, негайно ж вибачіться, встаньте та коліна та розцілуйте мені мої дорогі чоботи” – відповіла неповторна ображена персона на прізвисько Лужин

“Що з вашим его, нечувана поважна персона?” – запитала Лужина Дуня

“Любов до моїх грошей, мого статусу та моєї, о, як це звучить, моєї персони повинна переважати усе, що було вам раніше дорогим, бо моя нечувана персона блискає перед вами діамантовими переливами, о, захопіться же мною” – продовжував облизувати сам себе Лужин, додавши:

“Нагадаю, що почався конфлікт з того, що моєю персоною недостатньо насолодився пан Раскольніков, що мене, як людину з високим почуттям власного его, заділо до колючої болі в серці.”

“В тому, як вів себе мій брат, немає нашої провини” – відповіли Пульхерія Олександрівна та Євдокимія Дмитрівна

“То я й тут недостатньо заблискав своєю репутацією ваші серця, що ви звинувачуєте мене, мовляв, у наклепі” – продовжував милуватись власним відображенням у дзеркалі Лужин

“Так, ви написали наклеп про сім'ю Мармеладових та мене особисто, пане відображення у дзеркалі” – зазначив Раскольніков

“*крутиться, як вуж на сковорідці*” – відповів Лужин

“виродок ви, найзвичайнісінький” – відповів Раскольніков

“Отже, ваша сім'я буде готова до того, що з нею товаришуватиме повія?” – запитав Раскольников Лужин

“Вона вже товаришує з моєю сім'єю, пане пихатий павич” – відповів Раскольников

“Бачте, Євдокіє Романівно, яку неповагу до мого віддзеркалення виражає ваш брат, о серце. Ще й матір ваша усіляким Раскольниковим розсилає листи, що за неподобство.” – відповів Лужин

“Родіон, до речі, був правий, коли казав, що ви обрали Дуню, бо вона з бідної сім'ї, тому, мовляв, вона легше піддається впливу вашої влади, а особливо ваших статків” – відповіла Пульхерія Олександрівна

“Тепер то зрозуміло, чому ви не виражаєте очікуваної мною поваги до мене ж самого, бо, в очевидь, у вас з'явився новий інвестор – Свидригайлов” – продовжував розмислювати категоріями грошей Лужин

“То ви, як казав Родіон, очікували нас банально купити, чи не так?” – запитала Лужина Дуня

“Так, очікував, але ви знайшли нового інвестора – Свидригайлова” – відповів Дуні Лужин

“Я ж казав, Дуню, ось бачиш” – сказав Дуні Раскольніков

“Тепер бачу, Родю.” – звернулась до Родіона Дуня, додавши:

“Пішов геть звідси, виродок” – звернулась до Лужина Дуня

“Але ж ви розумієте, що якщо я піду, то грошей ви вже точно не отримаєте” – відповіла Лужину Дуня

“Та запхніть собі ваші гроші у вашу кишеню для его, там завжди у вас місце знайдеться” – відповіла Дуня

“Ви пішли проти мого уявлення про те, що гроші вирішують усі питання, як ви смієте, я не згоден, давайте торгуватись.” – продовжував обурюватись Лужин

“Та йдіть ви зі своїми грошима туди, звідки прийшли, пане Лужин” – відповіла Пульхерія Олександрівна

“Так я вже витратив на вас стільки моїх коштів, повертайте ж мені їх, невдячні ви” – ледве не плакав від обурення меркантильний Лужин, поки Раскольніков, не втримавшись, почав щосили реготати

“Які витрати, ви, пихатий индику, про що ви мелете?” – завелась Пульхерія Олександрівна, поки Дуня заспокоювала мати, промовляючи до Лужина : “Прошу вас, пане виродку, йдіть звідси”

“Я тепер остаточно впевнився в тому, що чутки про те, що ваша донька є повією, є не лише чутками, бо, справді, ваша донька є повією” – відповів Лужин

“Ти що собі дозволяєш, павич?” – звернувся до Лужина Разуміхін, якого ледве відтягнув від Лужина Раскольніков, додавши тому :

“Якщо ти не хочеш, щоби з твоєї пики зробили відбивну, то просто йди звідси, виродку

самозакоханець покинув чат.

3

Надалі Достоевський довго й нудно пояснює очевидні речі про те, ким є Лужин, додавши лише те, що Лужин, як людина гнила, своїм обов'язком вважатиме помститись Раскольнікову (спойлер від Достоевського), як тому, хто допоміг показати те, ким насправді є Лужин.

“мамо, я захотіла допомогти сім'ї, але в такий спосіб – я повинна була довіритись братовій емпатії, пробачте” – в істеричі зближалась зі сім'єю Дуня

“зіон об'ясніл, в чьом яхве годєн” – відповіла Пульхерія Олександрівна“

“я люблю це сімейство” – подумав Разуміхін, підсумувавши усе, що думали всі присутні в кімнаті

Зрештою, заспокоївшись, Дуня почала опитувати Раскольнікова :

“Так а що тобі сказав Свидригайлов?”

“Хоче тебе купити за 10 тисяч карбованців,
зустрівшись з тобою в моїй присутності” –
відповів Раскольников

“Досить вже з нас багатих дон жуянів” – зазначила
Пульхерія Олександрівна

“У Свидригайлова багато плянів, Дуню.” – відповів
Раскольников

“А можеш сам переказати, яких саме” – запитала
Дуня

“Протирічить він сам собі, той Свидригайлов,
пляни в нього мутні, як і він сам, на що, можливо,
повпливала Марфа Петрівна” – сказав Раскольников

“зіонській мудрець яхве, осветі же путь марфочке
петровне за єйю шекелі, спасібо большое” –
відповіла Пульхерія Олександрівна

“Він когось уб'є, побачиш” – відповіла Дуня

“Є таке” – додав Раскольников

“Все, йому кінець, Євдокимія Романівна – моя жінка, нікому не віддам, підходь, Свидригайлов, усі підходьте” – погрожував (на кухні) Свидригайлову Разуміхін, що сподобалось Дуні (ну бо Разуміхін своєю щирістю вмів справляти враження)

“Лишайтеся же тут, ви всі такі чудові, так люблю я вас, все для вас зроблю, що захочете., кошти будуть для того, я з книгарні власної вам усе забезпечу” – розщедровувався компліментами Разуміхін

“Ваш запал вселяє віру в майбутнє, пане Разуміхін” – озвалась Дуня

“Как яхве скажет – так тому і бить” – озвалась Пульхерія Олександрівна

“Родю, а з такими плянами, як у Разуміхіна, ми зможемо разом мати безбідне майбутнє” – сказала Раскольнікову Дуня

“Так, Дуню, звісно, Разуміхін зможе забезпечити усю нашу сім'ю” – відповів Раскольніков

“Дякую, Родю, тепер ми з Євдокимією Романівною матимемо світле і щасливе майбутнє.

Стоп, Родю, ти куди?” – запитав Раскольнікова Разуміхін

“Знаєте, всі ваші майбутні пляни такі примарливі для мене, бо моє ж майбутнє гнитиме в каторжній праці та пошуку бодай якоїсь надії, бодай якогось щастя, тому прошу, залиште мене, я щиро люблю вас усім серцем своїм, однак я, як бездушний егоїст (Дуня права), не здатен приховати від власного єдино цінного мені сімейства, що тюрма гнітитиме моє спустошене барвами життя жалючістю самої лише думки, що там, десь там, життя вирує, а я закований у чотирьох стінах, позбавлений банальної людської радості, тому, так, я бездушний егоїст, але відпустіть, błагаю.” – благав Раскольніков відпустити його

“Як ти смієш так чинити, вони ж твоя сім'я, що ти виробляєш?” – занепокоєно звернувся добігший до Раскольнікова Разуміхін

“Я – вбивця, й не зможу вести щасливе сімейне життя, натомість здамся й проведу решту свого

життя в темній конурі, закуваний в кайдани за своє вбивство, тому допоможи ж матері з сестрою влаштувати щасливе майбутнє, якщо ти дійсно хороша людина.” – промовив Раскольников до Разуміхіна, пішовши до Соні, поки Разуміхін, згадуючи те, скільки він зусиль доклав для притомного, щасливого життя Раскольнікова, все згадував, згадував, згадував.

Раскольников прийшов до Соні

“А я все чекаю, щоби ви щось жахливе мені розповіли” – зустріла Раскольнікова Соня

“Чи точно зараз підхожий час для цієї розмови? Чи готові ви?” – запитав Раскольников

“Так, я готова, давайте швидше, справді, мені важко це все сприймати” – попросила Дуня

“Я прийшов вам розповісти найжахливіше з поміж того, що коли небудь міг вам розповісти” – підвів під суть розмови Соню Раскольников

“Я вас ще зможу побачити?” – запитала Раскольнікова Дуня

“Залежить від того, чи я справді знайду у вас людину, якій я справді зможу довіритись.” – вів далі Раскольников, мовби продовжуючи впевнюватись/ не впевнюватись з подальших роздумів уголос:

“І страшенно ж ви налякані з мого приходу,
заспокойтесь ж.

Чи не затендітною ви є для мого запиту?”

“Можливо й так, звикла якимось все переживати в
цьому тендітному тілі, то ж з малечку така” –
відповіла Соня

“Хто за стіною може підслуховувати нашу розмову?”
– запитав Дуню Раскольников

“Капернаумови, хазяї” – відповіла Дуня

“А в мене стільки секретів, що я би точно вночі їх
розповів би” – відзначив Раскольников

“Я вже боюсь уявити, що ж там за такі секрети,
якщо навіть такі хазяї, як Капернаумови,
настрашились би, їх почувши” – відповіла Соня

“Ну, сьогодні й хочу вам їх усіх розповісти, адже й
так усе про вас знаю, від батька вашого.
Він мені розповів і про те, що ви є повією,
слухняною” – відповів Раскольников

“Сумую я за ним, знаєте” – відповіла Соня

“Розумію, бо ж і за матір'ю також, мабуть, бо Катерина Іванівна вас лупила при батькові, так?” – запитав Соню Раскольников

“Не безпричинно, бо сама вона – нещасна, я співчуваю їй, бо я є такою самою” – відповіла Соня

“А як же ви тепер усі витримуватимете тее нещастя?” – запитав Раскольников

“Доля така, доля” – відповіла Соня

“Однак Катерина Іванівна не приймає цю долю, пручається багатійській писі, й тощо” – відзначив Раскольников

“Пручається, так, і я дуже в ній ціную цю рису, бо вона старається, справді, ви б знали, як я співчуваю їй, себе в ній бачу” – додала Дуня

“Ну, знаєте, Ніцше був правий. жалощі та слабкість породжують жалощі та слабкість” – відзначив Раскольников

“Але ж вона пручається цій долі, пручається, не просто страждає.

Ще й такі, як я, їй страждань підкидують, коли втома зупиняє, але сильна вона” – захльобувалась думками Соня

“То ви ще й себе звинувачуєте?” – запитав Соню Раскольніков

“Звісно, бо сама така ж знедолена, то ще й знедолювати інших?” – риторично запитала Соня

“То вам уже розповідати й про мою знедоленість?” – запитав Раскольніков

“Ну, можете, якщо є у вас таке бажання” – відповіла Соня

“Я хотів би, щоби ваша знедоленість була приблизно такою ж, як у мене, тому для початку я вас підведу до того, що ваша знедоленість ще більшою буде, бо скоро діти лише на вас лишаться” – зазначив Раскольніков

“Я вже боюсь це усвідомлювати” – відповіла Соня

“Так ви ще знедоленішою є, бо з вами щось статись може, й діти напризволяще підуть” – додав Раскольніков

“Прошу, зупиніться, я надто слабка” – благала Соня

“Ні, не зупинюсь, у вас таке становище, що вся відповідальність на вас, повна зайнятість, звикайте” – продовжував наполягати Раскольніков

“Благаю, все, що є в мене – це вигадані історії мертвої жидовської макаки” – благала Соня

“А що, за проституцію мало платять, що у вас таке становище?” – запитав Раскольніков

“Мало” – відповіла Соня

“Не щодня ж за гроші трахатись, так?” – запитав Соню Раскольніков

“Так ото ж бо” – відповіла Соня

“Й сестру вашу меншу така ж доля чекає” – відповів Раскольников

“Благаю, зупиніться, я надто слабка, тільки віра розіп’якого жидка дає бодай якусь силу” – продовжувала благати Соня

“Він усього лише розіп’ятий жидок.
У вас немає на кого покластись.” – відповів Раскольников

Соня гірко заплакала, зрозумівши, що їй справді її немає на кого покластись, а Раскольников вирішив вклонитись перед Сонею та поцілувати її ногу

“Я ж така нікчемна в порівнянні з вами, навіщо ви це зробили?” – здивувалась Соня Раскольникову

“Ви страждаєте, як жидок страждав, і в умовах страждання я висловлюю вам співчуття, бо сам я такий же знедолений, як ви, і як вигаданий мертвий жидок” – відповів Раскольников

“Але ж я повія, а повії в жидблії не заслуговують на повагу” – відповіла Соня

“Так, але ти страждаєш у цьому, як жидок страждав. А страждати, плакатись і бути слабким – це ідеял, по жидблїї” – відповів Раскольников

“Мене це все втомило, давно думала покінчити з цим усім” – одкровенно відповіла Соня

“А сили продовжувати терпіння ти береш у жидка?” – запитав Раскольников

“Так, це все, що бодай якусь надію дає” – відповіла Соня

“Ну а ти сама помічаєш зовнішньо від жидка якусь поміч, чи ні?” – запитав Раскольников

“Звісно ні, але без марної надії не продовжують шлях” – відповіла Соня

“Це оцей (тикнув пальцем) new testament вам сили дає?” – запитав Соню Раскольников, однак знаючи відповідь наперед

“Так” – відповіла Соня

“Хто зі слабких та знедолених вам її приніс?” –
запитав Соню Раскольников

“Лизавета, за моїм же ш проханням” – відповіла
Соня

“Прочитай мені уривок про берла лазара” – сказав
Раскольников

“Ви точно хочете ще сильніше втоптати мою
слабкість?” – запитала Соня

“Так, хочу” – відповів Раскольников

“Невже вас церква не знедолила так сильно?” –
запитала Соня Раскольнікова

“Ні, а тебе знедолила?” – запитав Соню Раскольников

“Я й без церкви знедолена” – відповіла Соня

“Тобто в церкву ти не ходиш?” – запитав Соню
Раскольников

“Ні, ходжу, як ось нещодавно замолювала таку саму знедолену, як і я, Лизавету” – відповіла Соня, змусивши здригнутися Раскольников

“Ти така ж знедолена, як і вона?” – запитав Соню Раскольников

“В жидстиянському смислі так.” – відповіла Соня

“Ви хочете насолодитись моєю слабкістю, спостерігаючи за моїми почуттями під час прочитання?” – запитала Соня

“Так, читай” – відповів Раскольников

“*Соня прочитала*

Ось, тепер ви знаєте, в яких рядках ховається моє жалюгідне становище” – закінчила промову Соня

“Так, тепер я знаю, що ти достатньо страждаєш, щоби зрозуміти моє вбивство, через яке я покинув сім’ю, покинув усе, лише задля того, щоби знайти свою людину, з якою ми будемо разом страждати і плакатись, як жидок страждав і плакався, отак і ми будемо за всіх знедолених ревіти слізьми горя

знедоленого, будемо слабкими плаксіями й
отримаємо страждання, як у твого батька, завтра я
розповім про все це детальніше, бувай” – зненацька
для Соні відповів Раскольніков

*розмову підслуховув нудьгуючий од відсутності
подібних розмов Свидригайлов*

Раскольников прийшов у заклопотаний діяльнісною буденністю відділок, очікуючи на виснажливе конкурентноспроможне дійство з Порфирієм Петровичем

“Вітаю, gracia, hello, зараз отримаю солодкий досвід психологічного насилля, сідайте ж, ось чай та цукор, можете всипати ложок вісім, аби вам було приємніше, а мені простіше за цією штучною дружбаю вас розвести на чистосердечне” – звеселівсь піднятим настроєм Порфирій після приходу Раскольнікова

“Я вам приніс те, що, насправді, мене зовсім не цікавить, але ж ми граємо гру, тому тримайте” – промовив Раскольников, простягнувши до Порфирія папірець

“А, так, нецікавий мені папірець, точно, нехай, щоби не була настільки відкритою моя гра, я зроблю вигляд, ніби він бодай трохи мене хвилює, ось, *хвилююсь*, все, давайте по суті справи” – обдумував уголос плян розмови Порфирій

“Ну так ви, наскільки я це зрозумів (я це чудово зрозумів), хотіли би вивести мене на чисту воду через моє хвилювання щодо тематики мого вбивства старої бабці та Лизавети” – сказав Раскольніков

“А, бачте, в яких я роздумах, дивіться ж, пане Раскольніков, я шукаю, з чого б почати, щоби це очікування для вас було нестерпним і щоби ви проговорились, щоби ви проговорились, щоби ви... ось, бачте, торт з мотузкою, я веду, ось, яка погода чудова, і справи теж, а мотузки які чудові з тими ключами на кінці, ох, щоби ви проговорились, щоби ви проговорились, проговорились!” – урвав промову Порфирій

“То це ви вирішили мене таким примітивним книжним прийомом роздратувати?” – запитав Порфирія Раскольніков

“О, то ви розкусили цей прийом. Але своїм роздратуванням на гачок клюнули, я вас вітаю” – глузливо зауважив Порфирій, сміючись Раскольнікову прямо у вічі

“Досить цих примітивних, однак ефективних прийомів та глузувань, бо я, знаєте, можу піти” – пригрозив Раскольніков

“Все, зупинився, бачте, це просто частина моєї гри, я загрався, пробачте, просто роблю вигляд, ніби заспокоїти вас хочу, а насправді ж лише розсердити цим базіканням про все те, що вас зовсім не зацікавлює, як ось зараз, дивіться, от про що б ми з вами поговорили так, щоби я оце базікав до ранку про якусь нісенітницю, а ви обурювались та підписували чистосердечне, то ж як ви гадаєте, з чого б мені такого почати?

Я ж розумію, що вас воно не розслабить, однак дозвольте ж насолодитись цим владним положенням, де я сміюсь вам у обличчя, й хитрющою либою на все лице вам прямо кажу, як у мене всі нитки є, дивіться, ось капкан, ось клубок, все просто, але заведу вас туди ось через цю нитку, або через цю, то ж багато варіантів, але протоколи – то не те, що підійде з вами, тут треба цікавіший підхід, й не такий очевидний, бо з вами очевидність не попре, не попре, надто вже ви вдало бачите ті траєкторії польоту думки завченого підручника, а

тут не по підручнику треба той політ розраховувати, не по Гауссу, натомість експромтом, «хопа!», особливим методом, бо ж немає проти вас матеріальної доказової бази, тому й доводиться вигадувати мені усі ці лабіринти з пошуку того самого тім'я, про яке ви тут сказали, бо ж просто так ви його ховаєте в ту саму шкарлупу з навали психологічних ігор, немов би та мембрана, яка щоразу відбиває усе те, що прямо до ядра лізе, а відбиття це міцне, тому й хочу обхідними шляхами до ядра долізи, щоби як всадити голку й зв'язати повний клубок тих самих ниток, плетивом яких я зараз заплутую вас, намагаючись, немов той павук, навислий над пійманою мухою, яка своїми фасетками не здатна розгледіти увесь клубок цілком, на відміну від павука, який цей клубок і плете, допоки муха сама не піймається, а мені смачно, пожива же ш, так неважко поласувати ж мухою, та й треба показати тій мусі, себто вам, що сильний я, що ідея з незнайомцем власна, та те, що я знаю траєкторії польоту тієї мухи, хоч як би вона не пручалась, однак усе прораховано, й без підручників на тему етології мух, як ви пропонували з початку, та й, бачте, як я блефую щодо матеріальних доказів, яких у мене насправді немає,

відсутні, але щоби вас збити спантелику цією напругою я продовжуватиму робити вигляд, ніби в мене є карти, про існування яких ви й не знаєте, але ж то все блеф, але ось ця нитка каже, що може й не блеф, але, втім, це й не важливо, враховуючи те, що на психологічних доказах можу вас змусити підписати чистосердечне, як от, згадайте, коли ви знепритомніли під час розмови щодо вбивства вашого, що ж далєбі людині, далєкій від слідчої справи, скидатиметеся на запаморочення, але ж я знаю, що це через ваше вбивство, з вашими постійними помилками у спробі його заперечити, якими ви ще більше проговорюєтесь, ніж словами, пане мухо” – у відкрити зіграв Порфирій

“Так, досить. Якщо у вас є щось на мене, то закуйте ж у кайдани та наплітайте справу, а якщо немає, то піти можу від вас, утікти, ви ще побачите” – пригрозив Раскольніков

“Ну, сядьте ж, розумію я, що просто так я вас не засаджу, а ось змусити вас проговоритись, прикинувшись, що то я вірю у вашу хворобу, можу, бо потрібен мені від вас стан напруження – такого

напруження, яке би змусило вас підписати
чистосердечне, бо матеріяльних доказів одначе не
маю, тому й кручусь, як вуж на сковорідці, й вас у
цей клубок уроборосу з собою беру ж, пане
Раскольніков” – сказав Порфирій

“Вітаю, ви перемогли, це я вбив, все, я це зробив,
задоволені?” – істерично закричав Раскольніков

“Та недостатньо мені цієї істерики для
чистосердечного, недостатньо, а ось змушувати вас
страждати, сумніватись, щоби ви спокійно
прийшли та в усьому зізнались – оце якраз” –
відповів Порфирій

“Не вийде у вас вмовити мене, не вийде, скільки б
ви не навіювали мені цієї маячні про хворобу, нічого
у вас не вийде, не вийде, не вийде, не вийде, не
вийде” – заперечував усе Раскольніков

“Все у мене вийде, якщо вже виходить і все йде по
пляну, то і в підсумку все вийде, я сильніший, пане
Раскольніков” – відповів Порфирій

“Ні, я пручатимусь, я ж бачу, що ви самі переді мною все викладаєте, немає у вас ще якоїсь додаткової сили” – зауважив Раскольніков

“Ви справді наївно гадаєте, що я би все перед вами одразу виклав? Та дзуськи, воно ж мені зашкодить, бо ця моя гра повинна довго йти, щоби змусити вас, заздалегідь достатньо змучивши, підписати чистосердечне, щоби в суді не виникло okazій, тому й зараз намагаюсь змусити вас відчути таке нервове напруження, якого ви й не бачили до сьогодні.” – відповів Порфирій

“Нічого у вас не вийде, чуєте, нічого, немає у вас сили додаткової, я сильніший за це” – відповів Раскольніков

“Ви хоч самі вірите власним словам? Та в мене ще ті нитки кілограмами плетуться в шафі для скелетів, немає й місця для схову” – відповів Порфирій

“Все, досить, досить, добре, я слабкий, зупиніться ж, бачте, я такий слабкий” – благав Раскольніков

“Та потерпіли би ще бодай трохи, для честі, чи то пак для гордості якоїсь, бо ж якось зовсім не комільфо” – відповів Порфирій

“Та не можу я, важко мені, зупиніться, благаю, годі, досить, я такий слабкий, дивіться” – ледве не ревів Раскольніков

“Ну і це я ще навіть нічого не починав, уявіть” – якось охолело відповів Порфирій

“Не починайте, не продовжуйте, все, досить, досить, благаю, майте якесь співчуття” – крикнув Раскольніков

“Досить уже плакатись, майте якусь витримку, ви ж чоловік” – відповів Порфирій

“Ні, не матиму, зупиніться, негайно ж, а якщо не зупинитесь, то я вийду звідси” – продовжував погрожувати Раскольніков

“Дійсно, ви слабкий, любо глянути” – зазначив Порфирій

“Це ти слабкий, який корчить з себе сильного, а ось, я йду, ну, то й де твоя та сила? А немає її, все блеф.”
– закричав Раскольніков

“Підете, навіть не подившись, які нитки тут у мене сховані?” – продовжував хитрувати Порфирій

“Які нитки, що ще ви від мене хочете?” – запитав Порфирія Раскольніков

“А отут нитки, за дверима, як у коморі” –
продовжував хихотати Порфирій

“Немає ниток, усе це блеф, я не видаватиму себе, годі” – несамовито продовжував сипати промовами Раскольніков

“Немає ниток? Так ви їх самі мені приносите, все настільки просто.

Та й фізична влада у мене, бо то ж я можу будь-кого обвинуваченого обмежити в можливості пересування” – спокійно сказав Порфирій

“Це блеф, усе блеф, а якщо не блеф, то розкривайся ж уже, якщо ти такий сильний, давай, ось я, один у

полі воїн, ось я перед вами.” – не спокійно, на відміну від Порфирія, продовжував сипати викривальними погрозами Раскольников

“Та зараз тут немає нікого, хто б заборонив вам пересуватись, пане Раскольников, але сила всеодно в мене, як би ви це не заперечували” – продовжував спокійно пересилувати Раскольнікова Порфирій

почувся якийсь ступотілий гуркіт

“Ага, розкажеш, мовляв, немає зараз сили, та ти усіх хапунів тут зібрав, блефун пархатий” – кричав на Порфирія Раскольников

6

*З-за дверей почувся голос : “привели арештанта, Миколу”

– “Ось оцей експромт, пане Раскольніков, але для правдоподібности я зображатиму, ніби то й для мене експромт, щоби ви на нього відрягували відповідним пом'якшенням опірних здібностей ваших мембран” – продовжував грати Порфирій

Микола зайшов у кімнату:

“Так, я прийшов для того, щоби пан Раскольніков почав сумніватись щодо власної хвороби, ви ж всеодно знаєте, що я не винен” – *зображаючи вблагання на колінах*

“Ну то скажи, щоби пан Раскольніков почув, кого ж ти ніби вбив” – сказав Порфирій

“Альону Іванівну та сестру Лизавету, вбив сокирою, а тепер благаю, я ж усе сказав, як ви й просили, тепер відпустіть” – продовжував зображати вблагання на колінах Микола

“Ти ще не все сказав по пляну, треба ще пану Раскольнікову про затьмарення розповісти” – нагадав Порфирій

“Добре, вбив через затьмарення, тільки відпустіть” – продовжував зображувати благання Микола

“Ти ще про сокиру повинен згадати” – нагадав Порфирій

“Точно, згадав, сокирою убив” – доповнив Микола

“Скажи ще, що сам убив, без сторонньої допомоги” – нагадав Порфирій

“Сам убив, без сторонньої допомоги” – відповів Микола

“Все, тепер замовкни, плян виконано” – відповів Порфирій, опісля ж звернувшись до Раскольнікова: “от бачте, ще одною ниткою скористався, тепер ви є ще більш спантеличеними”

“Так я взагалі то повірив у те, що й ви спантеличені” – відповів Раскольников

“Я анінаторхи не є спантеличеним, на відміну від вас” – відповів Порфирій

“Так це й була ота ваша нитка?” – запитав Раскольников

“І судячи з вашої поведінки, вона вас ще міцніше заплутала, до наступної ж гри” – відповів Порфирій

“Ну то ж зіграємо, до наступної гри” – відповів Раскольников

“Наступний сеянс гри буде книжним, ось побачите” – проспойлерив на додачу Порфирій

“Сподіваюсь, що наступного разу не буде оцих дитячих істерик у моєму виконанні” – додав Раскольников

“Ну, то вже наслідок успішности моїх методів, пане Раскольников, то навпаки добре” – відповів Порфирій

“Отож, до наступної гри?” – запитав Раскольников

“Так, до наступної гри, а вам спішити треба, готуйтесь поки” – відповів Порфирій

“Так, треба би, бо важко з вами грати поки.” – відповів Раскольников

“Настільки важко?” – запитав Порфирій

“Ну, судячи з того, як я повівся на вашого Миколу, то важко” – відповів Раскольников

“Так то ж добре для клубку, в мене цікаві ходи, справді” – хизувався Порфирій

“Ще б пак” – доповнив Раскольников

“Так, нитка крутиться у клубок, усе по пляну. Відпочиньте ж поки до наступної гри, до зустрічі” – попрощався Порфирій

“Так, до зустрічі” – у відповідь попрощався Раскольников

Прийшовши додому, Раскольников намагався розібратись із тим, як далі перегравати Порфирія, бо, враховуючи те, як Раскольников вчисту програв минулу гру, то потрібно було змінювати тактику, щось вигадувати нове.

Врешті решт, давши собі сьогоднішнє спокоєння щодо усіх проблем, Раскольников, одчинивши двері з хати, вийшов, замертво стрепенувшись од вигляду того самого незнайомця.

“Розкрийтеся ж, ця незвіданність лякає” – почав розмову Раскольников

“Добре, однак спочатку змушений буду вибачитись” – відповів незнайомиць

“За що ж вибачатись?” – запитав Раскольников

“За те, що раніше вас не здав Порфирію” – відповів незнайомиць

“Стривайте, а звідки ви мене знаєте?” – запитав Раскольников

“Так з того ж будинку я, того самого” – відповів незнайомець

“З якого це того самого?” – запитав Раскольников

“Так ось, з того самого, де вбивство було, й де ви вискочили з розпитуванням щодо цієї квартири та щодо вбивства.

Ми ж тоді бачили вас, як ви виходили розпитувати щодо вбивства, а вже тоді я знав, що ви є вбивцею.” – відповів кушнір

й тут Раскольниковий туман почав прояснюватись серед хащів підсвідомого забуття

“То це ви є тим самим сюрпризом Порфирія, чи не так?” – запитав Раскольников

“То його Порфирієм звати?” – перепитав кушнір

“Так” – відповів Раскольников

“Ну тоді я сказав, бо якщо решта не хотіла вас здавати, то я вас здав” – відповів кушнір

“Сьогодні здали?” – перепитав Раскольников

“Так, сьогодні здав” – відповів кушнір

“А коли ви встигли?” – запитав Раскольников

“До того часу, допоки сюрпризом став” – відповів кушнір

“А якщо детальніше, то про що ви розповіли?” – запитав Раскольников

“розповів про те, що помітив під час розмови з вами, що, в очевидь, спричинило в Порфирієві ще чіткішу впевненість у тому, що ви є вбивцею, після чого мене сховали в тій же сюрпризній конурі. ” – відповів кушнір

“А пізніше Микола сам визнав, що я не винен?” – запитав Раскольников

“Так, ви вже вибачайте, що Порфирієвий трюк з Миколою, в який я повірив, відбувся пізніше, ніж я вас запідозрив” – сказав кушнір

“Мені добре, що зараз не підозрюєте” – відповів
Раскольников

“Тепер одним клопотом менше, матеріальних
доказів немає, лишилось розібратись зі Порфирієм”
– подумав Раскольников

Частина п'ята

Надалі Достоевський описує, як у Лужина, того самого гордовитого павича, самолюб'я якого знегострилось о лезо духовної складової сімейства Раскольнікових, відбувається не переосмислення навколишньої дійсності, натомість оговтування від того, що хтось із бідняків ще цінує нематеріальне вище за матеріальні блага, однак заперечувавши це, Лужин все ж продовжував жидовствувати, що, мовляв, причина просто в кількості тих коштів, яких, як йому здалось, сімейству просто не вистачило. (мовляв, задешево їх узяв).

Надалі доповнюється, що, мовляв, сам Лужин живе у квартирі такого собі лебезятнікова, вельми простуватого (((прогресивіста))) (у 21-му сторіччі таких лебезятнікових у кожному дворі купа), до яких, однак, сам Лужин ставиться із пересторогою, бо чутки про тих (((прогресистів))) ходили такі, що всяких Лужиних вони зневажають (губами) й аргументами в асфальт закопують (жидокомуністичні прихвостні аргументують, звучить по жалюгідному оксютомопно), що, в очевидь, було великим перебільшенням, однак Лужину тії перебільшення всеодно сприймалися

досить тяжко, бо невизначеність щодо репутаційних ризиків лякає людей, які знаходяться в постійній підтримці власного роздутого его через так званий “статусний гелій”.

До того ж, Лужин був жидовіром, а лебезятніков про теорію Дарвіна хотів розповідати (хоча, як я колись раніше казав, жидокомунізм – це просто політична форма вираження жидовіри та заперечення законів еволюції).

Доволі смішно спостерігати за тим, як Достоевський описує Лужина, який, задля утіхи, перераховує кошти, щоби, мовляв, лебезятніков облизувався, споглядаючи за ними.

“Я такий владний, а ти такий не владний, розкажи мені про ту вдову, холоп” – звернувся Лужин до лебезятнікова

“Так я ж розказував уже, що ж вам ще треба?” – запитав лебезятніков

“Треба мені посміятись над тим, які вони усі нікчемні, а я такий владний” – відповів Лужин

“Насправді, я теж не піду” – відповів лебязятніков

“Ну це ж не через статус, а через те, що ви ще сварились з тією нікчемою” – зображав гідкий сміх Лужин

“Це все хуцпа, насправді в мене були причини etc. etc. і т. д. і т. п. “ – захищався лебязятніков, на що у відповідь підсміювався Лужин, на що лебязятніков відповів :

“Ви просто досі ображаєтесь на те, як вас попустила та дівчина, до якої ви залицялись з вашими шекелями.

А на поминки не йдуть (((прогресивісти))), щоби статус власний (((прогресивістський))) зберегти, бо ж то жидовірське свято (лебязятніков ще тоді не знав, що жидобільшовизм од жидовіри й пішов). “

“Ну, було би дивним, якби ви пішли, бо подібна амбівалентність була би дивною з вашого боку, де, мовляв, і ніби як для пошани, і ніби як для опозиції” – влучно зазначив Лужин

“Ну, але ж хочеться (((прогресивістам))) якимось чином долучити людей до жидокомуністичного руху.” – відповів лебєзятніков

“Ага, а тепер скажіть, чи справді ота Соня є повією?”
– запитав Лужин

“Так, вона повія, однак, згідно ленінштейну, усі обмеження повинні бути зняті по lgbtkp judeologie”
– відповів до
лебєзятніков

“Мені розказували, якими безобмеженнями ти з нею займався” – відповів Лужин

“Це все хуцпа, просто відробляв грант” – відповів
лебєзятніков

“Ну, ви хоч встигли їй показати ваш серп з молотом, чи зір був застьогнутий?” – запитав Лужин

“Не було такого, бо etc.,etc., а ще т.д., ну а про т. п. то й годі казати” – заперечував лебєзятніков

“Так і кажіть, що просто на практиці хотіли відчутти серпом та молотом колективізацію з молодого повією” – наполягав Лужин

“Ні, це не так” – відповів лебезятніков

“Ну аякже, так би мовити, розвиваєте її об'єктивізацію, щоби потім вхопити за капітал під спідницею, чи не так?” – запитав Лужин

“Ні, кажу ш, просто деякі зогресивісти зогмбі, без грантів та хтивих намірів” – відповів лебезятніков

“Ну, якщо без хтивих намірів, то продовжуйте, бо й для хтивих намірів ваші методи такі ж ефективні” – наполягав Лужин

“Який же ви угнетатель, schock.

Почуйте ж, зараз всіляких soy studies стільки, що існує безліч всіляких жінкинь, та, ба навіть, чоловіків, які голосують за жидокомунізм, як політичну версію христопоклонства.

Без усіляких грантів, серйозно наповнюючись цими тоннами пропаганди з tvtube, jewtube та всіляких

zoghuzramedia. com, й потім розповсюджуючи це” –
відповів лебезятніков

“Ну, але ж ви всеодно чоловік.
Якби там не випердрювались, але хочеться ж
соковитої, молоденької вагіни достатньо
фертильної та достатньо наївної молодії дівчини,
чи не так?” – продовжував Лужин

“А вам все про вагіни, ви не зрозуміли.
жидокомунізм настільки розповсюдився, що вже й
не обов'язково треба кидати шекелі для його
розповсюдження, бо воно кричить з кожного
туялету про те, що місити глину – це сприйнятливо
в жидокомунізмі” – відповів лебезятніков

“Ну, а ви цих адептів статевого гончарства й
захищаєте, ще б пак, рука руку мие, так би мовити,
одні аннали в історії.” – продовжував підтримувати
Лужин

“Гонору у вас, з (((прогресивістських))) недоносків
сміятись, ліпше б не ображались на те, як вас
відшивають жінки” – намагався опонувати
нешасний жидокомуніст

“Так а чи можете ви ту повію до себе запросити?” – запитав у жидокомуніста Лужин

“Так, зараз запрошу” – погодився лебезятніков, після чого привів Соню

“А цей, нижчий за мене статусом, який мене попустив, Раскольніков, він буде там, щоби я йому відомстив?” – запитав Лужин

“Так, буде” – відповів лебезятніков

“Ну то я вас попрошу, щоби ви були свідком, що я не найняв цю дівчину, як повію, а тут суто за справою, пов'язаною з Раскольніковим, зрозуміли ви мене?” – запитав Лужин лебезятнікова

“Так” – відповів лебезятніков

“Я до вас із справою.

Я вважаю вас нікчемною людиною, але лащусь, бо, повторюю, до вас із справою, тому хочу, щоби ви це прийняли і не пручались” – звернувся до Соні Лужин

“Не пручатимусь” – відповіла Соня

“Ну то я би хотів вам передати ці кошти, ніби як зі щедрости власної великодушної, бо, знаєте, ваша ж матір хворіє, чи не так? (Соня відповіла, що так), тому, ось, бо, знаєте ж, я прикидуюсь великодушним, та ще й так, щоби знали про ці кошти тільки ви, щоби я знав, кого пізніше обвинувачувати у моєму шоу зі мсти Раскольнікову. Домовились?” – запитав Лужин

“Ну, якщо вже така ваша ласка, ви ж тут статусніше, ви й вирішуєте, а ми продовжимо у злиднях жити” – промовила встелена слізьми Соня, запитавши:

“Але мені тут повідомили, що ви з вашою награною, однак поки мені не зрозумілою, великодушністю ще й на пенсію їй відкладете.

То є правда?”

“Звісно ні, бо ж ці кошти я тільки для того вам кидаю, щоби Раскольнікова підставити, а ваша матір уже й повірила у якусь щедрість таких

високопоставлених чинів, як я, смішні ви” –
зверхньо хвиркнув Лужин

“Ну, жінка ідеалістичного орієнтиру, у практичному світі не як ви” – відповіла Соня, намагавшись все ж таки піднятись

“Сядьте, я ще не закінчив урочисто вам з висоти власного підборіддя вручати кошти, щоби осоромити Раскольнікова” – наказав Лужин, змусивши Соню сісти та продовживши:

“тому ось, тримайте, вклоняйтесь ж мені, великому Лужину”

“Так, вклоняюсь” – сказала Соня

“І не давайте те, що я вам вручив, одразу вашій матері, й не через те, що вона на поминки витратила стільки коштів, а через те, що в разі цього тоді мій виступ не вдасться з моїм псевдовикривальним флером псевдосправедливості” – пояснив Лужин

“Ну, якщо вже така ваша ласка, ви ж тут статусніше, ви й вирішуєте, а ми продовжимо у

злиднях жити” – повторила ще раз Соня,
заплакавшись

“І не згадуйте, що то я вам тії кошти дав, бо,
повторюю, тоді не вийде те, що я задумав” –
пояснив Лужин

“Оце то нечувана щедрість, вірю, повірив, amazing”
– захопився у словесних оплесках до Лужина
жидокомуніст

“Це ж усього лише для того, щоби Раскольнікова
підколоти” – сказав Лужин

“Та ні, ви дуже щиро поставили цей перформанс, я
в шоці, ще й з вашими то переконаннями так вдало
зіграли, що й жидокомуніст повірив у цю казку” –
захоплено промовляв жидокомуніст

“Мене ваші захоплення не хвилюють, натомість
мене хвилює те, як пройде все те, що я задумав” –
відповів Лужин

“(((несе якусь жидопрогресивістську маячню, яку ніхто не слухає)))” – захоплено роздумував жидокомуніст, але зрозумівши, що його ніхто не слухає – замовк.

2

Достоевський пояснює причини того, чому Катерина Іванівна така, яка вона є.

Не обійшлося без опису причин багатого столу, причин поведінки, опису сухот, тощо. Бездіялогово описуючи всю навколишню вакханалію,

Достоевський переривається, зупинившись на діялогові Раскольнікова та Катерини Іванівни :

“Бачте, оця пихата гордовита хазяйка вже стільки гордості зі своєї присутності тут відчуває, статусна яка, а насправді то яка з неї хазяйка?

Ось, просила, щоби проводи провелись по людськи, а не разом зі запрошенням якихось незнайомих нікому пройдисвітів, ото тобі вистава.” – після чого заговорила й до хазяйки:

“хазяєчко, а ж може так виявитись, що ви недостатньо добра хазяйка? Так дивіться ж, уже воно так. ” – звернулась до Амалії Іванівни, розсміявшись до Раскольнікова :”бачте, вона тутешньої мови не розуміє, їй Німецьку подавай.” – продовжувала безперестанно веселитись Катерина Іванівна, зрештою добряче прокашлявшись

сухотною кров'ю і вчергове звернувшись до Раскольнікова:

“ця хазяйка є настільки напищеною й пихатою бабою, що й не спромоглась навіть людей запросити по людському, та й люди тії теж такі ж пихаті сволоти, без елементарної поваги, окрім, звісно, Соні, яка ще чомусь не з'явилась за столом” – продовжувала обурюватись Катерина Іванівна, обірвавшись на слові “столом” причинно через появу Соні, до якої вона лагідно звернулась, вмостивши її біля Раскольнікова, до якого Катерина Іванівна знову звернулась:

“зрештою, вкотре дякую вам, що така чуйна, хороша, ще й статусна (що важливо, щоби поставити цих вискочок на місце) постать, як ви, змогли з'явитись на цих проводах” та вчергове продовжила, вчергове звернувши увагу на контингент присутніх:

“Бачте, скільки тут різних нещирих, несправжніх, нестатусних пройдисвітів, які не мають жодного відношення до проводів, бо ж то таких запустила хазяйка, як така сама пихата пава, якій також тут не місце серед цих проводів, як проводів людини, якій я, хороша людина, надавала стільки хороших якостей, що годі й цим пройдисвітам коли-небудь

дорости до того” – продовжувала ремствувати Катерина Іванівна, викликаючи небезпідставне занепокоєння Раскольнікова та Соні щодо майбутніх суперечок, що помітила хазяйка, змінивши тему, що, однак, лише розсмішило Катерину Іванівну, яка продовжувала нестримно реготати з акценту Амалії Іванівни, до якої відчувала глибоку зневагу, сміючись над нею в діалозі з Раскольніковим, якому вона розповідала про “колишнє, шляхетне життя, яке могло би поставити усіх цих нещирих людей на місце, себто там, де їм і належить бути”, що, зрештою, за статусом і підтверджував її похвальний лист, і Катерина Іванівна, побачивши, як цей лист пройшов через усіх цих пройдисвітів, продовжила мріяти про статусне життя для хороших людей, вихваляючи усіх, хто відповідав би цьому її опису : від колишніх Французьких викладачів до Соні, й потім різко гірко усвідомівши (однак не вимовивши вголос), що “усе це мрії, які навряд чи зможуть стати дійсністю в нинішніх умовах”, та ще й надокучлива хазяйка сказала Катерині Іванівні, що, мовляв, “її діти ходять у непопраному лахмітті й літають у мріях з романів замість того, щоби доторкнутись до дійсності”, на що Катерина Іванівна відповіла, що “нехай та слідкує за язиком”,

що, у свою чергу, змусило Амалію Іванівну виправдовуватись, що, мовляв “вона всього лише радила”, на що Катерина Іванівна відповіла, що “така людина, як Амалія Іванівна, не вміє лише радити, натомість обов'язково додавши щось начальницьке, власницьке, задля чергової утіхи власного високого статусу”, на що Амалія Іванівна відповіла, що “Катерині Іванівній не потрібно ображатись на Амалію Іванівну щодо запрошених гостей, бо до такої низькостатусної люмпенки, як Катерина Іванівна, ніхто би й не прийшов за будь-яких умов”, на що Катерина Іванівна відповіла, що та “лобіює своїм високим статусом, але за ним не стоїть жодної людської характеристики, окрім як пихи”, на що Амалія Іванівна відповіла, що “в неї, узагалі то, височенний статус завдяки благородному Німецькому походженню з Берліну”, на що Катерина Іванівна відповіла, що “немає в Амалії Іванівни ніякого благородного походження” і що, мовляв, “досі невідомо, чи то Амалія Іванівна взагалі Іванівна й висока по статусу, чи вона, може, Людвігівна, й може не було в неї ніяких статусних родів у генеялогічному дереві.”, на що Амалія Людвігівна-Іванівна відповіла, що “вона має високий статус, на відміну від Катерини Іванівни”,

на що Катерина Іванівна відповіла, що “якщо та не замовкне, то отримає від Катерини Іванівни порцію фізичної агресії”, на що Амалія Йоганівна відповіла, щоби та “негайно забиралась звідси, бо то її володарювання й тут вона править”, на що Катерина Іванівна відповіла рішучим ходом до Амалії Йоганівни, зупинившись за крок до фізичного вирішення суперечки, побачивши на вході Лужина.

3

“О, Петре Петровичу, ви же ш статусний та хороший чоловік, допоможіть мені впоратись з цією статусною та нехорошою жінкою, прошу” – попросила Катерина Іванівна, але Лужин уже почав виступ:

“о, дивіться всі на мене, світоча псевдосправедливости, я викриваю Соню в крадіжці, дивіться всі, й осоромте ж її разом з Раскольніковим, бо вона його подруга, почуйте ж” – зображав обурливі інтонації Петро Петрович

“Я не брала у вас нічого” – розгублено відповіла Соня, не зрозумівши поки задуму Петра Петровича

“Брали, ви усе брали, я вас викриваю перед усіма, бачте, соромно ж Раскольнікову за подругу, соромно ж” – продовжував Лужин, бурхливо описуючи весь процес того, як він сам же ш і підсунув Соні тії кошти, додаючи, що “так, йому важко звинувачувати крихітну дівчину, бо він такий благородний викриватор, однак для встановлення псевдосправедливости доведеться, і жодне

співчуття не встоїть перед голосом викриватора” – продовжував нести псевдогероїчну маячню Лужин

“Я не розумію, що ви від мене хочете.

Якщо ви про ті кошти, які ви мені дали, то ось вони, тримайте *простягає руку та дає 10 карбованців” – відповіла Соня

“А іншу сотню, яку я вам впихнув у кишеню, ви не хочете згадувати?” – запитав Лужин

“*Соня зрозуміла, що їй ніхто не повірить, якщо вона скаже, що Лужин їй і ці кошти вручив*” – знепокоєнно усвідомила Соня

“Так, в неї матір її ще й така сама знеславлена нестатусна жінка, як і її донька, яблуко від яблуні” – промовила Амалія Іванівна

“Так, дякую вам за те, що ви мені допомагаєте з моїм виступом” – подякував Лужин

“Усі ви й мізинця її не коштуєте, підлі й негідні мерзотники, ось, вдавіться своїм статусним

мерзенством, Лужин” – промовила Катерина Іванівна, кинувши кредитку прямо в обличчя Лужина

“alarm!” – зарепетав Лужин, поки Катерина Іванівна продовжувала відповідати публіці щодо Соні:

“Ось, мерзенний павич, давай, статусна мерзото, доведи ж свої гнилі промови дією, доведи ж, а якщо не доведеш, то начувайся же ш” – несамовито зверталась до Лужина Катерина Іванівна, на що Лужин тільки зверхньо обурювався:

“Що за неподобство? alarm, та як це так?” , тому Катерина Іванівна врешті решт вирішила взяти справу в свої руки, вивернувши кишені Соні, з яких випала та сама кредитка зі сотнею карбованців, на що Соня заревіла у криці, що, мовляв, “не розуміє, звідки це”, палко пригорнувшись до Катерини Іванівни, яка захищала Соню від усіх, доводивши, що вона нічого не зробила, на що Катерина Іванівна намагалась якомога сильніше пригорнути до себе Соню, звинувачуючи всіх присутніх в тому, що вони “невігласи, які вірять у маячню, і насправді Соня й мухи не образить”.

Зрозумівши, що на присутніх емоційний стан Соні та Катерини Іванівни діє сильніше, ніж промови Лужина, тому він обрав стратегію “м'якшого засудження”.

“О, я, Петро Лужин, змилююсь над нещасною, нехай вже, й не подаватиму в суд, бо місія моя виконана – Раскольнікова осоромлено, тому можна далі не продовжувати, бо щось не в мою користь сценарій поки розвивається.

Дякую, публіко.

Моя псевдовикривна вистава оголошується закритою” – закінчив Лужин

“То от, як ви цю виставу повернули, мерзотник” – обурився жидокомуніст, звернувшись до Лужина

“Так і в чому ж суть вистави, а ну но детальніше?” – Лужин перепитав жидокомуніста

“То ви ще й хотіли, щоби жидокомуніст вам допомагав у цій виставі?” – запитав жидокомуніст

“Детальніше про виставу розкажіть” – повторив запит Лужин

“А детальніше, що все це підлаштовано, нічого не крада у вас Соня” – обурювався жидокомуніст, бо частина Достоеєвського вірила у жидокомунізм, як політичну форму жидстиянства, тому й народився такий персонаж, хоча свідомо Достоеєвський його не приймав, однак жидовірські переконання спонукали його до створення подібних персонажів

“Што? Volhynian reznia...” – запитав царь -ов.

“жидокомуніст намагався зрозуміти весь цей час проведення вистави , як ви це підлаштували, і врешті решт він зрозумів, як це сталося” – сказав жидокомуніст

“Та опишіть же цю виставу, зрештою, вкотре прошу” – вкотре просив, зрештою, описати цю виставу Лужин

“А вистава така, що жидокомуніст сам бачив, як ви всунули Соні цю сотню карбованців, мерзотник” – продовжував обурюватись підсвідомий жидокомуніст всередині Достоеєвського

“Што?! Вивсьоврьоті!” – відповів Лужин

“Та як же врьоті, якщо ви самі їй ті кошти підсунули, поки руку тисли, жидакомуніст усе бачив” – продовжував обурюватись жидакомуніст всередині Достоевського

“Вивсьоврьоті! Іпсо! Нахрюк!” – продовжив заперечувати дійсність Лужин

“Source! Reyer-re-viewed!” – відповів жидакомуніст

“Дякую яхвє за жидакомунізм!” – сказала Катерина Іванівна

“Ну так а причину того, чому я провів цю виставу, поясните?” – запитав Лужин у жидакомуніста

“Ну, жидакомуніст не вміє пояснювати, бо не вистачає здібностей для того, але Достоевський обов’язково

зробить вигляд, що це не так” – пояснив жидакомуніст

“Вивсьоврьоте!” – продовжив непереконливо повторювати цю мантру для аудиторії Лужин

“Я знаю, навіщо він це зробив” – узяв слово

Раскольніков, продовживши:

“Він це зробив через те, що він жадав мого осоромлення через осоромлення Софії Семенівни, як моєї подруги, а жадав він цього через те, що цей Лужин дуже переживає через власний штучний статус, який я миттю перекреслив через його прихильність до жишовської хуцпи, що змусило його відчути власне поранене его, яке жадало одного – помсти, кричущої помсти, щоби звищитись наді мною та отримавши нову надію на воз'єднання з моєю сестрою, до якої він сватався, однак головною причиною було поранене его.

Не більше, не менше.” – закінчив промову

Раскольніков

“Peer-reviewewd” – сказав жишокомуніст

Зрештою, попри сп'янілий стан публіки, усім було вельми очевидно, що Лужин обісрався, та й Лужин це розумів, обдумуючи, як довести, що “це не він обісрався, просто фасон штанів такий”.

Зрозумівши, що вже всі побачили, що штані все таки обісрані, Лужин спробував переодягтись:

“Попри те, що ви є свідками моїх обісраних штанів, однак вам ніхто не повірить у суді, бо ви є нижче по статусу як наразі, бо ви п'яні, так і взагалом по життю”, після чого втік з кімнати, й через певний проміжок часу його вже й не було тут.

Навколо почалось незрозуміле дійство, де одна кричить, інший жбурляє склянку прямо в Лужина, але влучає в Амалію Іванівну, решта заливається свинячим реготом.

Обурена Амалія Іванівна зарепетувала:

“У всьому винна Катерина Іванівна, яка образила мою власну статусність, геть звідси, мій статус, мої квартири” – промовила Амалія Іванівна, жбурляючись речима Катерини Іванівни в напрямку виходу

“Які ж ви всі мерзотники, які в день смерти мого чоловіка мене ж ганьбите.

Зараз ми доведемо, які ми статусні та благородні, зараз но, підемо на вулицю й усім покажемо, ще стрінете” – закінчила промову Катерина Іванівна.

Зрештою, все це мало хвилювало тамтешніх хапуг з їхніми нахлібницькими традиціями.

Зрозумівши, що в цю перервну хвилину буде нагода все розповісти Соні, Раскольніков попрямував до неї.

“Дякую, що захистили мене, бо я надто слабка, щоби захиститись від цих нападок” – подякувала Соня прийшовшому в кімнату Раскольнікову

“І зараз вам, слабкій Соні, доведеться від мене вислуховувати речі, які може сприймати лише сильна людина” – відповів Раскольніков

“Тільки обережніше, я надто слабка, прошу” – попросила Соня

“Там ще Катерина Іванівна надвір побігла доводити власний статус” – додав раскольніков

“То треба її захистити” – вскочила Соня

“Зачекайте, Соню, мені треба вас прив'язати до мене” – попросив Соню Раскольніков

“А Катерина Іванівна сама впорається?” – запитала Соня

“Впорається, зачекайте.

Адже я можу на вас впливати через почуття певної провини щодо того, що ви мені винні за захист вас, авжеж? – запитав Раскольніков

“Так, можете” – відповіла Соня

“Так ось, зараз поясню вам суть того, чому я вбив. З одної сторони є Лужин, а з другої є Катерина Іванівна, тобто з одної сторони є просто мерзотник, якому пощастило, а з другої сторони є сильна і справжня Катерина Іванівна, яка й сильніше, й розумніше, й чуйніше, й справедливіше за цього виро́дка.

Так хто ж більше заслуговує на смерть, як ви вважаєте?” – підводив Раскольніков

“Я знала, що це ви вбили Лизавету” – відповіла Соня

“Якщо навіть і знали, то як би вчинили на моєму місці?” – запитав Раскольніков

“жидові́рська мораль, фундаментована у питому слабкість, заважає відповідати на такі запитання” – відповіла Соня

“Тобто ви дозволяєте всіляким мерзотникам безчинствувати лише через мертвого жидка?” – запитав Раскольніков

“Так, але я не можу про це прямо сказати” – відповіла Соня

“Ну, тоді ви не зрозумієте це вбивство.” – сказав Раскольніков

“Ну то поясніть же, якщо привели, бачте же ш, що слабка, тому не затягуйте же ш” – просила Соня

“Дійсно, Соня, я ж дійсно розумію, що ти надто слабка для того, щоби це зрозуміти” – сказав Раскольніков, однак зрозумівши, що не може вже відступити назад

“Так чому ж ви не можете пояснити?” – запитала Соня

“Я готуюсь, Соню, готуюсь до цього” – відповів Раскольніков

“Як вам важко, я слабка та співчуваю тому вашій слабкості” – промовила Соня

“Соню, я збираюсь.

Я ж обіцяв учора бути сильним, пам'ятаєш?

Так ось, учора я обіцяв тобі сказати, що я вбив Лизавету, тому сьогодні я й прийшов це прямо вимовити” – промовив Раскольников

“То ви серйозно зважтесь на цей крок?” – запитала Соня

“Зважусь” – відповів Раскольников

“Отак прямо зараз скажете, що це ви вбили?” – запитала Соня

“Так” – відповів Раскольников

“Прям отут скажете?” – все ще з недовірою перепитувала Соня

“Так” – відповів раскольников

“Ну то кажіть вже” – сказала Соня

“Я не хотів убивати Лизавету, лише стару бабку вбив.

То ти точно хочеш почути від мене ці слова?” – запитав Раскольніков

“Так” – ствердно відповіла соня

“Це я убив стару бабку та її сестру” – сказав Раскольніков, згадавши те саме відчуття, коли він це зробив

Лизавета, пройнята жахом, обійняла одразу Раскольнікова, побачивши у ньому вигаданого стражденного розіп'ятого жидка з талмуду під назвою “the bible”.

“Я й так по Шопенгауеру вже мрець, годі, Соню” – благав Раскольніков

Соня, яка по жидовській літературі звикла сприймати страждання, як прояв жидка, одразу вхопилась співчувати Раскольнікову, так би мовити, плакі-плакі.

Ставши на коліна, вона жаліла його, бо він теж страждав, бо по жидовірській інтерпретації треба страждати :

“Ви страждаєте, ви такий слабкий, і я була такою слабкою, я хочу вас тому пожаліти” – промовляла Соня Раскольнікову

“Але ж я порушив заповідь жидовську, Соню, отямся” – сказав Раскольніков

“Які ви слабкі, і як ви страждаєте” – промовляла Соня, не тямлячи того, про що говорить Раскольніков, немов би уся суть жидовіри була в тому, щоби страждати, й жодні “не вбий” тут ні до чого

“То тепер ти підеш страждати разом, як страждав жидок, чиновник Мармеладов та решта?” – спитав Раскольніков

“Так, безсумнівно, такі нещасні, такі стражденні, плакі плакі” – відповіла Соня, поринута у вир власних почуттів

“Мало того, що сам усе вчверив, так ще й тебе, Соню, втягнув у це” – сказав Раскольников

“Але якщо вже так, то й страждання такі будуть, що я тобі допомагатиму в тюрмі, допомагатиму” – сказала Соня

“Я не хочу йти в тюрму, Соня” – відповів Раскольников

“Так а, зрештою, нащо ж убив?” – опам'яталась Соня

“Щоби довести, що я є першосортним язичником, за своєю власною теорією” – сказав Раскольников

“Не вірю, ти мученик, стражденний мученик, таким є мій шаблон” – відповіла Соня

“Соню, це не так, причин багато, все накопичилось, насправді” – пояснював Раскольников

“То ж не єдина причина, що до грошей ви є такими жадібними, бо нащо тоді з нашою сім'єю ділитесь?

Невже ж і тими грошима поділились з нашим сімейством?” – з жахом перепитала Соня

“Ні, гроші мої власні, щодо тих я й не в курсі, може й досі лежать там, де я їх тоді сховав” – сказав Раскольніков

“Ну то нащо ви тоді вбили, якщо насправді не хотіли пограбувати?” – не безпідставно запитала Соня

“Ну, може й хотів пограбувати, не знаю, чесно, але вбити хотів би, бодай ще раз.

Соня, по жидку ти моральніше за мене, причому жидовірська мораль настільки тюхтійська, що ти готова співчувати моєму стражданню, єдина з поміж решти менш знедолених та більш сильніших за тебе, й лишишся страждати по жидовірі, бо слабкість любиш, як те, що можна пожаліти через його страдницьке сприйняття власного низького рівня володарювань, тому й втянув тебе у це, щоби страждали разом, все по жидовірі, бо, розумієш же ш, гріх по жидовірі, тому спокутувати треба стражданням, щоби яхве благословіл, Соню, щоби пожаліла ти мене, плакі-плакі” – пояснював Раскольніков

“Але ж ти справді мученик” – пояснювала Соня

“Ну Соню, знай, Раскольников би міг це спокійно прийняти, якби був язичником, а не жидовірським боягузом-тюхтієм, якому вічно треба якісь кілометрові моральні пояснення для такої звичайної справи, як убивство.

Але ти не зрозумієш, що це таке, коли ти не зміг прийняти власний язичницький вчинок і став плакатись, як звичайнісінький жидовірський тюхтій” – пояснив Раскольников

“Зате Соня пожаліє, плакі плакі” – відповіла Соня

“Ну так дивись, просто захотів перевірити, чи достатньо я є язичником, який готовий на вбивство, чи є звичайнісіньким жидовірським тюхтієм.

Ось, що я хотів перевірити.

Тобто, чи право маю (might is right), чи звичайний боягузливий жидовірський тюхтій з жидовірською мораллю.

Ось, чому убив.

Щоби зрозуміти, куди мені дорога.

Розумієш?” – пояснював Раскольников

“Для жидовірської моралі не є зрозумілою жодна причина для вбивства, але ти продовжуй, кажи, Соня співчуватиме, яхвє в допомогу” – сказала Соня

“Коротше, Раскольников задумався над тим, чому не можна вбивати в жидовірі й кому можна, якщо все таки можна, тому то замість того, щоби просто вбити гидку скотину, Раскольников створив цілу теоретичну систему, в якій намагався заперечити гільйотину Юма через купу третьосортних роздумів щодо тематики жидстиянського прескриптивізму та того, як його можна обійти, але потім зрозумів, що ніяк його не можна обійти, однак все ж зважився обрати між уламками розколу, мовляв, чи бути язичником, чи лишатися жидовіром, тому й прийшов до тебе плакатись, бо є надто слабким для язичництва, як виявилось, плакі плакі хрістіякі” – пояснив Раскольников

“Не розумію язичництва, поясніть по жидовірі” – відповіла Соня

“Добре, простіше поясню.

Колись я захотів перестати бути терпилою і хрісткуколдом з усією цією вірою у мертвого жидка, через розуміння того, наскільки світ насправді абсолютно потребує сили та язичництва, але сам я був надто слабким для безпосереднього прийняття язичництва, тому лишився роздумувати й вигадувати якісь, як я вже пояснював, способи не нагрішити по жидку, але убити, однак не вийшло перебороти жидовську хуцпу під назвою *100500 заповідей убожих*, тому я зараз біля тебе хникаю, мов другоклясниця-відмінниця після четвірки, я невдаха” – пояснив Раскольніков

“Але ж яхвє такого не писав” – відповіла Соня

“Так, не писав, бо я намагався відійти від цього мертвого жидка, просто не зміг” – відповів Раскольніков

“Ох, важко це сприймати Соні” – відповіла Соня

“Я ж усього лише вбив якусь безтолкову мерзотну стару бабку, яка тільки всім клопоту створювала, що ж з того?” – риторично запитав Раскольніков

“Але ж вона людина, а жиди написали, што нєльзя убівать *cries in soy*” – відповіла Соня

“Так, писали, ти правду кажеш, насправді знав я, що є надто слабким для язичницької моралі, просто надто багато навалилось тоді проблем” – відповів Раскольніков, додавши:

“Але ж не тільки в мене багато проблем, у багатьох людей надто багато проблем, і от якщо весь світ абсолютно протилежний до жидовіри, то хтось же може спробувати бути сильним? Бодай на трохи, але сильним, а не як оточуюче населення з його жидовірським ярмом на шії у формі хреста.

Я тоді зрозумів, що Ніцше був правим, що, насправді, *might is right*, й немає ніяких заповідей, законів, є просто Прав, справжній світ, який вимагає Генетичної моралі, як природнього вчення, просто взяти цю волю до влади й не задавати цих лишніх питань, відчувши у собі силу Генетичної моралі” – захоплено відповів Раскольніков

“Годі, ви по жидовірі демон, ізиді!” – відповіла Соня

“Тоді мене демони і спокушали, Соню” – відповів Раскольніков

“Годі, єретік! – вскрикнула Соня

“Так, Соню, єретік, але ж покаявся перед мертвим
жидком, зрозумівши, що є надто слабким для
Генетичної моралі, надто ж” – відповів

Раскольніков, додавши

“Й так, Соню, не зміг я придумати таку теорію,
щоби обійти жидовірський прескриптивізм, бо той,
хто робить те, про що кажу, й не задає таких питань
насправді, бо притримується язичницької моралі,
нехай навіть і неусвідомлено здебільшого, а я убив,
щоби дізнатись, чи достатньо я є сильним для
язичницької моралі, чи натомість я є слабким рабом
жидовірської блюванини, мені треба було тее
дізнатись”

“Як же ви могли задавати питання?

єретик, проти яхве пішов” – не розуміла Соня

“Так, єретик, але тепер страждати буде

Раскольніков усе подальше життя, як жидок
заповідав, плакатись і страждати, бо слабким
виявився Раскольніков для Генетичної моралі,

слабким, тому й прийшов до тебе, Соню, бо слабкість до слабкості тягнеться.

Не предал жидка Раскольников, не предал.” – пояснив Раскольников

“плакі плакі, убійца” – продовжувала скиглити Соня

“Соню, ні, це просто перевірка була на міць, ти не розумієш” – утомився пояснювати Раскольников

“плакі плакі, мученік, плакі плакі” – продовжувала скиглити Соня

“Так, раскольников тепер теж у *плакі плакі team* підкажеш, що йому робити?” – запитав Раскольников

“Так, соня підкаже, ось жидовська книга під назвою *талмуд*, читай.

повернись на чотири боки і скажи : *Та, убіл, но больш так не буду.

мірісь мірісь мірісь.

І больше не убей.

А єслі ти язичнік.

То яхве прокляньот. *

І тоді яхвє, по жидблїї, дасть смаколик.

Ми в тімє?” – запитала Соня після цієї промови

“Ти пропонуєш ментам здатись?” – запитав
Раскольніков

“Так, поплач (по яхвє)” – відповіла Соня

“Ну але ж не хочеться страждати по жидовській
вірі, не хочеться” – відповів Раскольніков

“по жидблїї нада, томушто вот в жидблїї напісано,
нада.

Ну й ти не зміг повернутись до Генетичної моралі,
лишившись у моралі жидовірства, тому ти надто
слабкий для того, щоби далі жити з прийняттям
цієї Генетичної моралі, отже страждай по жидовірі,
ти в клубі хрісткуколдов” – пояснила Соня

“не хочу, не буду, плакі плакі” – пояснював власне
небажання заgrimіти за грати Раскольніков

“Доведеться, ти не витримаєш бути єретіком” –
пояснила Соня

“Так, тому людям з Генетичною мораллю легше жити.

Може я і Übermenschen, хтозна” – додав
Раскольніков

“єретік ти хрісткуколдський, не позуй” – пояснила
соня

“Ладно, походу.

Коротше, ще така новина, що Порфирій уже всі
ниточки на Раскольнікова має, такі діла” – пояснив
Раскольніков

“посадять єретіка...” – вскрикнула Соня

“Ще нікого не посадили, й, до того ж, ти сама
радила за ґрати піти, тому не тобі вскрикувати тут.
До того ж, якщо Генетична мораль й надто сильна
для Раскольнікова, то ось страждання для
Раскольнікова надто слабке, тому й такий то раскол,
який поки ще надто сильний для жидовіри й надто
слабкий для Генетичної моралі, саме тому я до тебе
й прийшов, соню, бо ти є достатньо слабкою, щоби
передати ту слабкість мені, емпатично.

Та й, зрештою, всеодно Раскольніков є надто слабким для розмови з Порфирієм, тому часткове прийняття того, що мене посадять, уже є. будеш до мене ходити, втішати слабачка хрісткуколдіча” – пояснив Соні Раскольніков

“обов'язково буду, всьо по яхвє” – запевнила Раскольнікова Соня

“Соню, ні, забагато слабкості для обох, мертвий жидок забагато хоче” – пояснив Раскольніков

“Не забагато, одягни цей крестік і страждатимемо обидвоє в нюнях та соплях” – відповіла Соня

“Ще не достатньо слабкий для того, щоби вже таке носити, але обіцяю, що до тюрми буду достатньо слабким, щоби одягнути на себе” – пояснив Раскольніков

“Най так, перед тюрмою одягнеш” – пояснила Соня

Розмова обірвалась стукуванням:

“гражданін товариш, разрешите пройти” – сказав жидокомуніст

жидокомуніст лебезятніков прийшов сказати “ про матір Соні та її поведінку на вулиці, вона, мовляв, статус хотіла підвищити, згадати минуве благородство, до генерала йшла, той її відшив, то вона тепер на вулиці по Французькому ґелґоче, може то в неї від гульок на сухотах” (тут жидокомуніст закінчив промову)

“То ви їй ще й про хворобу нагадували, мовляв, нижчий статус?” – запитала Соня

“Ні” – відповів жидокомуніст

“Принаймні, з гульками менше розуміння страждань, якщо по сутнісному жидовіру Шопенгауеру” – промовив Раскольніков

“(((жидопрогресівізм, soynce....)))” – розповідав про щось жидокомуніст, але його ніхто не слухав, бо Раскольніков з Сонею побігли допомагати Катерині Іванівні

Раскольніков прийшов додому і зрозумів, що “нічого не зрозуміла Соня про його раскол”, тому “треба страждати самому, щоби жидку менше страждань дісталось”

роздуми щодо Шопенгауерівських страждань зупинились разом зі приходом Дуні.

“Мене намагались переконати, що ти не вбивця, бодай якось. Разуміхін довго пояснював те, що й до чого, і мені самій важко прийняти, що ти вбивця, однак, зрештою, я всеодно тебе любитиму, як твоя сестра, прощай” – промовила Дуня

“Дуню, ви будете хорошою парою з Разуміхіним” – відповів Раскольніков

“ну і з чого ти це взяв?” – запитала Дуня

“У нього дуже багато таких якостей, які тобі підійдуть, Дуню” – відповів Раскольніков

“То що ти на таке далеке майбутнє плянуєш усе, невже ж немає шансу, що ми ще побачимось?” – запитала стривожена Дуня

“Немає, Дуню, прощай” – відповів Раскольніков, після чого постояв ще і Дуня пішла, зрозумівши, що нічого наразі не доб'ється від брата. Й думалось йому про те, як сприйме його вчинок та ж Соня, й Дуня, й решта.

Через певний проміжок часу до раскольнікова прибіг жидокомуніст:

“Там на вулиці в Катерини Іванівни паморочиться, потрібна допомога”

Раскольніков, прийшовши, побачив незвичну картину того, як жінка, яка понад усе згадувала своє власне статусне минуле з відповідним благородним походженням, намагалась востаннє згадати ті самі часи, коли вона могла, вбравшись у пишні шати, танцювати в аристократичному домі перед всілякими високопоставленими чинами, намагаючись змоделювати те ж, наостанок перед власною кончиною все ж таки показавши тим пихатим паничам те, що “й Катерина Іванівна теж із благородних – і не втрачала при тому власної чесности, чести та решти”, з усіх сил намагаючись уже ш таки тут, на вулиці, миттєво вишколити дітей для шарманських проспівів, силоміць

шукаючи справжню підтримку зі сторони, а не лише насмішки над буквально знедаленою жінкою, яка опустилась із рівня дворянської аристократії до рівня, коли і крихти тої їжі немає вдома.

Нарешті якийсь відставний чиновник підкинув Катерині Іванівній трохи коштів, за що Катерина Іванівна подякувала:

“Дякую вам, бачте ж, ми статусні та хороші люди, яким сухотна чума перекреслила усе майбутнє, спасибі ж за вашу щедрість” – промовила Катерина Іванівна, коли до неї підійшов якийсь солдат:

“мені всеодно на ваші страждання, мені правила подавай, тому йдіть звідси, бо по закону атятя тут грати” – пояснив солдат

“Так сам собі й дотримуйся тих правил, чого ж до мене приціпився?” – запитала Катерина Іванівна

“Бо так у книжці написано” – відповів слухняний виконавець

“Я сухотна жінка, а ти зі своїми правилами прийшов” – обурювалась Катерина Іванівна

“Дивіться, я бачу, що ви страждаєте і співчуваю вам, бо розумію страждання інших, тому давайте ж підемо звідси” – сказав чиновник

“Ні, дякую, не розумієте ви, тому й не співчуваєте” – заревіла Катерина Іванівна, побачивши, як діти біжать від солдата, який кудись хотів їх повести (в гулаг), тому Катерина Іванівна побігла за дітьми та впала, поки кров з її грудей тікла рікою спогадів про чудове минуле.

“Так, від цих сухот нікуди не втечеш, якби не згадували про минуле, але з сухотами майбутнього немає.” – промовив чиновник до Раскольнікова та жидокомуніста, побачивши це видовище

“Допоможіть їй, негайно, допоможіть” – кричала Соня

Принісши майже загиблу Катерину Іванівну, чиновник послав за лікарем, з'юрбилося багато люду навколо старої сухотної жінки.

“Поки є ще час, приведіть дітей, як найважливіше, що в мене лишилось” – попросила Катерина Іванівна

Коли діти прийшли разом з Сонею, то Катерина Іванівна попросила про одне : “Прошу, Соню, попідклуйся про них без мене, не кидай їх самих” і згадувала про чудове дворянське минуле з його піснями, танцями та тієї високою культурою аристократії, коли сама Катерина Іванівна була молодою та щасливою, та, зрештою, востаннє попросивши Соню про допомогу сиротам, після чого загинувши в обіймах Соні та дітей.

Раскольніков спостерігав за усім цим, допоки до нього не підійшов Свидригайлов:

“Я не полишу спроб отримати вашу сестру, використавши 10 тисяч карбованців, які вона не захотіла приймати, на добру справу, себто й Софії Семенівній кошти відсиплю, й дітей у хороші сирітські заклади відправлю.”

“Ви справді сподіваєтесь ще отримати мою сестру?” – запитав Раскольніков

“Ну так, а ви вважаєте, що це не дієво? Я от навпаки вважаю, що то хороші люди, і якщо я їм допоможу, то в мене ще будуть шанси.

Зрештою, якщо вже говорити про моральну частину, то вам точно не судити когось по жидстиянській моралі, бо, нагадаю, що ви учинили подвійне убивство” – відповів Свидригайлов

“Звідки ви підслуховували?” – запитав Раскольніков

“За стіною ж і підслуховував” – відповів Свидригайлов

“Я ж казав, що у вбивць багато спільного. Ось ми й зустрілись, пане Раскольніков” – відповів Свидригайлов

Частина шоста

Коло забуття раскольнікова враз закололо шатами непокритої троянди в її духм'яному розкритті пелюсткового блаженства – вогкого й закрученого у спіраль галактичного мікрокосму, настільки ж далекого від буденного праксису, що лише ця тимчасова біль і мала спроможність нагадувати про це посрібляне покриття сусального духу – вразливого до різких змін музичних інтервалів долі значно більше, аніж до скоб всередині оков власного матеріального, та далєбі вже що буде, тіла, але ж клубок Порфирія розкручувався, дійшовши до найглибших дверних закладин спірального лабіринту – зачинених для звичних “непосвячених”, однак зненацька відчиненого для нового власника клубку – Свидригайлова.

“Ну так, розумію, ви збентежені тим, що я вас так ошелешив зізнанням у тому, що я знаю про ваше вбивство. Тепер ви хочете втікти від цього знання, але воно вас дожене, й ви захочете свободи ще більше, зрештою й захочете вбити мене, та й навіть відволіктись на коротку буденну розмову зі мною не

можете, розумію” – звернувся до Раскольнікова Свидригайлов.

Раскольніков це й сам чудово розумів, тому коли під час панахиди Соня, зустрівши його, схилила йому голову на плече, то він сприйняв цей жест, як “змирення з долею”, з якою Раскольніков уже ні за яку ціну не хотів миритись, хай там що, але “буде він вільним”.

Народжувалась нова історія його ескапістського забуття, якої він також речно цурався, бажаючи все повернути до звичного плину.

От і коли прийшов до нього Разуміхін, то теж намагався все вивідати, що, мовляв “Так, ти вбивця, але в чому причина того, що ти матір уже не хочеш бачити з сестрою?”, але не отримавши відповіді на це питання задав ще й друге, мовляв:

“То може провідаєш зрештою батьків?”

“Мої батьки – це моя особиста справа” – відповів Раскольніков

“Ну якщо вже так стресуєш, що вже батьків не стрічаєш, то мабуть і на алкоголь для самовспокоєння підсядеш” – відзначив Разуміхін

“Ого, то ти, виявляється, навіть краще мене читаєш, ніж я думав” – відзначив Раскольников

“А то” – хизувато відповів Разуміхін, додавши :
“Я чудово знаю, що це через вбивство, але май совість, вони твої батьки, бо я вже дивитись на це й сам не можу – сам стресую так через теє, що й до чарки при звичаюсь. Я все сказав.”

“Стривай, я сестрі тебе хвалив учора” – відзначив Раскольников

“Хвалив? І як хвалив?” – запитав Разуміхін

“По всякому, радив їй бути з тобою парою” – відповів Раскольников

“Я надто невпевнений для цього” – зазначив Разуміхін

“То будь упевненішим, бо, як ти бачиш, проблем через убивство в мене купа, тому треба, щоби хтось про них попіклувався, поки я відбуватиму термін за убивство” – відзначив Раскольников

“Приємно це чути, Родю, дякую за таке відношення, обов'язково попіклуюсь.

Ще би знати наперед, що ти робитимеш, щоби бути готовим.” – відзначив Разуміхін

“Точно не скажу, що саме, але шукатиму шлях до звільнення.

А ось який саме оберу – то вже діло майбутніх учинків.

Зрештою, питання цього звільнення багато в чому залежить від Свидригайлова” – відповів Раскольніков

“То це він тебе так підштовхує до прірви.

Це все він винен, він.” – зметиковав Разуміхін

“То це ти прийшов через той лист Свидригайлова, у якому він каже, що я вбивця?

Для того, щоби заспокоїти Дуню, так?” – запитав Раскольніков

“Не знаю, про який ти лист кажеш” – відповів Разуміхін

“Лист, який їй Свидригайлов надіслав щодо того, що я є вбивцею.

Спочатку вона вирішила після нього ніколи мене більше не бачити.

Пізніше вона вже прощалась, розумівши, що це кінець.

А ще пізніше ж вона просто поринула у власні роздуми” – пояснив Раскольников

“То це такий лист був?” – запитав Разуміхін

“Так, і я знаю, що ти в курсі про нього” – відповів Раскольников

“Якщо вирішиш з убивством справу, то може щось ще й буде, а так – від себе обіцяю, що Дуню не кину” – пояснив Разуміхін, дещо задумавшись і додавши:

“До речі, офіційно вбивство на себе взяв той маляр на сходах, тому посадити вони тебе зможуть хіба в тому випадку, якщо сам чистосердечно підпишеш. Думай, бо може тут є той самих шлях свободи?”

“Звідки ти це взнав?” – запитав Раскольников

“Від Порфирія” – відповів Разуміхін

“Але ж він знає, що я є вбивцею, невже це його чергова ниточка для того, щоби мене засадити?” – запитав Раскольніков

“Зрештою, це факт” – відповів Разуміхін

“Що саме «факт»?” – запитав Раскольніков

“Факт тощо, що це чергова нитка, щоби тебе засадити.

Я просто передаю цю інформацію” – відповів Разуміхін

“Так а в чому суть цієї нитки? Він тобі це пояснював?” – збентежено запитав Раскольніков

“Сам думай, не підказуватиму, я просто передав інформацію, все, прощай” – відрізав Разуміхін, вийшовши з хати Раскольнікова

“Не має разючих змін, все по старому, так, упевненість, свобода, й жодного перевищення.

Нехай навіть і зі Свидригайловим, та покінчимо ж і з ним за потреби.

З Порфирієм важче, бо давно він не кликав до себе, отже краще підготовлений до наступної зустрічі, отже там будуть якісь новинки, тому треба підготуватись і до нього.

Зрештою, якщо треба, то і його вб'ємо.

Кожен шлях потребує кінця, а за потреби саме такий кінець і очікуватиметься.” – подумав Раскольников, після чого зустрівся з Порфирієм

“О, вітаю, пане Раскольников.

Ви знаєте, що я готувався до цієї зустрічі, та чи достатньо готувались ви, щоби прийняти мене, як того, хто так зненацька підійшов до вашої квартири?” – запитав Порфирій

“Так, прошу, може ви й дасте те звільнення” – відповів Раскольников

“Кручу, верчу, заплутать хочю” – почав Порфирій

“Знову він за ці нитки, та годі вже.

Розв'язаний клубок треба, розв'язаний, дайте ж мені звільнення або забирайтесь” – подумав Раскольніков, на що порфирій додав :

“Ні, поки ще не буде звільнення, тільки ускладнення, бо ж я ліпше знаю вашу спіраль, був у вас нещодавно в квартирі, слухав ваші вголос промовлені думки, цікаво було, корисно для задуманої справи”, однак після усіх цих хитрощів вирішив більше розплутати суть :

“Знаєте, Родіоне Романовичу, я ж із самого початку розумів, що психологічним методом змусити вас підписати чистосердечне буде важко, досить таки важко, тому шукав якомога більше ниток, які приведуть мене до якихось матеріальних доказів вашого вбивства, ба навіть до хати вашої ходив, але нічого, дзуськи, стільки часу вгаяв, однак саме цієї цілі так і не досяг” – пояснив Порфирій

“Так а навіщо ви зараз переді мною відкриваєте весь клубок, якщо розумієте, що не зможете засадити мене завдяки матеріальним доказам мого вбивства?” – запитав Раскольніков

“Знаєте, я прийшов просити вас особисто, щоби ви підписали чистосердечне про вбивство, бо розумію, що далі й мені важко, хоча й сам не вважаю, що можна бодай якимось чином обійти жидовірську мораль, знаходячись у системі жидовірських вірувань, однак симпатію відчуваю до ваших вчинків заради самовизначення в таких питаннях. Зрозумів я, що ви є вбивцею, ще з самого початку – після того випадку, в якому ви знепритомніли. Зрештою, різноманітними аргументами та силогізмами не пояснити те, що просто називається «чуйкою».

От була та сама, знаєте, «чуйка».

А на решту можете й не зважати.

«Чуйка» ця по різному проявлялась – і кожного разу під час читання вашої статті, під час особистої розмови з вами, під час розмови з тими, хто вас підозрював у вбивстві – була ота сама «чуйка».

І думав я, що, зрештою, ось, чудово, прийшов оцей Микола, який сам хотів, щоби його піймали – тобто справу закрито, можна було би зупинитись, але я ж хочу довести цю справу до кінця, утішившись не лише власним навичкам, як слідчого, але й власній совісті, мовляв, розумієте ж, «ось справедливість, а не якийсь там Микола».

І все так склалось, знаєте, коли ви вперше прийшли, то от тоді й прокинулась та особиста «чуйка».

В інстинктах усе сховано, розумієте, пане Раскольніков, у них.” – докладно розповів Порфирій усю історію того, як він зрозумів, що Раскольніков є вбивцею

“Цікаво, що ви приходите зараз просити в мене чистосердечне, бо до мене нещодавно приходив Разуміхін і казав, що ви вже заспокоїлись щодо того, що посадили Миколу” – відповів Раскольніков

“То я вкинув панові Разуміхіну, щоби він не заважав мені вас засадити, пане Раскольніков, бо що ж мені той Микола – дарма він грає цю роль, яка непотрібна ні йому, ні мені, та й, зрештою, нікому не потрібною вона є. Надто чутливий він до зовнішніх впливів, от і всякі раскольніцьці тенденції жидстиянства його так вразили, що й він тепер страждати хоче, але ж то через його художньо-драматичне сприйняття, а не через його справжні бажання, які аж ніяк не відповідають цьому, розумієте.

Романтик цей Микола, йому хочеться жити, а тут жидовіра на нього як звалилась, так і засадився у тюрму, а я ж то розумію, що йому то не потрібно, але вже як віціпляться такі романтики у якусь емоційність – то так і відтворюють усіх цих персонажів класичної літератури, однак подекуди таких, які насправді зовсім не відповідають їх внутрішньому світові.” – пояснював причини своїх дій Порфирій

“То ви від мене хочете чистосердечне?” – перепитав Раскольников

“Так, пане Раскольников, аякже, всім легше від того би було, навіть вам” – відповів Порфирій

“Я в доміє” – відповів Раскольников

“Та ні, пане Раскольников, клубок розплутано вже, можете не ховатись” – відповів Порфирій

“То це ви прийшли отак просити мене підписати чистосердечне?

Вас не турбує, що це надто, як би то сказати, зухвало?” – запитав Раскольников

“Та чому ж зухвало, прошу ж у вашій хаті, не привівши з собою навіть бугаїв з кайданами, даю вам ту свободу, яку ви так хотіли.

Зрештою, то вже ваше кінцеве рішення – брати ту свободу чи мучитись усе життя від вбивств та постійних оглядок під гаслом «про всяк випадок, задля безпеки»” – відповів Порфирій

“Так а чому ви мені даєте цю свободу, якщо можете просто взяти й ув'язнити, зупинивши ці діалоги, які мене, як ви бачите, мучають?” – запитав Раскольніков

“Якраз не можу, бо так вам дадуть не той термін, на який ви заслуговуєте” – відповів Порфирій

“А на який термін я заслуговую?

Та й, зрештою, якщо я відмовлюсь, то ви мене не зможете засадити взагалі, але ж вас совість тоді мучатиме.” – виражав бажання звільнитись від пут нервового збудження Раскольніков

“Можу взагалі не засадити, так, ви праві, але я все ж сподіваюсь, що мій теперішній діалог з вами вирішить це питання.

Посадити вас я завжди встигну, а ось досягти справедливості в цьому питанні, возвеличившись самому на рівні оцінки власних навичок – на це я роблю ставку, сподіваючись, що саме це призведе до того, що я хочу” – відповів Порфирій

“Так а чому прийшли ви саме зараз?” – запитав Раскольніков

“Бо втомився я від цих діалогів не менше за вас, повірте, тому просто хочу раз і назавжди завершити вашу справу, щоби цей камінь зрештою впав з моїх плечей” – відповів Порфирій

“То це ви намагаєтесь прорахувати те, скільки шансів на те, що я сам прийду й підпишу чистосердечне, чи то як?

Ви ставите на це таку велику ставку, що готові, по суті, дати можливість мені розгулювати вільно надалі?” – запитав Раскольніков

“Так, ставлю велику ставку на мою «чуйку», яка, зрештою, мене до вас і привела” – пояснив Порфирій

“І що ж там знайшла та ваша «чуйка», що ви так упевнені в тому, що засадите мене?” – запитав Раскольніков

“Якщо скажу, то шанси на успішне продовження зменшуються, тому то лишнє.

Зрештою, я всеодно вас засаджу, але є лише різниця в тому, як я вас засаджу, тому поки даю вам шанс на сприятливіший для вас розвиток подій.

А погоджуватись/ не погоджуватись – то вже ваш вибір” – відповів Порфирій

“Ну, нехай навіть якщо так, але звідки мені знати, що це буде найсприятливіший для мене розвиток подій з поміж решти можливих?

Чом би мені вам вірити?” – запитав Раскольніков

“Бо я справді хочу якнайкраще.

Подивіться самі, що якщо я вас просто засаджу, то у вас будуть значно гірші умови, аніж якби ви самі

прийшли, та ще й тоді, коли вже вбивцю ніби як знайшли.” – відповів Порфирій

“Будь який сценарій про тюрму є неприйнятним, тому йдіть до біса, спершу спіймайте” – сказав Раскольніков

“Ех, ну, то ваш вибір, але ж знайте, що після відбуття тюремного заключення ще є багато життя попереду, просто ви його не бачите за всім цим гнітючим станом.” – відповів Порфирій

“А ви звідки знаєте, що там попереду в мене буде? Вже й це прорахували” – запитав Раскольніков

“Знаю, бо в усіх воно є, незалежно від того, романтик ви, як Микола, чи людина, яка захотіла втікти від оков жидстиянства, однак виявилась надто слабкою.

Але у всіх є бажання жити, у всіх” – пояснив Порфирій

“Непогано впли я, бачте, в мене тепер вибір між такими речами в житті, буває” – саркастично зазначив Раскольніков

“Ну а як ви хотіли? То життя у вас грало, але так і не дограло мажорний акорд, лишивши жидстиянську мінорність.

Зрештою, невже ви сподівались, що буде инакше?” – запитав Порфирій

“Та вже як буде – так буде, всеодно, я виявився надто слабким” – відповів Раскольніков

“Так, виявилися слабкими, ваш шлях – страждати, як заповідав вигаданий розіп'ятий на хресті макаєн, але ж ви вмієте прийняти страждання, тобто вам ця роля «плакі плакі», по Шопенгауєру, вже є близькою.

Однак пізніше, постраждаючи по жидку, ви зрозумієте, що хоча й ви надто слабкі для Генетичної моралі, однак у вас ще буде попереду життя з вашою Сонею, вас ще чекатиме майбутнє. Так, ви будете слабким та нікчемним, але у вас бодай буде Соня.

А уявіть, якби цей розкол у ваших віруваннях відбувся би ще сильніше – ото ж бо й воно, не витримали би та й Соні б не мали.

Тому прийміть вашу долю, ви слабкий, лишайтесь ним.” – пояснив Порфирій

“Звідки ви знаєте, що мене чекає і що я надто слабкий? Невже ви не лише настільки добре людей читаєте, але й можете за них усе майбутнє передбачати?” – запитав дещо обурений Раскольніков

“Так, можу, бо життя вже надивився й бачив таких, як ви – надто сильних для жидовіри та надто слабких для Ніцшеянства, раскольників, інакше кажучи.

Зрештою, в силі ви ось такий, як зараз – напружений та не готовий до Генетичної моралі, Генетичної дійсності.

Отож, прийміть вашу слабкість, вам же легше стане, ви відчуєте, що вам вона ближче. слабакам легше серед слабаків, аніж серед сильних, тому будьте слабаком.

Зрештою, це мої поради, а вирішувати всеодно вам у кінцевому рахунку.” – пояснив Порфирій

“Так а скільки в мене часу на кінцеве рішення?” – запитав Раскольніков

“максимум 2 дні, не довше. ” – відповів Порфирій

“Але ж ви розумієте, що я можу бути достатньо сильним, щоби втекти з міста, а не приймати цю жидовірську слабкість” – хитро, але ослаблено, зазначив Раскольников

“Ні, не можете, ви надто слабкий, й ви самі в цьому переконались.

Ваше середовище – середовище плакі плакі через те, що ви слабкий.

В будь якому сценарії засаджу я вас, навіть не сумнівайтесь.” – відповів Порфирій, пізніше додавши, що

“Якщо ви хочете пороздумувати над цим ще, то можемо на вулиці ще пороздумувати разом. То як, згодні?”

“Ні, не згоден, у мене ще 2 дні є для того, щоби або прийняти власну слабкість, або прийняти власну слабкість.

Наразі я її прийняти не можу.” – відповів Раскольников

“Ну то коли приймете власну слабкість, то напишете, щоби я там розписався за вас і вас посадили на менший термін.

То я так кажу, щоби ви прийшли до мене, а, втім, то вже ви самі для себе вирішите.

Бувайте ж” – попрощався Порфирій, вийшовши на вулицю

3

Раскольников думав, що визначитись над тим, як, зрештою, звільнитись від нервового напруження разом з Порфирієм, у чому, як він гадав, йому допоможе остаточне вирішення усіх його проблем зі Свидригайловим, як персонажем, від якого хіба й можна було наразі очікувати серйозних проблем. Зрештою, Раскольников відчував, що втрачати йому нічого, бо його і так посадять, тому він вважав, що можна вбити усіх, хто йому заважає, однак насправді Раскольников був надто слабким для цього, й він сам це чудово розумів, тому вирішив почати з розмови. Зустрілись вони поглядами у трактирі, ніби зустріч була завчасно запланованою.

“Ну, якщо вже так хочете зі мною поспілкуватись, то сідайте” – промовив до Раскольникова Свидригайлов

Раскольников підійшов, побачивши, наскільки по багатому живе цей персонаж, біля якого крутяться дуже дорогі повії, особисто цілуючи руки цьому шукачеві нових відчуттів.

“Ей, ти, випивки дай” – викрикнув до бармена
Свидригайлов

“Я не долучатимусь до вашої компанії” – відповів
Раскольніков

“Я й не наполягаю, бо як не ви, то ось ця повія
вип'є” – відповів Свидригайлов

“Я вас розшукував і знав, що ви тут, попри те, що
ви тут, в очевидь, не живете” – відзначив
Раскольніков

“Ну то, бачте, вбивця вбивцю одразу відчуває ж, чи
не так” – відповів Свидригайлов

“Ну так, «чуйка» Порфирія ніколи не підводить” –
відповів Раскольніков

“Бо слухаєте ви тої «чуйки», а багато хто тут не чує
її, хай би як голосно вона не звучала, однак
кінцевим принципом, за яким вони діють, є «як
усі», навіть якщо чуйка каже, що воно не вірне.

Зрештою, це не про вас, як бачимо.” – відповів
Свидригайлов

“Тому ви не можете від мене відв'язатись?” –
запитав Раскольніков

“А ви ще щось хотіли?” – відповів запитанням
Свидригайлов

“Так, я би хотів би, щоби ви відв'язались не лише від
мене, але й від моєї сестри” – відповів Раскольніков

“Ну, щодо першого можливо, а ось щодо останнього
поки не пляную.

До речі, ви прийшли саме зараз у цей трактир не
тому, що вбивця вбивцю відчуває, а тому, що я вам
на цей час призначив зустріч, щоби обговорити
вашу сестру.” – відповів Свидригайлов

“З останнім ми ще розберемось з вами, а ось з моєю
пам'яттю щось поки розібратись не вдається” –
відповів Раскольніков

“Коли призначав вам зустріч, то вже тоді помітив те, як ви поринаєте у свій внутрішній світ, забуваючи, що відбувається ззовні.

Зрештою, я всеодно націлений на вашу сестру, а ваш стан то вже ваші справи” – відповів Свидригайлов

“А є якісь люди, окрім вас, які можуть заподіяти мені небезпеку?” – запитав Раскольников

“Поняття не маю” – відповів Свидригайлов

“Ну, тоді принаймні вас здихаюсь, а далі вже до Порфирія” – відповів Раскольников

“Та будь-ласка, робіть, що хочете” – відповів Свидригайлов

“А чому ви не хочете прямо зі мною боротись за те, щоби я віддав вам свою сестру?” – запитав Раскольников

“Аналогічне питання й до вас, чому ви ще не в'їхали мені по пиці за моє нахабство щодо вашої сестри?” – у відповідь запитав Свидригайлов

“На це я вам не дам відповіді” – відповів
Раскольніков

“Аналогічно” – відповів Свидригайлов

“Так, я боявся, але зараз не боюсь, хоч би який
владний персонаж навпроти мене не сидів. Якщо я
дізнаюсь, що ви ще маєте пляни на мою сестру, то я
вас уб'ю. Якщо ж ви хочете знову щось
запропонувати для моєї сестри з допомоги, то,
можливо, я вас не уб'ю, але я би не був надто
переконаним у цьому.

Тому або ви швидко викладаєте ваші притомні
пропозиції, або я вас уб'ю“ – погрожував
Раскольніков

“Та дайте хоч напитись встигнути, куди ви так
спішите?” – запитав Свидригайлов

“Не відповідатиму на це питання, свої умови я
поставив” – відповів Раскольніков

“Ну, бачте, на мої питання ви не хочете відповідати,
а я на ваші повинен.

Я розумію, що я є достатньо підозрілим для того, щоби зробити щось гидке з вашою сестрою, однак я взагалі не для цього вас покликав” – зазначив Свидригайлов

“Ну то нащо тоді ви мене покликали?” – запитав Раскольніков

“Та бо нудно, надивився багато в житті, от хочу бодай якимось себе розвеселити.

А тут убивця, якого ось ось посадять, себто щось таке, що бодай якимось може нудьгу зупинити.” – відповів Свидригайлов

“То як же ви хочете, щоби я її зупинив?” – запитав Раскольніков

“Та я без поняття, але мені нудно і я просто вас покликав, щоби ви мене розвеселили” – сказав Свидригайлов

“І вистачає у вас нахабства отак людей викликати. Як же ви заробили стільки, якщо нічого не вмієте?” – обурився Раскольніков

“Та просто вдало одружився” – відповів
Свидригайлов

“Стривайте, а я ще чув, що ви в карти грати вміли”
– сказав Раскольніков

“Це не так, шулерством займався, картярним
шахрайством, не більше” – відповів Свидригайлов

“І прилітало вам за ваше шулерство?” – запитав
Раскольніков

“Прилітало, бувало” – відповів Свидригайлов

“То якраз оцей ризик вас раніше від нудьги
рятував?” – запитав Раскольніков

“Так, хоча тут мене від нудьги рятують хіба що
жінки” – відповів Свидригайлов

“Марфа Петрівна набридла, то на інших жінок
переключились” – зазначив Раскольніков

“Ну так, а що таке?” – запитав Свидригайлов

“Та нічого, то ваша справа таке розпусне статеве життя вести” – відповів Раскольников

“Ну так, я чоловік, люблю гарних жінок, подобаються вони мені” – відповів Свидригайлов

“Так вам від них тільки секс і потрібен, решта вас не хвилює” – зазначив Раскольников

“Ну так, мене цікавить у жінках лише секс, окрім вашої сестри, вона виняток.

А з рештою так, лише це й цікавить.” – відповів Свидригайлов

“жидблїя забороняє так розпусно та багато трахатись, харам” – зазначив Раскольников

“Ну, якщо по жидблїї, то дійсно харам, але ж хочеться.” – відповів Свидригайлов

“Якщо вам так нудно в цьому житті, то що вас у ньому ще тримає?” – запитав Раскольников

“Та нічого не тримає, просто сам факт життя, а задоволення в ньому давно вже не приносять того, чого хочу” – відзначив Свидригайлов

“Ще й тоді, коли останнє задоволення, яке ще можете отримувати, себто секс з жінкою, подекуди супроводжується напрочуд яскравими образами Марфи Петрівни, чи ж бо не так?” – прочитав Свидригайлова Раскольніков

“Ну так, але давайте змінимо тему, бо ви насправді надавали на болюче місце” – попросив Свидригайлов

“О, то у вас це трапляється з якоюсь конкретною жінкою, не трактирною” – відзначив Раскольніков

“Саме так” – відповів Свидригайлов

“Ну тобто мало того, що по жидблїї харам, то ви ще й зустрічаєтесь з кимось, трахаючись направо та й наліво. Зрада.” – зазначив Раскольніков

“Ну, щодо останнього то дійсно то не по людськи, але мені так всеодно, чесно, просто хочу трахатись ще, поки сили є.

Просто ви романтиків перечитали, хоча й мені їх твори подобаються” – пояснив Свидригайлов

“Ой, кому ви чешете?” – запитав Раскольников

“Ну, втім, якщо й чешу, то, зрештою, так бодай яюсь витрачаю цей час і бодай трохи втамовує нудьгу, яюсь так.” – пояснив Свидригайлов, утім помітивши, що Раскольникову стало нудно й він пішов звідси, тому Свидригайлов почав його вмовляти :

“Ну лишіться ж, мені нудно, я вже натрахався і хочеться просто отримати бодай трохи цікавий для мене досвід, посидіть ще трохи тут, прошу.”

“Ну так а мені що з того буде?” – запитав Раскольников

“А я вам розповім про вашу сестру” – відповів Свидригайлов

“Ну, почну я з розповіді про Марфу Петрівну та про те, що таке халява та обов’язки щодо халяви.

А це так, що мене викупила з тюрми така собі Марфа Петрівна і встановила мені контракт, по якій би я з нею жив, але мені там свободи було мало в тому контракті, багато нудоти та несвободи, але справа навіть не в цьому, а в тому, що я справді усе виконував, хоча й був досить чесним і всеодно хотів ходити наліво, та й зараз, просто люблю секс, однак потім я побачив вашу сестру, яка прийшла працювати до нас гувернанткою і тоді я зрозумів, що таке справжня краса, бо, справді, ваша сестра особлива, і всі це розуміли, тому й Марфа Петрівна встигла про мене розповісти стільки всіляких історій, які неодмінно нажахали б не лише вашу сестру, а й вас” – пояснив Свидригайлов

“Так, від Лужина одну історію чув про вашу причетність до вбивства, та і ще одну таку історію чув” – сказав Раскольников

“Так, знаєте, добре, годі, не згадуйте це, дякую. Якщо вам захочеться детальніше про це дізнатись,

то я пізніше вам усе розповім” – відповів

Свидригайлов, доповнивши:

“Так ось, Марфа Петрівна про мене розповіла багато цікавих історій, які змусили вашу сестру мені співчувати, що я сприйняв, як ознаку того, що ваша сестра готова до спарювання зі мною, як ви розумієте. До речі, з її зовнішністю до спарювання з нею готувалась би не одна дюжина князів, я вас запевняю.

Зрештою, багато жінок є більш схильними до жидовіри, бо там треба страждати і всі оці плакі плакі, а в жінок питома вищий рівень больової терплячості задля того, щоби вагітність легше переносити, еволюційна річ, як розумієте, хоча зараз, наскільки мені відомо, вона зустрічається з одним дужим семінаристом, тому наразі їй це не загрожує, та й, до того ж, ваша сестра є дуже неприступною в цих справах, справді. Одного разу я хотів розвести одну покоївку на перепихон, але та як почала верещати, то прийшла тоді ваша сестриця і попросила мене, щоби я більше не чіпав ніяких покоївок. Але суть в методах, розумієте.

Перепихону раніше добився я лестощами, гнилими та нещирими, а ваша сестра, справжня та щира, ще й розумна до усього ж таки, цю нещирість бачила і

не сприймала її, тому не сприйняла мене швидше, аніж я навіть почав її домагатись, як ви розумієте, однак мені вже було всеодно, бо я так захопився вашою сестрою, що вбив Марфу Петрівну тільки заради того, щоби мати шанс бодай трохи побути з нею, бодай мізерний, але шанс”

“Тепер то й ви відкрито довели, що досі хочете, як ви виразились, перепихону з моєю сестрою” – відзначив Раскольніков

“Та навряд чи в мене щось вийде, пане Раскольніков” – відповів Свидригайлов

“Та не вийде, але ж ви для спроби й з'явилися тут” – відповів Раскольніков

“Так, й досі плекаю надію, що бодай щось, але вийде. Зрештою, навіть, якщо це не так, то я, принаймні, спробував” – пояснив Свидригайлов

“Плекаєте надію, що, все ж, зможете відтарабанити мою сестру? – запитав Раскольніков

“А що, це так помітно?” – запитав Лужин

“Так, аж занадто.

Вас мої слова про вбивство заціпили чи що?” –
відповів Раскольников, після чого запитав у
відповідь Лужина

“Та ні, я значно статусніший за вас, хай там як, тому
ніщо мене не заціпило, пане Раскольников” –
відзначив Свидригайлов, додавши :

“Зрештою, для перестраховки, я вам скажу, що я
одружуюсь, опа”

“Так але ж це не відмінює того, що ви хочете
зробити з Дунею” – відзначив Раскольников

“Ну, може й не відмінює, та, втім, справді хороша та
дівчина, з якою я ніби як одружуюсь.

Що ви, знову йдете?” – відповів Свидригайлов,
запитуючи у відповідь Раскольникова

“Та ні, з цими вашими намірами тільки вбити вас,
це вже остаточно” – відповів відповів Раскольников

“Ну, навіть якщо остаточно, то отже остаточно, але, серйозно, дружина моя чудова, мале дівча, їй заведве 16 ще не виповнилось, однак там не тільки нахили до педофілії, як ви можете подумати, ні, справді, чудове дівча, гарне, розумне, та часом навіть не по роках, тому, як ви бачите, мені й без Євдокимії Романівни є чим зайнятись.” – розповів Свидригайлов

“Коротше кажучи, у вас просто є безсумнівний нахил до педофілії через те, що ви вже все перепробували й шукаєте гидотних збочень задля отримання нових почуттів” – підсумував оповідь Свидригайлова Раскольніков

“Ну, навіть, якщо й так, то, зрештою, хто мені суддя?” – відповів Свидригайлов

“Тепер я зрозумів, чому вам знадобилась Соня з дітлахами Катерини Іванівни, тепер я зрозумів.” – зрозумів Раскольніков

“Ну так, ви все правильно зрозуміли, нові почуття, та все те, що ви описували. Саме тому я й шукаю цей досвід й досі, бо з тією компанією багатіїв та

колишніх друзів мені було нудно, попри те, що вони були освіченими, однак я того всього наслухався, а ось тому й до педофілії потягло, бо нічого більше не було в житті цікавого, нічого, тому й знайшов це 15-річне дівча” – пояснив Свидригайлов

“Гидота, яка гидота, ви гидотний, брудний, збочений педофіл” – обурився Раскольников

“Ну вам, ідеялістам, всі ті речі, звісно, гидко слухати” – пояснив Свидригайлов

“Ну аякже, бо гидоту гидко слухати” – відповів Раскольников

“А мені подобається” – відповів Свидригайлов

“Воно й не дивно, що такій гидкій, нікчемній людині, як ви, подобається подібна гидота” – зазначив Раскольников

“Знаєте, про вас теж багато чого сказати можна. А, втім, не буду, бо ще зможемо весело провести час, я гарантую” – відповів Свидригайлов, вийшовши з

трактиру. За ним попрямував і Раскольніков, на
подив Свидригайлову

“Стривайте, чому ви йдете за мною?” – запитав Свидригайлов

“Бо після того, що я дізнався про ваші наміри щодо моєї сестри, я вас вб'ю” – відповів Раскольніков

“Ви це зараз серйозно?” – запитав Свидригайлов

“Так, цілком. Я й так знаю, що ви розповіли моїй сестрі про те, що я є вбивцею, тому якщо вона дізнається і про третє вбивство, то нічого не станеться” – відповів Раскольніков

“Тебе посадять раніше, ніж ти це зробиш” – пригрозив Свидригайлов

“Побачимо” – відповів Раскольніков

“Ну, якщо ви такі серйозні, то я не зможу не придобритись, прилещитись до вас, щоби ви цього не робили, бо я ще не зробив те, що я хочу з вашою сестрою, тому, ось так” – лащився Свидригайлов

“Поки не вбиваю, тільки погрожую, поки Соня мені важливіше” – відповів Раскольников

“До речі, до неї я теж вже встиг приглянутись, самі розумієте” – пояснив Свидригайлов

“Це мене не хвилює, я знаю, що робити в таких випадках” – відповів Раскольников

“Ну, робіть що хочете, та знайте, я вмію лащитись. Втім на вас, схоже, це жодним чином не впливає” – зазначив Свидригайлов

“Звісно, я знаю, хто до моєї сестри має гидотні пляни, хто хоче Соню і хто знає, що я вбивця” – відповів Раскольников

“Ну, бачте, за все особисте, ще й за вас безпосередньо.” – відзначив Свидригайлов

“Чув він, кому ви чешете, вам Порфирій розповів” – відрізав Раскольников

“Ну, якщо вас цей випадок так бентежить, то чому ви здаєтесь, а не тікаєте? Тікайте ж” – відповів Свидригайлов

“Та не треба мені тікати” – відповів Раскольников

“Ну а що вам треба, чого ж ви так вбити хочете мене, невже не через те, що я знаю, що ви вбивця? Так чому ж тоді вбивали, якщо не готові прийняти? І чому далі хочете вбивати, якщо зрозуміли, що не готові?” – запитав Раскольникова Свидригайлов

“Ну, дійсно, важко заперечити” – відповів Раскольников

“Так не заперечуйте тоді, просто прийміть, що не готові. Ось Соня, ви ж до неї хотіли, то йдіть, а мене облиште, принаймні поки, бо поспілкуватись з вами ще хочу. Якщо вийде з Дунею, то поїдемо з нею в Америку. Якщо ж не вийде, то не вийде, але мене облиште, ви надто слабкий для вбивства” – доповнив Свидригайлов

Їх розмова обірвалась.

Раскольников поринув у задуми, а Свидригайлов обернувся до Дуні, зустрівшись з нею на мосту.

“Раскольников звідкись знає, що я вам сказав, що він убивця” – сказав Свидригайлов

“мене цікавить мій брат, а не ви, тому викладуйте зараз же й розійдемося” – промовила Дуня

“Ні, мене це не влаштовує, я хочу з вами секс, а якщо ж ні, то не розповім вам нічого, обирайте” – відповів Свидригайлов

“а Соня знає, що брат є убивцею?” – запитала Дуня

“Звісно знає, але не від мене, бо їй Раскольников же сам розповів тоді, за стіною” – відповів Свидригайлов

“Мені важко навіть уявити, що у вас у голові щодо мене, тому давайте на відстані спілкуватись, прошу” – попросила Дуня

“Якщо хочете розпитати Соню саму, то ось її квартира, розпитуйте, якщо забажаєте, а ось і моя,

отут я підслуховував раніше, а зараз я вас трахну” – сказав Свидригайлов

“Я не хочу вірити, що мій брат є убивцею, не мучайте мене” – промовила Дуня

“Ну, а він ним є, я ось вам показую таки. Зрештою, ви всеодно це знаєте.” – сказав Свидригайлов

“Але не хочеться вірити, хай там як” – благала Дуня

“Ну, вірити то не хочеться, але доведеться” – промовив Свидригайлов

“Так а причину він пояснив?” – запитала Дуня

“Та причина, за його ж словами, найбанальніша – ресурси. Але не нафармив він їх, жодним чином, не посмів.” – промовив Свидригайлов

“Будь ласка, не продовжуйте, не продовжуйте, так, він убивця, але не продовжуйте, будь ласка” – благала Дуня більше не розповідати про Раскольнікова

“Продовжу, причин багато в Раскольнікова. Насправді, причина була в тому, що він був надто сильним для жидовірської моралі, однак надто слабким для Генетичної моралі, тому вбити він убив, однак через те, що йому, так би мовити, не пощастило вбити невинну, тому він не зміг прийняти на себе цей тягар та зробити якомога більше хорошого завдяки тому, що він зробив, замість того він тільки усіх втягнув у це й зараз ви знаєте, хто він і ким він є.

Ну, й після цього він буде плакати плакати страждати в тюрмі, все по ісусіку.

Зрештою, він навіть теорію вигадав про те, як переступати через жидовірську мораль, однак обрав не язичницьку Генетичну мораль, а якийсь обхідний варіант, щоби, ніби як, з одного боку, лишатись жидовіром, а з другого боку, намагатись вийти за рамки жидовірської моралі.

Коротше кажучи, намудрити то намудрив, а вбити толком не зумів, ще й невинну людину заціпив.” – пояснив Свидригайлов

“Разуміхін ще тоді приносив, щоби я зрозуміла причину його вчинків” – відповіла Дуня

“Ну так, ваш братік літератор, зачекайте, не йдіть, я ще вас не трахнув” – сказав Свидригайлов

“Я хочу, щоби мені детальніше про вбивство Раскольнікова розповіла Соня, а не ви, вона більше знає за вас, ґвалтівника” – промовила Дуня

“Ні, Соня вам не розкаже, бо я не випущу вас” – промовив Свидригайлов

“Випусти, мені треба Соня, випусти” – промовила Дуня

“Не випущу, я вас закрию, потім трахну” – сказав Свидригайлов

“пусти, збоченець, пусти, відкрий ці двері” – просила Дуня

“Спочатку ми обговоримо, як врятувати вашого братіка, а це все дуже просто робиться – прямо в цій кімнаті зараз вас ґвалтуватиму, а після цього врятую вашого братіка.

Ви можете скільки завгодно благодати відчинити ці двері, але в мене є секрет вашого братіка, і навіть після зґвалтування я зможу видати його спокійно” – промовив Свидригайлов

“Виродок” – промовила Дуня, діставши з кишені пістолет Марфи Петрівни

“Ну так то тепер у вас усі шанси, тепер моя сила ні до чого не призведе, такі діла” – сказав Свидригайлов

“Так, я давно знала, що ви збоченець і виродок, тому він давно зі мною” – промовила Дуня

“Ну дивись, якщо вб'єш, то не визволиш братіка” – сказав Свидригайлов

“Зате справедливо буде, мінус виродок хедшотом” – сказала Дуня

“Не посмієш” – сказав Свидригайлов

“Посмію, зараз маслина залетить прямо у твою гідку пику” – пригрозила Дуня

Пролунав постріл

Так, Дуня не спромоглась заваншотити персонажа.

“Я мішень, давай” – сказав Свидригайлов Дуні ще раз стріляти

“я ще стрілятиму” – сказала Дуня

ще постріл

осічка

“Так, у вас ще одна спроба, нумо ж” – продовжував підбурювати Дуню персонаж

“Я так не можу” – промовила Дуня, відкинувши револьвер.

“Ну все, погналі трахатись” – сказав Свидригайлов

“Облиш мене, облиш” – сказала Дуня

“Ну давай хоч кілька хвилин” – просив
Свидригайлов

“Ні” – промовила Дуня

“Ну тоді тримай ключ, йди звідси” – сказав
Свидригайлов

Дуня вийшла з кімнати, а Свидригайлов, подумавши
над припиненням власного життя, поклав
револьвер у кишеню

6

Свидригайлов перед відходом у засвіти вирішив спершу добряче напитись, тому пішов накидуватись по трактирах, бодай якось забувшись від пережитого стресу.

Вирішивши, що надто багато він гидоти зробив у цьому світі, тому наостанок треба зробити бодай щось хороше, тому пішов він до Соні, щоби розплатитись з нею.

Соня була дуже вдячною, як завжди, але Свидригайлов просто хотів покінчити з цим усім, лишивши після себе бодай щось хороше, тому після цього ще пішов давати кошти сімейству його нареченої, наостанок, пройшов до якогось темного й непомітного на перший погляд готелю, там напився чаю, так і не наївся телятини, пороздумував над чимось важливим, згадав про Дуню, Марфу Петрівну та решту, та мріяв, мріяв про те, що в нього не буде життя гниди та пройдисвіта, однак дійсність непорушно стояла на своєму, хіба лише сном починаючи в образи чогось хорошого, однак розумінням того, що Свидригайлов – виродок-педофіл, обливало, немов би з бронспойту, холодною водою, й тоді він прокинувся, написав

передсмертну записку з поясненням власному
учинкові, пішов прогулятись по мосту, та, зрештою,
спустив курок.

Раскольников, розуміючи, що вже зараз його посадять за ґрати, пішов до матиної квартири, щоби в останнє попрощатись.

Раскольникову було всеодно на те, як він виглядав і чи достатньо презентабельною була б його зустріч, начхати, він просто хотів побачити в останнє матір, а на решту начхати.

“Нарешті, Родю, я допоможу, я ж твоя мати, заходь же ш” – зустріла мати Раскольнікова

“Так, привіт мам, не зовсім у тому вигляді, у якому хотілося би, але, втім, це зовсім неважливо” – сказав Раскольников

“Забудь, сину мій, я просто рада, що ти прийшов. Звісно, що я не розумію, що коїться з тобою, та й ця стаття твоя мені насправді не допомагає дізнатись більше про це, але бодай я зараз тебе бачу, а це найголовніше” – відповіла Пульхерія Олександрівна

“Я ще й сам її не читав” – сказав Раскольников, прочитавши та викинувши її на стіл, як причину того, що його привело до всіх цих наслідків

“О, Родю, насправді, попри те, що з тобою коїться, я всеодно пишаюсь тобою, по материнському, і, знай, дуже рада, що ти такого досяг, батько твій теж письменством займався, він би точно тобою пишався” – відповіла Пульхерія Олександрівна

“Я ще сестру наостанок хотів побачити” – сказав матері Раскольников

“Та немає зараз Дуні, вона не так часто заходить, насправді, особливо зараз, коли вона щось дізналась про тебе, але, знай, що я всеодно люблю тебе й пишаюсь тобою, і Дуня також, ми всі тебе дуже сильно любимо” – сказала Пульхерія Олександрівна

“Мамо, якби вам сказали, що я є вбивцею, то ви би любили мене настільки ж сильно, продовжували би мене любити?” – запитав Раскольников

“Звісно, Родю, ти ж моя дитина, тому я, як матір, всеодно ж тебе любитиму” – відповіла Пульхерія Олександрівна

“Мамо, хай там як, але люблю я вас, більше за все на світі. Дехто мене оцінить, як вбивцю, одразу відкараскавшись од цього слова, як від чогось протилежного до суті цих людей, але я всеодно вас любитиму, більше за все на світі.

Ось і вся правда, заради якої я прийшов до вас сьогодні” – закінчив промову Раскольников

“Знаю я, Родю, що убив ти й ту стару бабу, й Лизавету, але люблю тебе всеодно, хай там що, хай там як, ти ж моя дитина і я знаю, який ти справжній” – відповіла Пульхерія Олександрівна

“Мамо, це все, що я хотів сказати, мені пора” – промовив Раскольников

“Сину, будь ласка, дозволь нам з тобою поїхати, я не можу так, не бачити тебе стільки часу й розуміти, що це назавжди, будь ласка, не мучай нас так” – благала Пульхерія Олександрівна

“Не можу, мамо. Якби міг, то, ви ж розумієте, взяв би вас із собою, однак, не можу ш, зовсім.

Я недостатньо сильний для Генетичної моралі, тому прийняв жидовіру, помоліться яхвесусу за мене, може мертвий жидок допоможе наплакатись удосталь” – пояснив Раскольніков

“Родю, я ще тоді зрозуміла, що сталося, я люблю тебе, сину, люблю, знай про це, більше за все на світі, тебе з Дунею, ви мої діти любі, люблю я вас понад усе” – промовила до Раскольнікова Пульхерія Олександрівна

“Ну я хоч раз ще зможу тебе побачити, як матір? Хоча би раз? Хоч колись зможу до тебе прийти, побачимось ми ще?” – благала хоча би ще раз побачитись із сином Пульхерія Олександрівна

“побачимось, мамо, обов'язково побачимось.” – промовив наостанок Раскольніков, вийшовши з обіймів матері та попрощавшись з нею.

Насправді, попрощавшись навіки.

Попрощавшись із матір'ю, Раскольніков попрямував до ще однієї людини, яку любив, як матір – Дуні.

Прийшовши, він зрозумів, що потрібно лише попроситись, без довгих промов.

Дуня сиділа разом з Сонею.

“Дуню, ти хоч приймеш мене наостанок попроситись?” – запитав Дуню Раскольников

“Так, прийму, сідай” – відповіла Дуня

“Ох, Дуню, ну хоча б так, нарешті я зможу зрештою цей камінь з плеч випустити, нарешті” – промовив Раскольников

“Чому тебе так довго не було?” – запитала Дуня

“Бо я хотів якраз звільнитись, шукав шляхи до того. Зрештою, тим шляхом, який ви усі передбачали, я не пішов, обравши другий шлях, тому я тут” – пояснив усе Раскольников

“Це означає, що в жидистянській моралі ще поплакати хочеш, ще ти плачеш, плакі плакі” – сказала Дуня

“Та не те, щоби плакі плакі, але я недостатньо сильний для Генетичної моралі. Я це прийняв, і хоч я ще не прийняв жидовірську мораль, але з матір'ю вже встиг наплакатись удосталь, щоби мертвий жидок пробачив” – відповів Раскольніков

“То ти матері словами сказав, буквально, що ти є вбивцею?” – запитала Дуня

“Ні, прямо словами не сказав, але ж вона й так знає. Не обов'язково казати ті речі, які вона й так розуміє, я не для того приходив, щоби вчергове розчаровувати її, а для того, щоби просто попроситись.

Ну, я надто слабкий для Генетичної моралі, надто слабкий ” – відповів Раскольніков

“Так то ти надто слабкий для Генетичної моралі, то прийми же ш жидовіру, розкольник” – сказала Дуня

“Та важко прийняти це, не хочу, але доведеться, бо для того, щоби стрибнути з мосту надто слабкий теж, тому, виходить, треба плакі плакі, таке життя” – відповів Раскольніков

“Отже плакі плакі” – відповіла Дуня

“Я просто надто слабкий, Дуню, для Генетичної моралі, надто слабкий” – повторював Дуні Раскольніков

“Годі, Родю, знаємо, що слабкий, то прийми же ш мертвого жидка з його талмудом, якщо слабкий” – відповіла Дуня

“Досить цих теревень, я слабкий для Генетичної моралі, отже треба прийняти жидка. Дуню, ти зі мною?” – запитав Раскольніков

“Ти ще питаєш такі речі, Родю. Звісно.” – відповіла Дуня, додавши:
“Тепер ти будеш з жидстиянською мораллю слабкості, плакі плакі”

“Але ж вона не вірна, чому я не міг вбити цю стару нікчемну бабу, Генетична мораль тут каже, що баба ця гідка й не фертильна й лише решті життя отруює, тому можна взяти гроші й народити завдяки ним восьмеро дітей із Сонею, вона ще юна, й жити собі щасливо, принісши радість Генетичній

Білій Расі, а не як ця стара карга, тільки здирництвом займалась, допомагаючи жидам знищувати Генетичну Білу Расу, до побачення, все я правильно зробив, просто не пощастило, що вбив ще її сестру, а так би все правильно би було” – відповів Раскольніков

“Але ж мертвий жидок заборонив, треба терпєть і плакі плакі, підставляти другу щоку і плакі плакі, ти ж пам'ятаєш?” – запитала Дуня

“мертвий жидок на те й мертвий, вбили його, розіп'яли нікчемне шимпанзе на хресті, воно то так, але я теж нікчемний тільки тим, що здаюсь у лапи прихвостням жидовським та їх жидовської моралі плакі плакі, досить, ні, задум був цілком правильний, Генетична мораль є правильною, вона дає справедливість для Генетичної Білої Раси, а плакі плакі дає лиш рабство під моралю жидстиянською, до побачення, я просто нездара, що не правильно таймінги чекнув і проспав їх через те, що в полоні жидка був, але задум був правильний, Генетична мораль є правильною, просто не по ній вчинив, а так я базюк, хедшотом, як справжній релігійний розкольник, розколов башку старій

гідкій бабці-здирниці, хрясь і нема бабки, сюдо, просто я невдаха, що таймінги чекнув неправильно, і вбив ще сестру, яка не робила зла для Генетичної Білої Раси, в цьому моя помилка, в таймінгах лише, а так все правильно” – закінчив промову Раскольніков

“Але ж жидок заборонив, треба плакі плакі” – сказала Дуня

“Ну то й що. Ви просто сприймаєте то все через кишки та снаф-культуру, а по факту все правильно, і якби не були в полоні жидка мертвого, то теж би сприймали весь задум, як правильний, ось так” – промовив Раскольніков, а потім додав :

“Дуню, я знаю, що задум був правильний, але вибач просто за те, що ви не були готовими до того, що я зроблю, та й зробив усе бездарно, не по таймінгам, зрештою.

Найголовніше, що я люблю вас, й тебе, і матір, і якщо ти ще зможеш далі жити, то матір не зможе, будь же з нею, будь ласка, я не хотів цього всього, я хотів просто справедливості для Генетичної Білої Раси, хотів, але не вийшло так, як хотів, допоможи ж матері це прийняти, будь ласка.

Ось, тримай, будь з нею, це портрет моєї колишньої нареченої, яка теж не прийняла моїх задумів, будь ласка, будь з ним, я тебе прошу ” – закінчив промову Раскольников, після чого вони втрюх вийшли, а Дуня дивилась на нього, люблячи його, люблячи, й після того, востаннє побачивши Дуню й звернувши за ріг, він думав про себе :

“Вони просто слабкі для Генетичної моралі, слабкі, якби тоді мертвий жидок з оцим паулем не прийшли б у Європу, не перетворили усіх цих Генетичних Білих Расових людей на слабких, чому вони такі слабкі, та і я слабкий, що їх приймаю, слабкий нездара, який не зміг все правильно зробити, як годиться, не зміг я вбити тільки одну, випадково ще й другу заціпив, ех”

8

Й Соня, й Дуня, чекали наступного дня по своїх кімнатах, Раскольніков прийшов до першої, узяв ті крести, які просила Соня, й промовив :

“І от уяви, Соню, що мене судитимуть ті люди, які насправді тоді в моєму сні били того коня що є сили, били, вибивали все життя з того коня, коли я малим був, то все бачив, а зараз вони судитимуть якраз того, хто хотів справедливости над цим, така доля, Соню, така доля.

І, дійсно, задум то був хороший, але я таким виродком став від того, що все не склалось так, як я хотів, таким виродком став, ось, ще й надіну хрест, немов би жидка мертвого прийняв, а не прийняв його насправді, просто невдаха я, який подумав, що достатньо навчений та сильний для Генетичної моралі, а насправді я є просто слабким, не зміг навіть бабку стару вбити саму по толковому, коротше”

“Та хоч зараз прийми жидка, якщо слабкий, перехрестись” – сказала Дуня

“Ось, дивись, раз два трі чєтирі пять їдьот жидяра погулять прївєзлі єво на крєст вот і умер всьо звєздец” – перехрєстивсь з насмішкою

Раскольніков, звернувшись потім до Соні:

“Досить для жидка страждань, куди ще ти підєш зі мною?”, ї відігнав він Соню, після чого пішов сам, мовби на страту, розглядав вулиці, щоби було що згадувати в тюрячці, окрім чотирьох стін та сірости будєнного непотребу, цікавий такий випадок в нього, знаєтє, от, всі дивітьсѧ, на невдаху, який навіть бабку саму не зміг убити, от, землю цілує, всьо, як Сонѧ просила, прийняв ѧхвєсуса, прийняв. Побачив, що Сонѧ за ним весь цєй час їшла, просто ховалась.

Раскольніков зрозумів, що тепер Сонѧ з ним.

Їшов він по цим сходам доверху, їшов та продовжував обдумувати, та неохоче приймати плакі плакі.

Зайшовши до приміщення, він запитав :

“То що, нікого немає?”

“О, доров, давно не бачились” – зустрів

Раскольнікова Порох

“Вітаю” – відповів Раскольников, розуміючи, що ось, час настав

“О, а ми начувані про те, що ви, виявляється, дуже розумні статті пишете, та й взагалі.

Ну і вибачте, що тоді прийняли вас за вбивцю, там уже хлопець прийшов, от його посадили. Однак, чом же прийшли, якщо не винні? Ви ж з рідними, так?” – запитав Порох

“Так, тільки но попрощався з матір'ю та сестрою” – відповів Раскольников

“А, зрозуміло, з матір'ю та сестрою, ну, зрештою, якщо вже прийшли, то від мене великі вибачення, що прийняли вас за вбивцю, так буває, самі розумієте. Так за чим же ви прийшли?” – запитав ще раз Порох

“Та, хотів чистосердечно про вбивство підписати, шукав когось. Заметов є?” – запитав Раскольников

“О, немає, він, обурений недостатньою компетентністю щодо вашого питання, пішов у місце, де знання більш цінуються, ніж у нас, тому,

так, такі справи. А у вас компетентности завжди вистачить, слухайте.” – відповів Порох

“Та от і не завжди” – відповів Раскольников

“О, ну але, принаймні, вірите в жидка та його мораль, вірите же ш?” – відповів Порох

“Та от не вірю” – відповів Раскольников

“Як це не вірите? Всі ж вірять. Знаєте, що одразу у вашому нахабстві вловив те, що от щось є таке у вас, протестне. Але у нас Микола підписався, нам норм, розумієте. Хоча сама наша контора вірить у жидка, наскільки ви можете це розуміти, вірить. Тому ми й жінок зневажаємо, так яхве заповідав, самі розумієте, і аллах теж, до речі. І вони навіть у хіджабах, як монашки, не ходять, а натомість, уявляють, отримують освіту якусь, сміх та й годі. Але й чоловіки, буває, освіту отримують, але якось всеодно не знаходять, нащо жити.

Не роблять вибору між мертвим жидком та Сварогом, не роблять, натомість просто закінчують життя самогубством.

От як був такий чоловік, Свидригайлов, нещодавно
застрелився “ – промовив Порох

“То в мене мінус проблема?” – запитав Раскольников

“Так, мінус проблема.” – відповів Порох

“Стоп, це точна інформація?” – наостанок
перепитав Раскольников

“Так, точна” – відповів Порох

Раскольников, утративши свідомість, отямився,
після чого вимовив ці кілька слів:

“Це я убив стару бабку та лизавету.”

Епілог

Справа Раскольнікова велась дуже просто, бо він нічого не приховував, розповів усе, як є, від початку й до кінця. Під час ведення справи дехто розповідав, що Раскольніков насправді є хорошою людиною, допомагав багато кому в скрутних життєвих обставинах, і, зрештою, зрозумів, що справжньою є Генетична мораль, а не мораль мертвого жидка, однак йому просто не пощастило зарубати окрім старої бабки ще Лизавету.

Раскольнікову дали 8 років каторжних робіт.

Мати Раскольнікова від нещастя сина сильно захворіла, і їй не змогли допомогти навіть Дуня з Разуміхіним, хоч як сильно вони старались.

Разуміхін із Сонею приходили до Раскольнікова в тюрму, провідували.

Разуміхін хотів навіть приходити частіше, разом із Дунею та Сонею, тому оселились у Сибіру.

Раскольніков знав, що матір загине, і що все це просто так не скінчиться.

Дуня вийшла заміж за Разуміхіна, й це, мабуть, єдина по справжньому хороша подія за увесь той час.

Соня, як наближена до Раскольнікова, раз у місяць писала листи для Дуні й Разуміхіна, й раз у місяць отримувала відповідь від них.

Соня розповіла, що Раскольніков так і не прийняв (((релігію любові до усього в рожевих лгбт-окулярах))), бачачи у всьому те, що й, ніби то, повинно бути в його умовах.

Сама Соня влаштувалась на пристойну роботу кравчихи, а Раскольніков й далі проводив дні у сірій безпроблудщині.

2

Раскольников не звертав жодної уваги на власний стан, нічого його не цікавило насправді.

Також Раскольников досі так і не прийняв жидка, сприймавши свій власний першопочатковий задум, як правильний, причому в тюрмі він ще більше переконався в тому, що попри слабкість самого Раскольнікова,

абсолютно Генетична мораль є вірною, просто сам він для неї є надто слабким.

Самого Раскольнікова через те, що він відкидає жидка, не сприймали в колективі.

А ось Соню любили, якраз за те, що жидка вона не відкидає.

Раскольникову снівся усілякий трешняк, який він потім розбирав, бо треба ж було чимось займатись.

Потім прийшла Соня, після хвороби, одужала, прийшла до Раскольнікова, і той заплакав, любив він Соню, це було видно.

І з проявом цієї любові до Соні він прийняв жидка, просто щоби піти Соні на компроміс.

Зрештою, ось така історія.

Раскольников прийняв жидка, зрештою, заради дівчини.

Як романтично.

Кінець.

Зміст книги

•Розділ перший

частина 1

с.3

частина 2

с.14

частина 3

с.21

частина 4

с.24

частина 5

с.28

частина 6

с.31

частина 7

с.34

•Розділ другий

частина 1

с.39

частина 2

с.44

частина 3

с.49

частина 4

с.52

частина 5

с.57

частина 6

с.69

частина 7

с.78

•Розділ третій

частина 1

с.84

частина 2

с.90

частина 3

с.99

частина 4

с.114

частина 5

с.128

частина 6

с.147

•Розділ четвертий

частина 1

с.154

частина 2

с.169

частина 3

с.183

частина 4

с.188

частина 5

с.198

частина 6

с.208

•Розділ п'ятий

частина 1

с.216

частина 2

с.227

частина 3

с.232

частина 4

с.241

частина 5

с.258

•Розділ шостий

частина 1

с.265

частина 2

с.274

частина 3

с.284

частина 4

с.294

частина 5

с.301

частина 6

с.311

частина 7

с.313

частина 8

с.323

•Епілог

частина 1

с.328

частина 2

с.330